Tribute
Nora Roberts
Copyright © 2008 Nora Roberts
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Tributul
Scrisori de dragoste
Nora Roberts
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Thdor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Tributul / Nora Roberts; trad.: Diana Ţuţuianu.
- Bucureşti: Litera, 2015 2 voi.
ISBN 978-606-741-495-0 voi. 1 978-606-741-493-6 I.
Ţuţuianu, Diana (trad.)
821.111 (73)-31=135.1
NORA ROBERTS
Tributul
Scrisori de dragoste
Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu
volumul 1
Lira*

Pentru Jason şi Kat, acum că vă începeţi viaţa împreună. Fie ca grădina pe care o săditi să aibă rădăcini puternice, să îmbobocească în cubrile şi formele pe care fiecare dintre voi le aduceţi şi să aveţi grijă de ea, astfel ca florib să înflorească din plin.

Partea întâi
Demolarea
Trecutul nu poate fi înfăţişat; nu putem şti ceea ce nu suntem. Insă peste trecut, prezent şi viitor atârnă de fapt un singur văl.
Henry David Thoreau

capitolul 1
După cum spunea legenda, Steve McQueen înotase o dată gol puşcă printre papura şi nuferii din heleşteul de la Little Farm1. Dacă era adevărat - iar Cillei îi plăcea să creadă că este - The King of Cool se dezbrăca- se la piele şi plonjase acolo undeva, după ce filmase Cei şapte magnifici şi înainte de Marea evadare.
In unele versiuni ale legendei, Steve făcuse mai mult decât să se răcorească în noaptea aceea înăbuşitoare de vară din Virginia şi făcuse acel „mai mult“ cu bunica Cillei. Deşi la momentul respectiv ambii erau căsătoriţi, fiecare cu altcineva, legenda abunda mai mult în relatări admirative decât unele de dispreţ la adresa lor. Şi fiindcă cei doi erau morţi de mult, nici unul din ei nu putea să confirme sau să nege ceva din toate astea.
Pe de altă parte, se gândi Cilla în timp ce studia apa întunecoasă şi aproape de nepătruns a heleşteului sufocat de nuferi, din câte ştia ea, nici unul nu se deranjase să confirme sau să nege atâta timp cât avuseseră şansa să o facă.

Adevărat sau fals, ea îşi imagină că lui Janet Hardy, atât de fermecătoare, de tragică, de sclipitoare şi plină de probleme, îi plăceau bârfele şi genul acesta de zvonuri. Până şi idolii trebuiau să-şi satisfacă într-un fel poftele inimii.
Stând în lumina soarelui galben intens, cu faţa înţepată de aerul muşcător şi rece al lunii martie, Cilla putea să vadă imaginea aceea în cele mai mici detalii. Noaptea de vară înăbuşitoare şi umedă, învăluită în lumina albastră a lunii ca un proiector. Grădinile ar fi fost în culmea splendorii lor, înnebunind aerul cu parfumul lor. Apa ar fi fost răcoroasă şi mătăsoasă pe piele,
de culoarea ceaiului de muşeţel, cu flori roz şi albe presărate deasupra ca nişte perle strălucitoare.
Janet ar fi fost la rândul ei în culmea splendorii, absolut ameţitoare, se gândi Cilla visătoare. Cu părul desfăcut, ca o coamă aurie aparent în dezordine, răs- firându-i-se pe umerii albi... Nu, aceştia ar fi fost şi ei aurii, de la bronzul de peste vară. Umerii aurii în apa de culoarea ceaiului şi ochii ei de-un albastru ca de gheaţă, sclipind de râs şi cel mai probabil de la un consum copios de băuturi alcoolice.
Muzica străpungea întunericul şi scânteia parcă precum licuricii de deasupra câmpurilor fertile, a pajiştilor de catifea, îşi imagină Cilla. Vocile oaspeţilor de weekend care hoinăreau pe pajişti, pe verande şi în curţile interioare ale caselor, la fel de vii şi de limpezi ca muzica. Stelele, la fel de luminoase ca acelea care străluceau deasupra capului ei, precum nişte mici giuvaiere, erau risipite împrejurul lunii strălucitoare.
Zone întunecate de umbre, lumini colorate revărsate de la felinare.
Da, cam aşa ar fi fost. Lumea lui Janet fusese una plină de lumină strălucitoare şi întuneric total. întotdeauna fusese aşa.
Cilla spera că ea plonjase în acest heleşteu impardo- nabil de dezbrăcată şi de beată, de nesăbuită şi de fericită. Şi pe de-a întregul neştiutoare că viaţa ei glorioasă, disperată şi extrem de plină avea să se încheie doar un deceniu mai târziu.

înainte să-şi întoarcă spatele la heleşteu, Cilla îl trecu pe listă în carneţelul ei gros. Trebuia curăţat, testat şi stabilizat din punct de vedere ecologic. Mai făcu o însemnare să nu uite să citească mai multe despre îngrijirea şi întreţinerea unui heleşteu înainte să încerce să facă asta pe cont propriu sau să angajeze un expert.
După care mai erau şi grădinile. Sau ce mai rămăsese din ele, se gândi în timp ce trecea prin iarba înaltă şi deasă. Buruieni şi bălării, straturi de viţe ca nişte adevărate pături ce acopereau totul în jur, tufişuri crescute peste măsură ale căror crengi se iţeau prin stratul acoperitor
ca nişte oase maronii, stricând ceea ce fusese cândva pur şi simplu fantastic. Altă metaforă, presupuse ea, ce simboliza parcă tot ce fusese strălucitor şi frumos şi acum evident năpădit şi îngropat într-un haos acaparator.
Avea nevoie de ajutor cu partea asta, hotărî ea. Un ajutor considerabil. Indiferent de cât de mult îşi dorea să se implice în acest proiect, să facă treabă cu propriile mâini, nu putea cu nici un chip să cureţe, să taie, să ardă şi să reproiecteze totul de una singură.
Bugetul alocat va trebui să includă o echipă de peisa- gişti. îşi mai notă şi faptul că trebuia să studieze fotografii mai vechi ale grădinii, să cumpere nişte cărţi speciale de peisagistică pentru a învăţa câte ceva şi să contacteze peisagişti locali pentru oferte de preţ.
Stând locului, examină cu atenţie pajiştile în ruină, gardurile parcă încovoiate sub propria greutate, vechiul hambar trist de culoarea cenuşii, vizibil afectat de vicisitudinile vremii. I se spusese că aici existaseră cândva pui de găină, câţiva cai frumoşi, câmpuri îngrijite cu recolte, o mică - dar înfloritoare - pădurice de pomi fructiferi. Dorea să creadă - poate că avea nevoie să creadă - că putea să aducă toate astea înapoi. Că primăvara viitoare şi toate primăverile ce aveau să vină, va putea să stea acolo şi să privească cum toate acestea înmugureau şi prosperau, pe o proprietate ce îi aparţinuse bunicii sale. Şi care acum era a ei.
O văzu cum era acum şi cum fusese odată prin propriii ochi de un albastru glacial, umbriţi de cozorocul unei şepci de

baseball cu logoul emisiunii Rock the House. Părul ei, cu o tentă mai apropiată de culoarea mierii decât cea a pulberii de aur, era băgat prin decupajul de la spatele şepcii, formând o coadă lungă şi dezordonată. Purta un hanorac peste umerii puternici şi trunchiul prelung, blugi spălăciţi pe picioarele lungi şi bocanci pe care şi-i cumpărase cu ani buni în urmă pentru o excursie prin munţii Blue Ridge. Aceiaşi munţi pe care acum îi vedea înălţându-se până la cer.

Cu ani în urmă, gândi ea. Ultima dată când venise în est, venise aici. Şi când, bănuia ea, fuseseră sădite seminţele pentru ceea ce urma să facă acum.

Oare starea în care totul se afla acum nu fusese cauzată de aceşti ultimi patru ani - sau să fi fost cinci - de negljenţă din partea ei? Ar fi putut să forţeze nota mult mai devreme, ar fi putut să ceară cu insistenţă acest lucru. Ar fi putut să facă ceva.

- Fă-o acum, îşi reaminti ea singură.

Nu avea cum să regrete întârzierea mai mult decât regreta toată manipularea şi certurile aprige şi înverşunate la care recursese ca să îşi oblige mama să-i cedeze proprietatea.

- E a ta, Cilla, îşi spuse. N-o da în bară.

Se întoarse, îşi adună curajul, după care îşi croi drum prin iarba înaltă şi rugi spre vechea reşedinţă a fermei, unde Janet Flardy găzduise petreceri spumoase sau doar evadase între două roluri. Şi unde, în 1973, îşi luase viaţa într-o altă noapte de vară înăbuşitoare.

Cel puţin asta spunea legenda.

Erau fantome acolo. Faptul că le simţea prezenţa era aproape la fel de obositor ca evaluarea parterului şi a celor două etaje şubrede şi dărăpănate, să înfrunte praful şi murdăria, starea descurajant de proastă a clădirii. Fantomele, presupuse Cilla, reuşiseră însă să împiedice în bună măsură orice act de vandalism sau ocuparea ilegală a casei. Legendele, se gândi ea, aveau utilitatea lor.

Aranjase rebranşarea la curent şi adusese o mulţime de becuri pe lângă tot felul de articole de menaj care spera că vor fi de ajuns pentru început. Depusese cereri pentru

toate autorizaţiile privitoare la casă şi făcuse cercetări legate de antreprenorii locali.
Acum era timpul să se apuce de ceva.
Făcându-şi o listă cu priorităţi, se apucă de prima dintre cele patru băi care nu mai văzuseră nici o perie în ultimii şase ani.
Şi în plus, era aproape sigură că ultimii chiriaşi nu se deranjaseră prea tare cu asemenea chestiuni pe durata şederii lor limitate.
-Ar putea fi şi mai dezgustător de-atâta, începu să bombăne în timp ce răzuia şi freca. Ar putea fi şerpi şi şobolani. Şi Dumnezeule, mai taci! Că cine ştie, poate ţi se arată.
După două ore în care asudase din plin şi golise ne-numărate găleţi de apă murdară, se gândi că ar putea să rişte să folosească utilităţile casei şi fără să fi fost vaccinată în prealabil. Dând pe gât nişte apă îmbuteliată Ia sticlă, o luă în jos pe scările din spate ca să încerce bucătăria mare a reşedinţei. Şi aruncându-şi privirea spre hiaturile laminate ale dulapurilor butucănoase, o combinaţie de bleu cu alb, se întrebă a cui idee fusese tentativa acea de modernizare şi de ce respectivul presupusese că avea să se potrivească în vreun fel cu vechea şi minunata maşină de gătit O'Keefe & Merritt şi cu frigiderul Coldspot.
Din punct de vedere estetic, încăperea era peste măsură de hidoasă, însă aspectul igienic trebuia să aibă prioritate.
Fixă uşa din spate ca să stea deschisă pentru aerisire, îşi puse din nou mănuşile de cauciuc şi deschise cu foarte multă precauţie uşa cuptorului.
- Oh, fir-ar să fie.
în timp ce cea mai mare parte a unei cutii de soluţie de curăţat cuptorul fu pusă la treabă, ea se ocupă de grătarele din interiorul cuptorului, de arzătoare, de partea de sus a maşinii de gătit şi de capacul acestuia. Prin minte îi trecu rapid imaginea unei fotografii. Janet, cu un şorţ de bucătărie cu volănaşe peste o rochie strânsă pe talie şi cu fusta largă, cu părul auriu strâns în spate într-o coadă obraznică, amestecând ceva într-o oală mare de pe foc.

Zâmbind la aparatul foto în timp ce cei doi copii ai ei o priveau cu adoraţie.
Fotografie făcută în scopuri publicitare, îşi aminti Cilla. Pentru una dintre revistele pentru femei. Redbook sau McCall's. Vechea maşină de gătit de la reşedinţa

fermei strălucea atunci nou-nouţă. Şi avea să o facă din nou, îşi jură ea. întro bună zi, avea să amestece şi ea într-o oală pe aceeaşi maşină de gătit, mimând probabil la fel de multă pricepere precum bunica ei.
Dădu să se lase pe vine ca să verifice cum acţiona soluţia de curăţat cuptorul, dar scoase un strigăt scurt când îşi auzi numele.
Bărbatul stătea în pragul uşii deschise, cu o aureolă creată de lumina soarelui în jurul părului blond grizo- nant. Zâmbetul îi adâncea cutele de pe faţă, o faţă încă atât de frumoasă, şi îi încălzea ochii căprui şi calmi.
Ei îi sări inima din piept din cauza surprizei, oscilând apoi între plăcere şi stingherealã.
-Tată.
Când el păşi în faţă, cu braţele deschise pentru o îmbrăţişare, ea îşi ridică rapid mâinile, trăgându-se înapoi.
- Nu, nu face asta. Sunt absolut dezgustătoare. Plină de... nici măcar nu vreau să ştiu de ce anume. îşi şterse fruntea cu dosul palmei, după care îşi scoase în grabă mănuşile de protecţie. Tată, repetă ea.
-Văd aici un mic loc curat. îi ridică bărbia cu mâna şi o sărută pe obraz. Uită-te la tine.
-Aş fi vrut să nu faci asta. însă râse în timp ce mare parte din stânjeneala iniţială îi trecu. Ce faci aici?
- Cineva te-a recunoscut când te-ai oprit în oraş pentru provizii şi i-a spus ceva lui Patty. Iar Patty, continuă el, referindu-se la soţia lui, m-a sunat. De ce nu mi-ai spus că vii?
- Eram pe cale s-o fac. Vreau să spun că eram pe cale să te sun. La un moment dat. în cele din urmă. Când avea să-mi fie clar ce să-ţi spun. Nu voiam decât să ajung aici

mai întâi, după care... îşi aruncă rapid privirea înspre cuptor. M-am luat cu treaba.
- Asta văd şi eu. Când ai intrat?
începu să fie cuprinsă de mustrări de conştiinţă.
-Ascultă, hai să mergem afară pe veranda din faţă. Nu-i prea rău afară, şi în plus acolo e o ladă frigorifică în care am un sendviş imens, cu bucăţi de carne prăjită, care ne-aşteaptă. Lasă-mă doar să mă spăl, după care stăm de vorbă.
Afară, în faţă, nu era atât de rău ca în interior, se gândi Cilla când se aşeză pe treptele deformate împreună cu tatăl ei, însă destul de rău. Peluza crescută excesiv, plină de buruieni ca şi grădinile, trioul de peri strâmbi din specia Bradford, încâlceala sălbatică a ceea ce ei îi părea a fi glicină, toate puteau fi reparate intr-un fel sau altul. Şi aveau să fie. Privi minunata magnolie bătrână şi deasă, cu frunzele ei lucioase şi florile rozalii, şi narcisele încăpăţânate care îşi făcuseră loc străpungând armura de ţepi a trandafirilor ce se căţărau de-a lungul zidurilor de piatră.
-îmi pare rău că n-am sunat, începu Cilla în timp ce îi dădu tatălui ei o sticlă rece cu ceai ca să meargă cu jumătatea de sendviş. îmi pare rău că n-am sunat.
El o bătu uşor cu mâna pe genunchi, îi deschise sticla, după care o deschise pe a lui.
Era tipic pentru felul îui de-a fi, se gândi ea. Gavin McGowan lua lucrurile aşa cum erau: bune, rele, mediocre. Nu putea să înţeleagă cum de putuse vreodată să se îndrăgostească de dezastrul emoţional întruchipat de mama ei. însă asta se întâmplase cu mult timp în urmă, cugetă Cilla, şi în cu totul şi cu totul alt loc.
Muşcă din bucata ei de sendviş.
- Sunt o fiică rea.
- Cea mai rea, spuse el şi o făcu să râdă.
- Lizzie Borden .
- A doua în topul celor mai rele. Ce face maică-ta?
Cilla muşcă din sendvişul ei, dându-şi ochii peste cap.

- în momentul de faţă, Lizzy este în mod clar în urma mea în topul mamei. Altminteri, ea-i bine. Numărul Cinci încearcă să încropească un spectacol de cabaret pentru ea. La privirea întrebătoare, dar calmă a tatălui ei, Cilla ridică din umeri.
-Cred că atunci când căsătoriile tale au în medie o durată de trei ani, atribuirea de numere soţilor este o chestie practică şi eficientă. Tipul e OK. Este mai bun decât Numărul Patru şi Doi şi în mod considerabil mai deştept decât Numărul Trei. Şi el este motivul pentru care stau aici şi împart un sendviş cu Numărul Unu care nu va avea niciodată pereche.
- Cum aşa?
- Ca să încropeşti ceva cu muzică şi dans e nevoie de bani. Iar eu aveam nişte bani.
- Cilla.
-Aşteaptă, aşteaptă. Eu aveam nişte bani, iar ea avea ceva ce-mi doream eu. Mi-am dorit locul ăsta, tată. Şi asta de destulă vreme.
-Tu...
-Îhî, am cumpărat ferma. Cilla îşi dădu capul pe spate izbucnind în râs. Iar ea este atât de supărată pe mine. Dumnezeu ştie că ea nu a vrut-o. Adică, uită-te în jur. N-a mai fost pe-aici de ani, de zeci de ani, şi a mai şi concediat fiecare manager, fiecare administrator, fiecare custode care s-a ocupat de fermă. Nu mi-ar fi dat-o nici în ruptul capului şi a fost greşeala mea să i-o cer acum câţiva ani. Şi nici nu mi-ar fi vândut-o.
Mai luă încă o gură de sendviş, savurându-l acum.
-Şi-a pus faţa aceea tragică şi mi-a vorbit plină de amărăciune despre Janet. Insă acum avea nevoie de capital şi voia ca eu să investesc. Eu i-am răspuns cu un mare NU hotărât, ceea ce a atras o ceartă crâncenă şi tot felul de scene. Le-am spus ei şi Numărului Cinci că aş cumpăra locul acesta, le-am anunţat o sumă şi am subliniat faptul că oferta era de neclintit.
- Deci ţi-a vândut-o ţie. Ţi-a vândut Little Farm.
- După mult scrâşnit din dinţi, multe bocete, diferite prelegeri mâhnite cu privire la comportamentul meu de

fiică nerecunoscătoare încă din ziua în care m-am născut. Şi-aşa mai departe. Nu mai contează.
De fapt, nici nu prea contase, se gândi Cilla.
- Ea n-a vrut-o, eu da. Ar fi vândut-o cu mult înainte de asta dacă n-ar fi fost condiţionată de tutelă. Putea fi vândută şi transferată numai membrilor familiei până când, până în 2012? Oricum, Numărul Cinci a calmato, şi toată lumea a primit ce şi-a dorit.
- Ce-ai de gând să faci cu ea, Cilla?
„Să trăiesc11, se gândi ea. „Să respir."
- Ţi-o mai aminteşti, tată? Eu am văzut doar fotografiile şi vechile filmuleţe făcute în casă, însă tu ai fost aici când era în toată splendoarea ei. Când împrejurimile erau luxuriante, iar verandele strălucitoare. Când avea caracter şi graţie. Asta-i ce-am de gând să fac cu ea. Am de gând s-o readuc la viaţă.
- De ce?
Ea auzi şi nerostitul Cum? şi îşi spuse în sinea ei că nu conta faptul că el nu ştia ce poate ea să facă. Sau, mă rog, nu prea conta.
- Deoarece cred că merită mai mult de-atât. Deoarece cred că Janet Hardy merită mai mult de-atât. Şi fiindcă sunt capabilă să o fac. Mă ocup de renovări de case deja de aproape cinci ani. De doi ani în mare parte de una singură. Ştiu că nici una dintre cele pe care le-am renovat nu a fost chiar la aceeaşi scară cu asta, însă mă pricep. Am scos o grămadă de bani din proiectele mele.
- Deci faci asta pentru bani?
- Aş putea să mă răzgândesc în următorii patru ani, însă pentru moment? Nu. N-am cunoscut-o niciodată pe Janet, însă ea mi-a influenţat aproape fiecare domeniu al vieţii. Locul acesta are ceva ce a atras-o aici, chiar la sfârşitul vieţii ei. Locul acesta are ceva ce mă atrage şi pe mine.
- E cale lungă şi-o diferenţă majoră faţă de ce-ai văzut până acum, spuse Gavin. Şi nu vorbim doar de kilome- tri distanţă, ci şi de atmosferă. De cultură. Shenandoah Valley, această parte a ei, încă este cât se poate de rurală. Skyline Village se mândreşte cu o populaţie de câteva mii

de persoane şi chiar şi oraşele mai mari precum f ront Royal şi Cuipepper reprezintă o diferenţă majoră faţă de L.A.
-Cred că vreau să explorez toate astea şi vreau să-mi petrec mai mult timp căutându-mi rădăcinile de pe Coasta de Est.
îşi dori ca el să fie mulţumit în loc să fie îngrijorat de faptul că ea ar putea da greş sau ar renunţa. Din nou.
-Sunt sătulă de California, sunt sătulă de tot ceea ce reprezintă ea, tată. Nu mi-am dorit niciodată ce şi-a dorit mama, nici pentru mine, nici pentru ea însăşi.
- Ştiu, scumpo.
-Aşa c-o să locuiesc aici o vreme.
-Aici? Expresia de pe faţa lui era de şoc absolut. Să locuieşti aici? La Little Farm?
- Ştiu, e o nebunie. însă am fost într-o mulţime de călătorii cu cortul şi cam despre asta o să fie vorba aici, cel puţin în următoarele câteva zile. După care pot să-mi fac j un adăpost acceptabil înăuntru pentru o perioadă mai lungă. O să dureze aproximativ nouă, zece luni, poate un an să fac restaurarea, s-o fac ca lumea. La sfârşitul acestei perioade, o să ştiu dacă vreau să rămân sau să trec mai departe. Iar dacă o să fie vorba de mers mai departe, o să-mi dau seama până atunci ce-o să fac cu ferma. Insă în momentul ăsta, tată, am cam obosit să tot trec mai departe.
Gavin nu spuse nimic o clipă, după care îşi puse braţul pe după umerii Cillei. Oare avea el vreun fel de idee, se întrebă ea, ce însemna pentru ea acea manifestare neintenţionată de sprijin? De unde să fi avut?
- Era minunat aici, minunat, totul era plin de speranţă şi de fericire, îi spuse el. Caii păscând, câinele ei momind la soare. Florile erau încântătoare. Cred că atunci când era aici, Janet se ocupa personal de-o parte din grădină. Venea aici să se relaxeze, după cum spunea ea. Şi asta şi făcea, nişte perioade scurte de timp. Insă apoi avea nevoie de oameni, sau cel puţin aşa era impresia mea. Avea nevoie de zgomot, de râsete, de lumină. însă din când în când, venea aici singură. Fără prieteni, fără familie, fără presă.

întotdeauna m-am întrebat ce făcea în timpul acelor vizite solo.
- Aici ai cunoscut-o pe mama.
-Aşa e. Eram doar nişte copii, iar Janet a dat o petrecere în cinstea lui Dilly şi a lui Johnnie. Invitase o grămadă de copii de pe-aici. Lui Janet i-a plăcut de mine, aşa că am fost invitat iar şi iar, ori de câte ori erau ei aici. Eu şi Johnnie ne jucam împreună şi am rămas prieteni până la adolescenţă, deşi el începuse să umble cu alt soi de oameni. După care Johnnie a murit. El a murit şi totul s-a întunecat brusc. După asta Janet a început să vină pe aici singură mult mai des. Când veneam acasă de Ia facultate, obişnuiam să mă caţăr pe zid să văd dacă-i aici, dacă Dilly era cu ea. O vedeam mergând singură de colo, colo sau doar luminile aprinse. Am vorbit cu ea de câteva ori, de trei sau patru ori, după ce-a murit Johnnie. După care s-a dus şi ea. De-atunci, aici n-a mai fost nimic la fel. Locul acesta chiar merită mai mult, spuse el cu un oftat. Şi la fel şi ea. Tu eşti cea care ar trebui să încerce să facă asta pentru ea şi pentru casă. E posibil ca tu să fii singura în stare s-o facă.
- Mulţumesc.
- Eu şi Patty o să te ajutăm. Ar trebui să vii să stai la noi până când locul ăsta va fi locuibil.
- Da, o să am nevoie de ajutorul vostru, însă vreau să stau aici. Să încep să cunosc, să simt locul ăsta. Am făcut nişte cercetări în legătură cu el, însă mi-ar folosi nişte recomandări privind forţa de muncă locală, calificată sau nu. Instalatori, electricieni, tâmplari şi peisagişti. Şi numai oameni serioşi, care să poată urma instrucţiunile date.
-Adu-ţi carneţelul.
Ea se ridică rapid în picioare, porni să intre în casă, după care se întoarse.
-Tată, dacă lucrurile ar fi mers între tine şi mama, ai fi rămas în branşă? Ai fi rămas în L.A.?
-Poate. Dar niciodată n-am fost fericit acolo. Sau n-am fost fericit acolo pentru mult timp. Şi nici n-am fost un actor care să facă cu pasiune ceea ce făcea.
- Erai bun.

- Destul de bun, spuse el cu un zâmbet. însă nu-mi doream ceea ce-şi dorea Dilly, nici pentru ea, nici pentru mine. Aşa că am înţeles la ce te-ai referit când ai spus acelaşi lucru. Nu-i vina ei, Cilla, că noi am vrut altceva.
-Tu ai găsit aici ceea ce-ţi doreai.
- Da, dar...
-Asta nu înseamnă c-o s-o fac şi eu, spuse ea. Ştiu bine asta. Dar pur şi simplu e posibil să se întâmple aşa.
Mai întâi, presupuse Cilla, trebuia să înţeleagă ce anume îşi dorea cu adevărat. Pentru că mai mult de jumătate din viaţă făcuse ceea ce i se spusese să facă şi acceptase ce avea ca fiind ceea ce ar trebui să îşi dorească. Iar mare parte din ce mai rămăsese, admise ea, şi-o petrecuse evadând sau ignorând toate acestea sau considerând pur şi simplu ce se petrecuse ca şi cum ar fi fost viaţa altcuiva. Fusese actriţă înainte să poată yorbi deoarece asta fusese ceea ce îşi dorise mama ei. îşi petrecuse copilăria jucând rolul unui alt copil, unul care era cu mult mai drăguţ, mai deştept şi mai încântător decât era ea de fapt. Când se terminase cu asta, se luptase din răsputeri cu ceea ce agenţii şi producătorii de film consideraseră a fi anii mai dificili şi mai ciudaţi, în care oferta în branşa asta nu fusese prea grozavă. Scosese împreună cu Dilly un album muzical dezastruos, genul de combinaţie mamă-fiică, şi făcuse o serie de filme de groază cu adolescenţi în care ea, una, se considerase foarte norocoasă când în cele din urmă personajul ei era ucis într-un mod absolut groaznic.
Deja înainte de majorat ajunsese să nu mai aibă succes deloc, se gândi Cilla în timp ce se prăbuşea în patul din camera de motel. Se transformase într-o fostă viitoare tânără speranţă care căpătase numai câteva roluri de invitat special în seriale TV şi de voce pentru diferite reclame.
însă serialele TV interminabile şi cele câteva filme de categoria B, deloc memorabile, îi asiguraseră bani albi pentru zile negre. Fusese destul de înţeleaptă să strângă suficienţi bani ca să-şi permită luxul să încerce diferite lucruri ca să vadă dacă îi plăceau sau nu.

Mama ei considerase că astfel îşi irosea talentul pe care i-l dăduse Dumnezeu, iar terapeuta îi spusese că se afla în faza de evitare a realităţii.
Cilla considerase însă că era perioada ei de formare. Indiferent cum l-ai fi numit, fenomenul o adusese aici într-un hotel cât se poate de jalnic din Virginia, confruntând-o cu perspectiva unei munci grele, extenuante si costisitoare ce avea să se întindă pe durata următoarelor câtorva luni. Abia aştepta să înceapă.
Porni televizorul, intenţionând să-l folosească doar ca zgomot de fundal în timp ce stătea în fund pe patul plin de cocoloaşe ca să mai treacă încă o dată în revistă însemnările din carneţel. Auzi bufniturile a două cutii de aluminiu căzând în automatul de băuturi răcoritoare aflat pe hol, la nici un metru de uşa camerei sale. Undeva în spate, sunetele fantomatice ale televizorului din camera alăturată pluteau prin perete.
La televizorul ei se auzea zumzetul ştirilor, iar ea începu să-şi facă planul pentru a doua zi. Baia de serviciu, numărul unu. Să stea afară într-un cort nu constituia o problemă pentru ea, însă mutarea de la motel însemna că avea nevoie de un minimum de facilităţi de bază. Munca istovitoare necesita un duş funcţional. Instalaţia de apă, prima prioritate.
Cam pe la jumătatea listei, ochii începură să i se închidă. Spunându-şi încă o dată în gând că dimineaţă voia să plece de la hotel şi să ajungă la fermă până în ora opt, închise televizorul, apoi şi lumina.
Pe măsură ce se cufunda în somn, fantomele din camera alăturată părură să plutească înspre ea prin perele. Auzi vocea superbă a lui Janet Hardy înălţându-se într-un cântec menit să sfarme inimi.
-Perfect, murmură Cilla adormind cu melodia respectivă în urechi.
Ea stătea în adorabila curte interioară ce avea vedere spre frumosul heleşteu şi dealurile verzi ce se rostogoleau înspre munţii azurii. Trandafirii şi crinii înmiresmau aerul cu parfumul ce făcea albinele să bâzâie ameţite

şi chiar o pasăre colibri, ce sărea în ochi precum un smarald, să ţâşnească ici, colo după nectar ca o săgeată. Soarele se revărsa puternic şi strălucitor din cerul fără nori, învăluind totul întro lumină aurie ca de poveste. Păsărelele ciripeau întro armonie perfectă ca într-u n film Disney.
-Mă aştept ca în orice moment să-l văd pe Bambi zburdând cu iepuraşul Thumper, comentă Cilla.
- Exact aşa o vedeam şi eu. în vremurile bune.
Tânără, frumoasă, întro rochie albă şi delicată de vară, cu umerii dezgoliţi, Janet sorbea din limonada efervescentă.
-Grădina perfectă ca un decor pe scenă şi pregătită ca eu să-mi fac intrarea.
- Şi în vremurile rele?
-O evadare, o închisoare, o greşeală, o minciună. Janet ridică din umerii ei frumoşi. însă mereu o altă lume.
-Ai adus lumea aia cu tine. De ce?
-Aveam nevoie de ea. Nu puteam să fiu singură. Există mult prea mult spaţiu în jur atunci când eşti singur. Cum îl umpli? Cu prieteni, bărbaţi, sex, droguri, petreceri, muzică. Cu toate astea, aici puteam să mă liniştesc pentru o vreme. Aici puteam să mă prefac, să pretind că sunt Gertrude Hamilton din nou. Deşi ea a murit când aveam şase ani, ca să fie înlocuită de Janet Hardy.
-Ai vrut să fii Gertrude din nou?
- Bineînţeles că nu. Un râs frumos, strălucitor şi îndrăzneţ ca acea zi, dansă prin aer. însă îmi plăcea să pretind că sunt. Gertrude ar fi fost o mamă mai bună, o soţie mai bună, probabil o femeie mai bună. însă Gertrude n-ar fi fost nici pe departe la fel de interesantă ca Janet. Cine şi-ar fi adus aminte de ea? Pe când Janet? Nimeni nuoso uite vreodată.
Cu capul ridicat, Janet îşi afişă zâmbetul său incon-fundabil - plin de umor, atotştiutor şi uşor incitant.
- Nu eşti tu dovada vie a acestui fapt?
- Poate că sunt. însă mie mi s-a părut îngrozitor ce s-a întâmplat cu tine şi ce s-a ales de locul acesta. Pe tine nu te

mai pot aduce înapoi, nici măcar să te cunosc. Insă asta pot so fac.
- O faci pentru tine sau pentru mine?
- Cred că pentru amândouă.
Văzu dumbrava, toată plină de flori roz şi albe, simţi parfumul din jur şi îşi dădu seama de cât potenţial exista în locul acela. Şi caii păscând pe câmpurile verzi, siluete aurii şi albe decupate pe fundalul dealurilor.
- Nu văd locul acesta ca pe decorul perfect. N-am nevoie de ceva perfect. îl văd ca pe moştenirea ta lăsată mie şi, dacă pot să-l readuc la viaţă, ca pe un tribut al meu adus ţie. Pentru că eşti bunica mea şi pentru că, prin tata, rădăcinile mele se află în acest loc. Şi vreau să ştiu asta şi să o simt.
- Lui Dilly nu-i plăcea aici, ba chiar ura locul ăsta.
-Nu ştiu dacă aşa a fost mereu. Dar acum cu siguranţă aşa este.
-Ea voia Hollywoodul - cu tot ce însemna el. S-a născut dorindu-şi asta, dar lipsindu-i talentul sau dăruirea de a face ca Hollywoodul să o vrea pe ea. Tu nu eşti ca ea, nici ca mine. Poate că... Janet zâmbi în timp ce sorbi din nou din pahar. Poate că semeni mai degrabă cu Gertrude. Eşti mai ca Trudy.
-Pe cine ai ucis în noaptea aceea? Pe Janet sau pe Gertrude?
-Asta da, întrebare.
Cu un zâmbet, Janet îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. însă care era răspunsul? Cilla îşi puse întrebarea de dimineaţă în timp ce conducea înapoi spre fermă. Şi de ce anume conta? Şi oricum, de ce să-ţi pui întrebări cu privire la un vis?
La urma urmei, morţii erau morţi. Proiectul în sine nu era legat de moarte, ci de viaţă. Era nevoia de a face ceva pentru ea însăşi din ceva lăsat în paragină.
Când se opri să descuie porţile vechi din fier care blocau drumul, se gândi dacă era cazul să le desfiinţeze sau nu. Oare gestul acesta avea să reprezinte un simbol al redeschiderii dramatice a ceea ce fusese închis sau o prostie monumentală, o mişcare nefericită care avea să le

lase atât pe ea, cât şi proprietatea extrem de vulnerabile? Porţile protestară când le deschise larg, lăsându-i rugină pe mâini.
La naiba cu simbolurile şi stupiditatea, hotărî ea. Trebuiau scoase fiindcă reprezentau o bătaie de cap în plus. După proiect, putea să le pună înapoi.
Parcă în faţa casei, din câţiva paşi mari ajunse la uşa din faţă, o descuie şi o deschise larg lăsând să intre aerul < dimineţii. îşi puse mănuşile de lucru. Avea să termine de curăţat în bucătărie, se gândi. Şi spera că instalatorul pe care i-l recomandase tatăl său avea să-şi facă apariţia. Indiferent cum ar fi fost, avea să rămână. Chiar şi dacă trebuia să ridice un amărât de cort în grădina din faţă. Muncise şi se agitase suficient cât să asude intens pentru prima oară în ziua respectivă când instalatorul, un bărbat cu o barbă încărunţită, pe care îl chema Buddy, îşi făcu apariţia. Se duse să inspecteze locul împreună cu ea, îi ascultă planurile şi se scărpină foarte des în bărbie. Când el îi prezentă ceea ce ei i se păru a fi o estimare scoasă-direct-din-fund pentru volumul de muncă preconizat, ea îi răspunse cu o privire fermă şi impenetrabilă.
El rânji şi se scărpină din nou.
-Aş putea să găsesc o variantă mai convenabilă pentru dumneavoastră. Ar fi considerabil mai ieftin dacă veţi cumpăra materialele şi accesoriile.
-Aşa o să fac.
-Atunci e-n regulă. O să calculez un deviz exact şi o să vedem ce-o să iasă.
-Asta-i foarte bine. între timp, cât mă costă să desfunzi cada din prima baie de la etaj? Nu se scurge ca lumea.
- Să mă duc să văd? Estimarea este gratuită şi oricum pentru asta sunt aici.
Ea se duse cu el, nu neapărat pentru că nu avea încredere, ci mai degrabă pentru că nu aveai de unde să ştii când puteai învăţa ceva util. Aşa că află că omul nu era genul care să piardă vremea, iar onorariul pe care H ceru pentru treaba aceea măruntă - plus o verificare rapidă a chiuvetei şi a vasului de toaletă - îi arătă că omul voia într-

adevăr slujba şi că devizul ulterior avea să se încadreze probabil în limite rezonabile.
Când Buddy se sui înapoi în camioneta lui, ea spera deja că se va înţelege la fel de bine cu tâmplarul şi electricianul pe care îi programase pentru acelaşi gen de estimări.
îşi scoase carneţelul să taie întâlnirea cu Buddy de pe lista cu lucruri de făcut în ziua respectivă. După care îşi ridică barosul. Era într-o dispoziţie pentru demolări, iar scândurile putrezite ale verandei din faţa casei reprezentau exact locul de unde să înceapă.
capitolul 2
Cu barosul pus pe umăr şi ochelarii de protecţie la ochi, Cilla se uită atent la bărbatul care venea agale de-a lungul aleii. Un câine negru cu alb, urât ca o caricatură, cu un cap cât o cutie enormă ataşat pe un corp mic şi îndesat mergea cu paşi mărunţi şi repezi pe lângă el.
Ei îi plăceau câinii şi spera chiar ca la un moment dat să-şi ia unul. însă acesta era o creatură foarte ciudată, cu nişte ochi bulbucaţi ce îi ieşeau din orbite şi urechi mici, ascuţite ca de drac, înfipte parcă în capul acela supradimensionat. O coadă scurtă, subţire ca un bici i se mişca în spate.
Cât despre bărbat, acesta arăta de departe mult mai bine decât câinele. Blugii decoloraţi, uzaţi la tiv şi bluzo- nul gri, destul de lăbărţat, acopereau ceea ce ea aprecie a fi un mascul de aproximativ un metru şi nouăzeci înălţime, cu braţele şi picioarele foarte lungi. Purta ochelari de soare cu lentilele în cadru metalic, iar blugii aveau o ruptură orizontală la unul din genunchi. O barbă nera- să de una sau două zile îi acoperea obrajii şi maxilarul conferindu-i un aspect care ei i se păruse întotdeauna prea studiat pentru a fi chiar la modă. Cu toate acestea, barba se potrivea cu abundenţa de păr şaten cu şuviţe ce se cârlionţau în dezordine peste urechi.
Ha, una, nu avea încredere într-un bărbat care îşi făcea şuviţe şi îşi imagină că plătise bani grei la un salon de bronzat pentru a obţine nuanţa asemănătoare vedetelor de mare succes. Oare nu lăsase în urmă genul acesta de bărbat în L.A.? Şi deşi toate aceste elemente combinate alcătuiau o imagine destul de inofensivă şi un zâmbet firesc

de salut apăru pe gura lui frumos conturată, ea-şi întări strânsoarea pe mânerul barosului.
La nevoie, putea să îl folosească pentru mai mult decât să lovească scânduri putrezite.
Nu avea nevoie să îi vadă ochii ca să ştie că şi el o privea cu multă atenţie.
Bărbatul se opri la baza treptelor verandei în timp ce câinele veni direct sus ca să-i amuşineze bocancii, deşi sunetul pe care îl scotea semăna mai degrabă cu fornăitul unui porc.
- Salut, spuse el, iar zâmbetul i se făcu şi mai larg pe faţă. Pot să te ajut?
Ea îşi înclină capul spre un umăr.
- Cu ce?
-Cu indiferent ce-ţi trece prin cap. Mă întreb cam despre ce-ar putea fi vorba căci te văd că ţii un ciocan foarte mare în mână, iar asta este o proprietate privată.
îşi agăţă degetele mari ale mâinilor în buzunarele din faţă ale pantalonilor în timp ce continuă în acelaşi stil tărăgănat inconfundabil pentru Virginia:
- Nu prea arăţi a vandal.
- Eşti poliţist?
Zâmbetul i se accentuă şi mai mult.
- N-arăt eu a poliţist mai mult decât arăţi tu a vandal. Uite ce este, nu-mi place să te întrerup, dar dacă te gândeşti să spargi şi să iei nişte bucăţele din casa de-aici ca să le pui la vânzare pe eBay, trebuie să-ţi cer să te mai gândeşti.
Fiindcă era greu, ea-şi luă barosul de pe umăr. El nu se clinti, iar ea-l lăsă jos, sprijinindu-l apoi pe podea, însă ea îi simţi încordarea.
- Pe eBay?
- E mai mare deranjul şi chiar nu merită. Şi-oricum i ine-o să creadă că vinzi o bucată veritabilă din casa lui la net Hardy? Aşa că de ce nu-ţi strângi lucrurile? O să închid aici după tine şi nu o să ştie nimeni, nu o să fie nici un fel de problemă.
- Eşti cumva custodele?

- Nu. Cineva i-a tot concediat. Ştiu că locul ăsta arată i le parcă nimeni nu dă doi bani pe el, însă nu poţi pur şi simplu să treci pe-aici şi să dai cu ciocanul.
Fascinată, Cilla îşi puse ochelarii de protecţie pe creş- tcrul capului.
- Dacă nimeni nu dă doi bani, de ce-o faci tu?
- Din câte s-ar părea nu pot să mă abţin. Şi poate că mlmir tupeul de care ai nevoie să forţezi încuietori şi să mânuieşti baroase în miezul zilei, însă, pe bune, acum chiar trebuie să-ţi iei lucrurile şi să le încarci în maşină. Poate că familiei lui Janet Flardy nu-i pasă dacă locul ac esta se va prăbuşi la următorul vânt mai puternic...
Se opri, lăsându-şi ochelarii de soare să îi alunece în jos pe nas, uitându-se cu atenţie peste rama metalică înainte de a-i scoate şi răsuci alene de unul din braţe.
- Sunt cam greu de cap în dimineaţa asta, spuse el. () s-o pun pe seama faptului că abia apucasem să iau o cură de cafea înainte să-ţi văd camioneta aici, poarta deschisă şi aşa mai departe. Cilla... McGowan. Mi-a luat i ova să-mi dau seama. Ai ochii bunicii tale.
Ai lui erau verzi, observă ea, soarele evidenţiindu-i c ontururile şi punctele aurii.
- Ai dreptate în ambele privinţe. Tu cine eşti?
- Ford. Ford Sawyer. Iar câinele care-ţi linge bocancii este Spock. Stăm vizavi, peste drum.
Făcu un gest cu degetul peste umăr, atrăgându-i privirea în sus spre vechea casă construită în stil victorian aliată pe un deluşor pe partea cealaltă a drumului.
-No să încerci să-mi spargi capul cu ăla dacă urc pe verandă, nu-i aşa?
- Probabil că nu. Dacă poţi să-mi spui de ce ai apărut aici în dimineaţa asta şi cum de nu m-ai văzut ieri, toată ziua, şi nici nu i-ai observat pe Buddy instalatorul şi pe ceilalţi meseriaşi care au plecat acum jumătate de oră.
-Ieri încă eram în insulele Cayman. Mi-am luat o mică vacanţă. Cred că i-am ratat pe diferiţii meseriaşi pentru că abia acum jumătate de oră m-am dat jos din pat. Voiam să-mi beau prima ceaşcă de cafea afară pe veranda din faţa

casei. Ăsta a fost momentul în care am văzut camioneta şi poarta. OK?
Părea destul de rezonabil, hotărî Cilla. Şi poate că bronzul şi şuviţele le căpătase pe cale naturală.
îşi sprijini barosul de balustrada verandei.
- Ca una dintre persoanele care dă doi bani, chiar şi mai mult pe locul ăsta, apreciez faptul că ai grijă de el.
-Nici o problemă.
Urcă până când ajunse pe treapta aflată chiar sub ea. Şi fiindcă aveau ochii la acelaşi nivel, iar ea avea un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime, decise că estimarea ei legată de înălţimea lui aproximativă fusese corectă.
- Ce intenţionezi să faci cu barosul ăla?
-E plin de scânduri putrezite. Veranda trebuie reconstruită. Nu poţi să reconstruieşti până când nu demolezi.
- O verandă nouă, Buddy instalatorul - apropo, din câte se pare e un tip priceput - şi diferiţi meseriaşi... Sună ca şi cum ai de gând să repari locul acesta.
- Aşa e. După cum arăţi, cred că ai spatele destul de puternic. Vrei o slujbă aici?
-Am una deja şi încă n-am găsit vreo unealtă cu care să mă împrietenesc. însă, mulţumesc. Spock, spune bună ziua.
Câinele se aşează, îşi înclină capul mare ca o cutie şi ridică o lăbuţă.
- Ce drăguţ.
Cilla, plăcut impresionată, se aplecă să-i strângă lăbuţa în timp ce ochii bulbucaţi ai lui Spock licăreau spre ea.
- Ce fel de câine este acesta?
- Genul cu patru picioare. O să fie plăcut să mă uit încoace şi să văd acest loc aşa cum îmi imaginez că obişnuia să fie. îl repari ^a să-l vinzi?
- Nu. îl repar ca să locuiesc aici. Pentru un timp.
- Ei bine, chiar este un loc frumos. Sau ar putea fi. Tatăl tău este Gavin McGowan, nu?
- Da. îl cunoşti?
- Mi-a fost profesor de engleză, în ultimul an de liceu. Am luat nota maximă la el până la urmă, nu însă fără să transpir şi să mă chinui din belşug. Domnul McGowan te

făcea să munceşti pe rupte. Ei bine, o să te las să-ţi continui treaba cu scândurile. Eu muncesc acasă, aşa i ă acolo sunt în majoritatea timpului. Dacă ai nevoie i le ceva, nu ezita să apelezi la mine.

- Mulţumesc, spuse ea fără vreo intenţie de a-i urma sfatul.

îşi puse la loc ochelarii de protecţie, ridică barosul în i imp ce el o pornise înapoi pe alee, cu câinele mergând din nou cu paşi repezi. După care cedă impulsului:

- Hei! Cine îşi numeşte copilul după o maşină?

El se întoarse şi făcu câţiva paşi înapoi.

- Maică-mea are un simţ al umorului neobişnuit de dezvoltat. Susţine că taică-meu m-a plantat în trupul ci în timp ce abureau geamurile maşinii lui, un Ford (âitlass, într-o noapte friguroasă de primăvară. Ceea ce se prea poate să fie adevărat.
- Dacă nu, ar trebuie să fie. Ne mai vedem pe-aici.
- Mai mult decât probabil.

Ce turnură fascinantă luau lucrurile, se gândi Ford In timp ce-şi lua o cană proaspătă de cafea pe verandă pentru ritualul lui de dimineaţă întârziat. Iat-o, înaltă şi suplă, cu ochii de un albastru glacial, lovind cu barosul In vechea verandă de-i săreau capacele.

Barosul acela probabil că era al naibii de greu. Fata avea ceva muşchi pe ea.

-Cilla McGowan, îi spuse el lui Spock în timp ce câinele fugea după nişte pisici invizibile în grădină, s-a mutat chiar peste drum.

Nu era chestia asta foarte tare? Ford îşi reaminti că propria soră aproape că o divinizase pe Katie Lawrence, fetiţa pe care Cilla o jucase în serial timp de cinci? şase? i şapte ani? Cine naiba mai ştia? Şi-o aminti pe Alice cărând după ea cutia pentru prânz Our Family, jucân- du-se cu păpuşa ei Katie şi purtându-şi cu mândrie rucsacul Katie. întrucât Alice avea tendinţa de a aduna tot şi toate, bănuia că încă mai avea colecţia ei Our Family şi Katie undeva în Ohio, acolo unde locuia acum. Avea de gând să-şi facă o datorie de onoare din a-i trimite un e-mail, readucând în

discuţie obsesia ei şi fluturându-i pe sub nas numele noii lui vecine.
Serialul ce rulase atât de mult timp fusese prea plicticos pentru el pe vremea aceea. El preferase acţiunea din The Transformers sau plăsmuirile din Knight Rider. îşi aminti că după o ceartă teribilă cu Alice stârnită de Dumnezeu ştie ce, se răzbunase dezbrăcând-o de tot pe păpuşa Katie, punându-i căluş la gură făcut din bandă izolatoare şi legând-o de un copac, păzită de armatele lui de Storm Troopers.
Primise o pedeapsă zdravănă pentru asta, însă meritase. Părea oarecum pervers să stea aici, acum, uitându-se j la versiunea adultă a lui Katie cum schimbă barosul cu un fel de rangă. Şi imaginându-şi-o goală.
Şi avea o imaginaţie al naibii de bogată.
Trecuseră patru ani, se gândi Ford, de când el se mutase peste drum. Văzuse doi îngrijitori ai casei venind şi plecând, al doilea în mai puţin de şase luni. Iar până1 azi nu văzuse nici un membru al familiei lui Janet Har- dy. Scăzând cei aproape doi ani în care stătuse la New York, trăise în zonă toată viaţa şi nu-l văzuse pe nici unul dintre ei până în ziua de azi. Auzise de faptul că fata domnului McGowan, Cilla, trecuse pe-acolo o dată sau de două ori, însă personal nu o zărise niciodată.
Acum ea discuta cu instalatorii, demola verandele şi... Făcu o pauză când recunoscu camioneta neagră ce întorcea pe aleea de peste drum ca aparţinându-i prietenului său Matt Brewster, un tâmplar local. Când o a doua camionetă opri la nici treizeci de secunde mai târziu, Ford se hotărî să-şi aducă altă ceaşcă de cafea, poate chiar şi un bol de cereale, să-şi ia micul dejun afară pe verandă, astfel încât să poată urmări ce se întâmplă.
„Ar trebui să te apuci de treabă11, îşi spuse Ford peste o oră. Vacanţa se terminase, iar el avea un termen de respectat. însă era la naibii de interesant aici, afară. O altă camionetă li se alătură primelor două, iar el o recunoscu şi pe aceasta. Brian Morrow, fost jucător de fotbal american, un sportiv de top şi cel de-al treilea membru al aşa-zisului

triumvirat de-o viaţă format din Matt, Ford şi Brian, avea propria companie de peisagistică.
Din poziţia sa relativ înaltă, Ford o privi pe Cilla făcând circuitul proprietăţii împreună cu Brian, urmărind-o cu privirea cum gesticulează şi mai apoi îşi consultă carneţelul gros de însemnări pe care îl purta peste tot.
Nu se putu abţine să nu admire modul în care se mişca. Probabil că datorită picioarelor lungi, presupuse el, putea străbate o suprafaţă foarte mare într-un timp foarte scurt, aparent negrăbindu-se defel. Toată energia aceea împachetată atât de strâns într-un trup atât de mlădios, ochii aceia de un albastru glacial şi pielea albă ca a unei păpuşi de porţelan mascându-i musculatura perfectă ce...
- Uau, stai puţin. îşi îndreptă poziţia corpului, miji ochii şi şi-o imagină cu barosul ridicat din nou pe umăr. Cu mâner mai scurt, murmură el. Şi cu cap dublu. Îhî, îhî. Se pare că mă apuc de treabă până la urmă.
Se duse înăuntru, înşfăcă un bloc de desen şi creioane şi, inspirat, îşi scoase binoclul. Odată întors pe verandă, se uită cu atenţie la Cilla prin lentile, studiin- ilu-i forma feţei, linia maxilarului, construcţia corpului.
Avea o gură sexy absolut fascinantă, se gândi el, cu acea adâncitură vizibilă la mijlocul buzei superioare.
In timp ce îşi începea prima schiţă, se lansă simultan în creionarea de diferite scenarii, alungându-le însă din minte aproape imediat ce i se iveau.
Avea să îi vină şi marea idee, se gândi el. De cele mai mult ori povestea apărea din schiţe. O văzu ca... Diane, Maggie, Nadine. Nu, nu, nu. Cass. Simplu, un nume puţin androgin. Cass Murphy. Cass Murphy. Inteligentă, puternică, izolată, chiar singuratică. Atrăgătoare. Privi din nou prin lentilele binoclului.
- O, da, atrăgătoare.
Hainele de lucru nu ascundeau acest lucru, însă îl mascau în bună măsură. Continuă să deseneze, conturând întreg corpul, faţa cu detaliile specifice, profilul. După care se opri, bătând uşor cu creionul în foi şi gân- dindu-se. Era posibil ca ochelarii să reprezinte un clişeu, însă erau un

indiciu automat al celor inteligenţi. Şi întotdeauna o mască bună pentru alter ego.
îi desenă, experimentând nişte rame simple, închise la culoare, cu lentile rectangulare.
-Şi iată-te, Cass. Sau ar trebui să spun, doctor Murphy?
Dădu pagina şi începu din nou. Cămaşă tip safari, pantaloni sport, bocanci, pălărie cu boruri largi. Ieşită din laborator sau din sala de clasă, în natură, pe teren, îşi ţuguie buzele în momentul în care dădu din nou pagina iar mintea continuă să-i lucreze febril în timp ce creiona cine şi ce avea să devină proaspăt inventata sa Cass. Pielea, pieptarul - şi perechea de sâni foarte frumoşi uşor revărsaţi peste el. Brasarde de argint, picioare lungi goale, coama de păr sălbatică şi cununa princiară de pe creştetul capului. Centură cu nestemate? se întrebă. Poate. Arma străveche - ciocanul cu două capete. Din argint ce sclipea când era apucat cu putere de mâna urmaşei de sânge a zeiţei războinice...
Şi da, avea nevoie de un nume pentru ea.
Roman? Grecesc? Viking? Celtic?
Celtic. Se potrivea.
Ridică şi ţinu sus blocul de desen şi descoperi că zâmbeşte larg la imaginea de pe foaie.
-Bună, frumoaso. Cred că o să facem furori împreună.
îşi aruncă din nou privirea de partea opusă a drumului. Camionetele plecaseră de-acum, şi, deşi Cilla im se zărea nicăieri, observă că uşa de la intrare a casei era deschisă.
-Mulţumesc, vecino, spuse Ford şi, ridicându-se, se duse înăuntru să îşi sune agentul.
O senzaţie de supranatural, aceasta era cea mai bună modalitate de a descrie felul în care se simţea Cilla stând acolo, în frumoasa curte interioară a casei de că- i âinidă cu iz colonial a tatălui ei, sorbind ceai cu gheaţă rrvit de mama ei vitregă ce se agita încolo şi încoace. Scena pur şi simplu nu se potrivea cu nici una din fazele precedente al vieţii ei. Pe când era copil, vizitele ei în est fuseseră extrem de puţine şi făcute la intervale mari. Munca era mai importantă decât orice vizite, cel puţin In concepţia mamei ei.

El venise din când în când la ea, îşi aminti Cilla. Şi o dusese la grădina zoologică sau la Disneyland. I iar cel puţin în perioada de glorie a serialului în care apărea ea, fuseseră mereu paparazzi sau copii care o urmăreau peste tot şi părinţii lor făcând fotografii. Se părea că munca era mai importantă şi decât Lumea lanteziei, se gândi Cilla, indiferent dacă îşi dorea asta sau nu.
Pe de altă parte, era la fel de adevărat că tatăl ei şi l'atty aveau propria fiică, Angie, propria casă, propriile vieţi în partea cealalată a ţării. Ceea ce, meditä Cilla, echivala cu cealaltă parte a lumii.
Ea nu-şi găsise niciodată locul în lumea aceea.
Nu asta încercase oare să îi spună tatăl ei? O cale lungă, şi nu raportată doar la kilometri distanţă.
- E plăcut aici afară, spuse Cilla, parcă încercând să găsească un subiect.
- E locul nostru preferat, răspunse Patty cu un zâm-' bet cam forţat. Deşi este încă puţin cam răcoare să stăm aici.
- Este o senzaţie plăcută.
Cilla îşi frământa creierii. Ce să-i spună oare acestei femei drăguţe şi mămoase cu faţa ei plăcută, cu părul negru, tuns scurt, şi ochi plini de emoţie?
-A, sunt absolut convinsă că grădina o să arate minunat într-o săptămână sau două, când totul o să înceapă i să înflorească.
Trecu rapid în revistă răzoarele, arbuştii şi viţele, pa- j jiştea tunsă şi îngrijită ce avea să se fie acoperită de zone umbroase de îndată ce arţarul roşu şi vişinul se umpleau de frunze.
- Ai muncit mult aici.
- Oh, eu îmi cam pierd vremea. Patty îşi trecu degetele peste părul ei negru şi scurt şi-şi răsuci cerceluşul de argint din ureche. De fapt, Gavin este grădinarul1, în casă.
-Oh. Cilla îşi mută rapid privirea la tatăl ei. Pe bune?
- îmi place să mă joc cu pământul. Bănuiesc că nu m-am dezbărat niciodată de obiceiul ăsta.

-Bunicul lui a fost fermier. Patty îi zâmbi fericită lui Gavin. Aşa că a moştenit asta prin legătură de sânge.
Ea, una, ştiuse asta? Oare de ce nu ştiuse?
-Aici, în Virginia?
Ochii lui Patty se lărgiră plini de uimire, după care alunecară uşor spre Gavin.
-Aăă...
-Am crezut că ştii că bunica ta a cumpărat ferma bunicului meu.
- Eu... Ce? Little Farm? A fost a ta?
-N-a fost niciodată a mea, scumpo. Bunicul a vân- dut-o când eu eram doar un puşti. îmi mai amintesc cum alergam găinile pe-acolo şi cum eram dojenit pentru asta. Tata n-a vrut să lucreze pământul, iar fraţii şi surorile lui - cei care trăiau la momentul respectiv - erau în mare parte împrăştiaţi care-ncotro. Aşa că, a vândut-o. Janet era aici, filmând în locaţia în cauză. Bam Dance.
- Ştiu partea asta a povestirii. Şi s-a îndrăgostit de ferma pe care au folosit-o la filmări şi a cumpărat-o pe loc.
-Mai mult sau mai puţin pe loc, spuse Gavin cu un zâmbet. Iar bunicul şi-a cumpărat un Winnebago . Şi jur că el şi bunica au pornit la drum. Şi-au călătorit peste tot ca nişte apucaţi, în următorii şase, şapte ani, până când ea a avut un atac cerebral.
- Deci a fost pământul familiei McGowan.
-Şi încă mai este. încă zâmbind, Gavin sorbi din cana de ceai. Nu-i aşa?
- Cred că s-a închis cercul intr-un mod absolut grozav.
Patty se întinse şi o bătu uşor pe Cilla pe mână. îmi amintesc cum străluceau luminile în casa aia când Janet Hardy era acolo. Şi cum vara, dacă mergeai cu maşina cu geamurile deschise, puteai să auzi muzica şi poate să vezi femeile în haine frumoase şi cei mai arătoşi bărbaţi posibili. Din când în când, ea mai ieşea în oraş sau pur şi simplu se plimba prin împrejurimi cu maşina ei decapotabilă. Era o adevărată apariţie.
Patty luă din nou carafa cu ceai, ca şi cum ar fi simţit nevoia să-şi ţină mâinile ocupate.

-S-a oprit pe la casa noastră o dată, când aveam o grămadă de căţeluşi, abia născuţi, de vânzare. La preţ ele cinci dolari. Căţeaua noastră rasa collie avusese o legătură cu un câine vagabond de origine nedeterminată. Şi-a cumpărat un căţeluş de la noi. S-a aşezat direct pe pământ şi i-a lăsat pe toţi acei căţeluşi mititei să sară şi să se caţăre pe ea. Şi nu s-a oprit din râs. Avea un râs atât de minunat. îmi pare rău. Vorbesc prea mult, nu-i aşa?
-Nu. N-am ştiut nimic din toată povestea asta. Nu ştiu nici pe departe câte ar trebui să ştiu. Acela a fost câinele care...
- Da. Ea l-a numit Hero. Bătrânul Fred Bates l-a găsit rătăcind pe drum şi l-a suit în camionetă, ca să-l ducă înapoi. El a fost cel care a găsit-o în dimineaţa aceea fatidică. A fost o zi foarte tristă. însă acum tu eşti aici. Din nou, Patty îşi puse o mână peste mâna Cillei. Acum o să fie din nou muzică şi lumini aici.
- Şi-a cumpărat câinele de la tine, murmură Cilla, şi ferma de la bunicul tău. Se uită la Gavin. Bănuiesc că ăsta-i alt cerc închis. Poate c-ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu grădinile.
- Mi-ar plăcea.
-Am angajat un peisagist astăzi, însă trebuie să mă hotărăsc ce vreau să plantez. Am o carte de grădinărit specific zonei, însă mi-ar folosi nişte instrucţiuni suplimentare.
- Rămâne stabilit. Şi mai am şi eu vreo două cărţi de grădinărit care ar putea să-ţi dea idei.
- Două?
Gavin îi zâmbi soţiei sale, care îşi dădu ochii peste cap.
- Ceva mai mult de două. Pe cine-ai angajat?
- Morrow? Brian Morrow?
- Bună alegere. Face treabă bună şi este demn de încredere. A fost vedeta echipei de fotbal în liceu şi nu s-a forţat niciodată să fie mai mult de un elev mediocru, însă a pus pe roate o afacere trainică şi şi-a creat o reputaţie bună.
- Aşa am auzit şi eu. Azi m-am întâlnit cu un alt fost student de-al tău. Ford Sawyer.
-Bineînţeles, interveni Patty. Locuieşte chiar peste drum.

-Un băiat deştept, a fost aşa dintotdeauna. Gavin dădu din cap peste cana de ceai. Avea tendinţa să viseze cu ochii deschişi, însă dacă îl faci să-şi pună mintea la contribuţie chiar o face. S-a descurcat şi el foarte bine.

- Da? Cum?

- Scrie romane cu benzi desenate. Tot el le ilustrează, ceea ce nu este ceva obişnuit din câte mi s-a spus. Ştii The Seeker? E cartea lui. E o lucrare interesantă.

- Căutătorul. Genul acela cu super-crime-acţiune?

-Undeva pe-acolo. Un detectiv particular căruia îi merge destul de prost descoperă din întâmplare planul unui nebun de a distruge marile opere de artă universală prin folosirea unui aparat care bruiază strucmra moleculară şi care le face invizibile. Speranţele lui de a-l opri - asigurându-şi în acelaşi timp faimă şi avere - au ca rezultat uciderea devotatei sale iubite.

I I însuşi este lăsat aproape mort, însă la rândul lui este expus maşinăriei ce bruiază structura moleculară.

- Şi este afectat de acesta, căpătând puterea de a deveni invizibil, îi termină Cilla fraza. Am auzit de asta. Vreo doi dintre tipii care lucrau la renovările mele erau Interesaţi de romanele cu benzi desenate. Dumnezeu •■t ie că şi Steve avea aceeaşi manie, spuse ea, referindu-se IM fostul ei soţ. Aşa că se tot contraziceau pe tema ('ăutăturul versus Cavalerul Negru sau X-Men în compamţie cu Cei patru fantastici jumătate de zi. Şi când spuneam şi eu ceva despre oamenii în toată firea şi cărţile ni benzi desenate, se uitau urât la mine.

- Lui Gavin chiar îi plac. Ei bine, ale lui Ford în mod deosebit.

- Pe bune?

Imaginea de profesor de liceu liniştit cufundat în studierea benzilor desenate cu supereroi o amuză.

-Asta pentru că e un fost elev de-al tău?

- Cu siguranţă este un factor determinant. Iar băiatul • pune o poveste bună, plină de conţinut, centrată pe un personaj complicat care caută izbăvirea prin căutarea i tu lui. A încercat să facă ceea ce trebuie, însă pentru tot (ciul de motive greşite. Să oprească un nebun pentru (Iştigul

său personal. Şi această acţiune individualistă il costă viaţa femeii care îl iubea şi pe care o tratase cu nepăsare. Puterea lui de a deveni invizibil devine o metaforă - el devine cu adevărat un erou, însă nu o să mai lie văzut niciodată. Interesantă abordare.

- E necăsătorit, adăugă Patty, făcându-l pe Gavin să i bucnească în râs. Ei bine, am adus în discuţie acest lu- ' i u doar pentru că locuieşte chiar peste drum, iar Cilla i > să fie singură la fermă. S-ar putea să dorească să aibă

II tmpanie din când în când.

„Aşa ceva n-o să se întâmple", se gândi Cilla.

- De fapt, o să-mi petrec tot timpul zilei cu proiectul de reabilitare, iar serile o să le dedic planificărilor de tot felul. O să fiu prea ocupată pentru a avea prea multă companie o bucată bună de timp. De fapt, ar trebui să mă întorc. Pentru mâine mi-am planificat o zi plină ochi.

- Oh, dar nu poţi să stai măcar la cină? protestă Patty. Hai să mănânci şi tu o masă ca lumea, cu mâncare gătită în casă înainte să pleci. Am lasagna deja preparată şi j gata s-o bag la cuptor. N-o să dureze mult.

- Sună minunat. Cilla îşi dădu seama că era adevărat. Mi-ar plăcea să stau la cină.

-Stai acolo unde eşti şi mai bea nişte ceai cu tatăl tău.

Cilla privi în timp ce Patty sări în picioare şi apoi traversă în grabă grădina interioară ca să intre în casă.

-Ar trebui să mă duc să o ajut?

- îi place să se agite când vine vorba de mâncare. O relaxează, aşa cum o face grădinăritul în cazul meu. O să-i placă mai mult dacă o să stai aici şi o laşi în pace.

- Mi se pare că devine agitată în prezenţa mea.

- Puţin. O să-i treacă. Pot să-ţi spun c-ar fi fost deza-, măgită dacă ai fi spus nu invitaţiei la cină. Lasagna este j specialitatea lui Patty. Face sosul din recolta mea de ro-! şii în fiecare vară şi îl pune la borcan.

- Glumeşti.

Buzele lui zvâcniră ca răspuns la absoluta ei surprindere.

- Aici e o lume complet diferită, scumpo.

rAşa e.

în lumea asta, descoperi Cilla, oamenii mâncau lasagna şi prăjitura cu mere făcute în casă şi tratau mesele mai de grabă ca pe un prilej de a mânca împreună decât ca pe un spectacol. Iar un oaspete sau un membru al familiei - ea considera că era undeva la mijloc - primea câte o farfurie din fiecare fel acoperită cu folie de aluminiu ca să ia acasă. Dacă respectivul venise cu maşina, i se oferea un singur pahar de vin la cină, care era dublat de o cafea.
Cilla îşi aruncă rapid privirea la ceasul de la mână şi zâmbi. Şi putu să intre pe uşa casei ei până la ora opt. După ce depuse cele două farfurii în credincioasa ei ladă frigorifică, Cilla îşi puse mâinile în şolduri şi se uită în jur. Becurile neacoperite aruncau o lumină neîndurătoare proiectând umbre aspre pe pereţi, scoţând în evidenţă crăpăturile din tencuială şi zgârieturile podelelor. „Biata bătrânică", se gândi ea. „Ai nevoie disperată de o operaţie estetică."
îşi luă lanterna, o aprinse înainte să stingă becurile de deasupra şi, folosind-o ca să-şi călăuzească calea, o porni spre scări.
Aruncându-şi privirea afară pe fereastră, văzu luminile sclipind la casele împrăştiate pe dealurile şi câmpurile din jur. Şi alţi oameni îşi terminaseră mesele gătite în casă, bănui ea, şi erau fie aşezaţi în faţa televizorului, fie terminau de scris cine ştie ce hârtii. Poate că cei mici erau deja băgaţi în pat sau li se spusese să se liniştească şi să îşi termine temele.
Se îndoia că vreunul stătea să citească modificările făcute în scenariu pentru filmarea de a doua zi sau să caşte în timp ce îşi mai trecea în revistă replicile rolului, lira o prostie să îi invidieze, se gândi Cilla, pentru că aveau ceea ce ea nu avusese niciodată.
Stând acolo, observă luminile din casa lui Ford.
Oare creiona noua aventură a Căutătorului? Poate că mânca nişte pizza decongelată, ceea ce îşi imagina că ar putea reprezenta versiunea mâncării făcute în casă pentru un burlac? Şi ce făcea un scriitor de benzi desenate - pardon, un romancier care era în acelaşi timp grafician -

aici, într-o casă veche, casă în stil victorian, atât de frumos restaurată, în regiunea rurală a Virginiei?
Un romancier care era şi grafician, şi necăsătorit, îşi aminti ea cu un zâmbet ironic, care vorbea în stilul acela tărăgănat specific celor din sud, incontenstabil de sexy, ,.i mergea cu paşi indolenţi ce se apropiau vizibil de unii ţanţoşi de fapt. Şi un câine micuţ foarte ciudat.
Indiferent care erau motivele, îi făcea plăcere să vadă luminile strălucind peste drum. Aproape, dar nu prea aproape. Simţindu-se ciudat de confortabil datorită lor, se întoarse şi o luă în sus, spre etaj, unde intenţiona să se bage în sacul de dormit şi să lucreze la planurile ei.
Telefonul mobil o trezi dintr-un somn profund, fă- cându să deschidă brusc ochii, după care să îi închidă la fel de brusc ca protecţie împotriva luminii pe care ignorase să o stingă înainte să adoarmă. înjurând, Cilla deschise parţial un ochi în timp ce căuta cu o mână pe podea telefonul.
Cât naiba era ceasul?
Cu inima bătându-i cu putere, citi ora afişată pe ecranul telefonului - 3.28 A.M. - şi numele mamei sale.
- Rahat.
Cilla deschise clapeta telefonului:
- Ce s-a întâmplat?
-Aşa se răspunde la telefon? Nu te mai deranjezi să saluţi?
- Bună, mamă. Ce s-a întâmplat?
- Nu sunt deloc mulţumită de tine, Cilla.
„Ce-i nou în asta?“ se gândi Cilla. „Iar tu eşti în mod clar băută sau drogată. Şi nici eu nu-s mulţumită de tine.“
- Ei bine, îmi pare rău să aud asta, îndeosebi la trei şi jumătate dimineaţa, pe Coasta de Est. Unde mă aflu acum, îţi aminteşti?
- Ştiu bine unde te afli. Vocea Bedeliei se ascuţi chiar dacă vorbele erau vag nedesluşite. Ştiu al naibii de bine. Eşti în casa mamei mele, pe care m-ai păcălit să ţi-o dau. O vreau înapoi.
- Sunt în casa bunicii mele, pe care mi-ai vândut-o. Şi nu poţi s-o iei înapoi. Unde-i Mario? întrebă ea, refe- rindu-se la soţul actual al mamei sale.

- Asta nu are nimic de-a face cu Mario. Ne priveşte doar pe noi două. Noi suntem tot ce-a mai rămas de pe urma ei! Ştii foarte bine că m-ai prins într-un moment slab. Ai profitat de vulnerabilitatea şi de durerea mea. Vreau să te întorci imediat şi să rupi hârtiile de transfer sau, mă rog, ce sunt.
- Iar tu o să rupi cecul încasat pentru vânzare?
Se aşternu o tăcere lungă, nefirească, iar Cilla se în- tinse la loc pe spate şi căscă.
- Eşti rece şi nerecunoscătoare.
Tremuratul uşor al vocii sugerând lacrimi era mult prea calculat şi prea obişnuit ca să mai trezească vreo reacţie.
- Da, sunt.
- După tot ce-am făcut pentru tine, toate sacrificiile pe care le-am făcut, pe care tu le-ai aruncat la coş. Acum, tn loc să mă răsplăteşti de bunăvoie pentru toţi anii în care eu te-am pus pe tine pe primul plan, tu-mi arunci cu bani în faţă.
-Ai putea să priveşti lucrurile şi aşa. Eu păstrez ferma. Şi nu, te rog, nu-mi irosi timpul şi nu-l irosi nici pe-al tău încercând să ne convingi pe vreuna din noi că locul acesta contează pentru tine. Eu sunt aici şi-am văzut cât de mult îţi pasă de el.

- Ea a fost mama mea!
- Mda, iar tu eşti a mea. Astea ne sunt crucile pe care i rebuie să le purtăm.
Cilla auzi izbitura şi îşi imagină paharul plin de bău- tura preferată seara de mama ei - Ketel One cu cuburi de gheaţă - lovind cel mai apropiat zid. După care începu plânsul în hohote.
- Cum de poţi să-mi spui un lucru atât de oribil!
întinsă pe spate, Cilla îşi puse braţul peste ochi şi o lăsă să termine cu plânsul cu sughiţuri demonstrativ.
- Ar trebui să te duci la culcare, mamă. N-ar trebui să mai dai telefoane când eşti băută.
- Vai, că mult îţi pasă. Poate că o să fac şi eu ce a făcut en. Poate că o să termin pur şi simplu cu toate astea.

- Nu mai spune asta. O să te simţi mai bine dimineaţă. „Posibil." Ai nevoie de-un somn bun în noaptea asta. Ai de făcut planuri pentru spectacolul tău.
- Toată lumea vrea ca eu să fiu ca ea.
-Ba nu. „în mare parte, doar tu vrei asta." Acum du-te la culcare, mamă.
- Mario. II vreau pe Mario.
- Du-te la culcare. O să mă ocup eu de asta. El o să fie acolo. Promite-mi că te duci la culcare.
- Bine, bine. Oricum nu vreau să vorbesc cu tine.
Când auzi clicul telefonului în ureche, Cilla rămase cum era pentru moment. Suspinul întrerupt de la final îi semnală că Dilly terminase, că avea să se ducă la culcare sau pur şi simplu să se întindă pe cea mai la îndemână suprafaţă ieşită în cale şi să-şi piardă cunoştinţa. Insă trecuseră de zona periculoasă.
Cilla apăsă pe butonul de apelare rapidă pe care îl dedicase Numărului Cinci.
- Mario, spuse ea când el îi răspunse. Unde eşti?
îi luă mai puţin de un minut să-i relateze întreaga situaţie, aşa că reteză brusc văicărelile lui Mario şi închise. Cilla nu avea nici o îndoială că se va duce valvârtej acasă şi îi va acorda lui Dilly toată compasiunea, atenţia şi alinarea de care avea nevoie.
Trezită aproape complet şi enervată, ieşi din sacul de dormit. Luând lanterna, folosi baia, după care coborî scările ca să îşi ia o sticlă de apă. înainte să se ducă înapoi la bucătărie, deschise uşa de la intrare şi ieşi afară pe scurta secţiune ce mai rămăsese din verandă.
Toate luminile strălucitoare dispăruseră acum, după cum observă ea, iar dealurile erau complet învăluite în întuneric. Chiar şi cu stele împrăştiate din loc în loc, a căror lumină răzbătea prin norii de deasupra, se gândi că era ca şi cum ar fi păşit într-o criptă. întunecată, tăcută şi rece. Munţii păreau că se împăturiseră pentru noapte, iar aerul era atât de calm şi de nemişcat, încât i se păru că poate auzi casa respirând în spatele ei.
- Prieten sau duşman? întrebă ea cu voce tare.

Mario avea să se grăbească spre casa din Bel Air, murmurând şi mângâind, măgulind şi linguşind, iar în cele din urmă ridicându-şi epava de soţie beată turtă în braţele lui tonifiate (şi mai tinere) de italian, ca să o ducă pe sus în patul conjugal.
Dilly avea să spună - şi spunea adesea asta - că era singură, că întotdeauna era atât de singură. Dar ea nu ştia emnificaţia singurătăţii, se gândi Cilla. Nu îi cunoştea profunzimea.
• Dar tu o ştiai? o întrebă ea pe Janet. Cred că tu >iiai ce înseamnă să fii singură. Să fii înconjurată de >1 mulţime de oameni şi să fii pe de-a-ntregul, groaznic de singură. Ei bine, şi eu la fel. Ceea ce e mai bine.
Era mai bine, se gândi Cilla, să fii singur într-o noapte calmă decât să fii singură într-o mulţime de oameni. Mult mai bine.
Intră înapoi în casă, închise şi încuie uşa.
Iar apoi lăsă casa să se suspine în jurul ei.
capitolul 3
Ford îşi petrecu două ore în cap urmărindo pe Cilla prin binoclu, desenându din diferite unghiuri. La urma urmei, modul în care ea se mişca iniţiase pe neaşteptate lt leea în plenitudinea ei, în aceeaşi măsură ca şi felul în ' ne arăta. Linia corpului, curbele, forma, coloratura - toate laolaltă. însă mişcarea, aceasta era cheia. Graţie şl sportivitate. Nu balet, nu, nu era vorba de asta. Mai | Icgrabă... genul de graţie a unui sprinter. Mai degrabă putere şi fermitate decât artă şi fluiditate.
Graţia unui luptător, se gândi el. Chibzuită şi letală.
Şi-ar fi dorit să poată vedea cum arăta cu părul desple- tlt, lăsat pe umeri, în loc să fie prins la spate în coadă. >â arunce o privire cum trebuie la braţele şi la picioarele fi i-ar fi fost de mare ajutor. Şi, la naiba, orice alte părţi ule corpului ei care ar fi putut intra în raza lui vizuală nu I ar fi rănit în nici un fel sentimentele.
O căutase pe Google şi îi studiase o grămadă de foto- riafii, plus că îi descărnase filmele dejşe NetFlix, astfel încât să le aibă ca material de studiu. Insă, ultimul film pe care îl făcuse - I’m Watching, Too! - era vechi de vreo opt ani.

El voia femeia, nu fata.
Avea deja intriga poveştii în cap, înfiptă bine acolo , i dând parcă din coate să iasă afară. Trişase cu o seară înainte, întrerupându-şi câteva ore lucrul la ultimul său roman din seria Căutătorul ca să schiţeze profilul general al noii sale cărţi. Şi poate că astăzi mai trişa încă puţin, însă voia să facă vreo câteva desene şi nu dorea să le înceapă până când nu avea nişte schiţe mult mai detaliate.
Problema era că modelul său avea al naibii de multe haine pe ea.
- Chiar mi-ar plăcea să o văd goală, spuse el, iar Spock îi răspunse cu un soi de fornăit atotştiutor. Nu în felul ăla. Ei bine, da, şi în felul ăla. Cine n-ar vrea? Insă acum vorbesc din punct de vedere profesional.
Acum se auziră mârâituri şi scheunături, şi Spock se rostogoli pe-o parte.
- Ştii bine că eu chiar sunt un profesionist. Mă plătesc: pentru asta, şi ştii bine că numai aşa pot să-ţi cumpăr de mâncare.
Spock apucă ursuleţul, ciopârţit şi schilodit pe care tot îl plimba de colo-colo, se rostogoli din nou şi îl lăsă să cadă pe piciorul lui Ford. După care începu să ţopăie pe loc plin de speranţă.
-Am mai trecut deja prin asta. Tu eşti responsabil pentru hrănirea lui.
Ignorând câinele, Ford se gândi din nou la Cilla. Avea să îi facă o vizită de genul: „Bună, vecina". Să vadă dacă putea să o convingă să pozeze pentru el.
înăuntru, îşi strânse blocul de desen şi creioanele şi le băgă în geantă, mai îndesă şi un volum din Căutătorul: Dispariţia, după care se gândi ce-ar mai putea avea prin casă ca să-i folosească pe post de mită.
Se hotărî asupra unei sticle de cabemet, o puse şi pe ea în geantă, după care îşi începu scurta călătorie, traversând drumul. Spock abandonă ursul şi o porni la rândul lui în goană după el.
Ea îl văzu venind în timp ce ridica altă găleată plină de resturi şi sfărâmături în containerul metalic pe care îl

închiriase pentru gunoi. înăuntru, în casă, începuse să facă grămezi de lemn şi rigips pe care spera
1 le recupereze. Restul? Trebuia aruncat. Sentimentele IUI puteau recondiţiona ca prin magie lemnul putrezit.
Cilla aruncă grămada de gunoi, după care îşi puse mâinile înmănuşate în şolduri. Ce mai voiau acum vecinul ei extrem de sexy şi câinele lui extrem de urât?
El se bărbierise, după cum observă ea. Aşa că aspec- uil dezordonat probabil că fusese datorat mai degrabă leneviei decât unui scop. Ea, una, prefera lenevia. IV umăr ducea o geantă mare de piele şi, înaintând alene de-a lungul aleii, bărbatul ridică o mână în semn de ilut prietenos.
Spock amuşină în jurul containerului de gunoi şi I ăru suficient de mulţumit pentru a-şi ridica piciorul.
- Bună. A fost o adevărată agitaţie aici în ultimele zile.
- N-avea sens să irosesc timpul.
Zâmbetul se întinse pe faţa lui încet şi natural.
- Irosirea timpului poate avea sens. Aruncă rapid o
I II ivire spre containerul de gunoi. Ai de gând să distrugi
II unplet locul acesta?
- Nu, nu chiar complet, însă într-o măsură mai mare ilccât sperasem. Simpla neglijare face ravagii în mai mult timp decât o acţiune deliberată, însă efectul este exact acelaşi. Bună, Spock.
Ca răspuns la salut câinele veni spre ea şi îi oferi o lăbuţă. „OK“, se gândi Cilla în timp ce apucă şi scutură uşor lăbuţa întinsă. „E urât, dar fermecător.11
- Ce pot să fac pentru tine, Ford?
- O să ajung şi la asta. Insă, mai întâi, uite ce ţi-am udus.
Căută în geantă şi scoase sticla de vin roşu.
- Ce drăguţ. Mulţumesc.
-Şi asta. Şi scoase din geantă romanul de benzi desenate. Să ai ceva de citit alături de un pahar de vin la • lArşitul zilei. Asta fac eu.
- Bei vin şi citeşti cărţi de benzi desenate?
- De fapt, da, însă voiam să spun că eu le şi scriu.
- Aşa mi-a spus şi tata, iar eu eram sarcastică.

-Am înţeles. Vorbesc şi eu sarcasmul, la fel de binej ca multe alte limbi străine. Ai citit vreodată vreuna dintre ele?
„Un tip nostim, cu un câine nostim", se gândi ea.
- Am citit o grămadă de benzi desenate cu Batman când căutau pe cineva pentru rolul Batgirl în versiu-j nea în care a jucat Clooney. Am pierdut în faţa Aliciei; Silverstone.
- Probabil că a fost un lucru bun, dat fiind modul în| care a ieşit filmul ăla.
Cilla îşi înălţă o sprânceană.
- Dă-mi voie să mai repet o dată. George Clooney.
Ford nu putu decât să clatine din cap.
- Michael Keaton a fost adevăratul Batman. Şi asta datorită privirii lui gen „sunt puţin dement". Plus că după filmele lui Keaton s-a pierdut ideea de operă de artă.: Şi nu mă face să încep în legătură cu Val Kilmer.
-OK. în sfârşit, m-am pregătit pentru audiţie studiind filmele anterioare - şi da, Keaton a fost fabulos -, citind nişte benzi desenate, studiind totul despre legenda respectivă. Probabil că m-am pregătit prea mult.
Ridică din umeri nepăsătoare acum faţă de ceea ce fusese o mare dezamăgire la vârsta de şaisprezece ani.
- îţi faci singur desenele?
-Mda.
El o studie în timp ce ea studia la rândul ei coperta.!
„Mamă, ce gură are", se gândi el, „şi ce unghi special al bărbiei". Simţi parcă o mâncărime în degetele avide să apuce caietul de desen şi creionul.
-Sunt un tip posesiv, îmi place să mă laud şi sunt şi, egocentric. Nimeni n-o poate face cum o fac eu, aşa că nimeni nu are şansa s-o facă.
Ea frunzări cartea în timp ce elyorbea.
-Aici e foarte multă muncă. întotdeauna mă gândesc la benzile desenate ca la vreo douăzeci de pagini' de culori puternice şi personaje ce fac ZBANG! sau ZDRANG! Desenele tale sunt puternice şi pline de viaţă, cu o grămadă de laturi întunecate.
- Căutătorul are o grămadă de laturi întunecate. Sunt pe cale să termin o nouă serie. Ar trebui să fie gata în

(iteva zile. Probabil c-ar fi fost gata până astăzi dacă nu mi-ai fi distras tu atenţia.
Sticla de vin ce se odihnea în curbura braţului ei i âpătă parcă altă greutate.
- Cum am făcut aşa ceva?
- Felul în care arăţi, felul în care te mişti. Şi să ştii că lui-i o chestiune de ordin personal, nu mă dau la tine.
I âsă privirea să îi alunece în jos. Nu încă, preciză el. I: ceva de ordin profesional. Am tot încercat să vin cu un personaj nou, personajul central pentru altă serie,
II i ferit de Căutător. O femeie - cu puncte forte, puncte slabe, puncte de vedere şi probleme. Şi acea dualitate... Mă rog, neimportantă pentru scopurile de azi, spuse el. I ii eşti femeia mea.
- Poftim?
-Dr. Cass Murphy, arheolog, profesor de arheologie. O femeie deşteaptă, retrasă şi solitară, a cărei inimă i hiar este ancorată exclusiv în muncă. Descoperirea. Fenomenul. Nimeni nu se apropie prea mult de Cass. Este (n întregime dedicată muncii. Asta este modul în care a li ist crescută. îşi reprimă complet emoţiile.
- Eu îmi reprim emoţiile?
- Asta nu ştiu încă, dar ea da. Vezi şi tu.
îşi scoase caietul de desen şi dădu o pagină. înclinând uşor capul, Cilla studie desenul şi se imagină pe Ine cum ar fi arătat dacă purta costume conservatoare, pantofi practici şi ochelari.
- Pare plictisitoare.
- Ea doreşte să arate plictisitor. Nu vrea să atragă atenţia. Dacă oamenii ar observa-o, ar putea să-i stea în cale, .n putea s-o facă să simtă lucruri pe care nu vrea să le simtă. Chiar şi la un sit arheologic, ea... înţelegi?
- Hmm. Nu e plictisitoare, dar e eficientă şi practi- < ă. Poate chiar sexy într-un mod subtil, ţinând cont de i roiala bărbătească a cămăşii şi a pantalonilor. Se simte mult mai confortabil aşa.
- Exact. Te pricepi la asta.

-Ei, am citit şi eu destule scenarii la viaţa mea. Nu cunosc domeniul tău, însă nu pot să-mi imaginez prea multe dintr-o poveste cu personajul acesta.
-Oh, Cass are mai multe straturi, o asigură el. Noi trebuie doar să le scoatem la iveală aşa cum face ea cu artefactele în cazul săpăturilor arheologice. Aşa cum ea o să scoată la iveală o armă străveche simbol al puterii când este prinsă în capcană într-o peşteră de pe o insulă mitică pe care trebuie să o creez, după ce descoperă planurile mişeleşti ale unui miliardar care susţinea proiectul, care mai este în plus şi un vrăjitor diabolic.
- Fireşte.
-Mai am de muncit la asta, însă iat-o. Brid, Zeiţa Războinică.
-Uau.
Realmente avea toate elementele la care s-ar fi putut gândi ea. Era îmbrăcată toată în piele, avea nişte picioare foarte lungi şi o platoşă ce ascundea nişte sâni provocatori. Femeia plictisitoare şi pragmatică devenise neînfricată, periculoasă şi sexy. Stătea acolo cu picioarele băgate în nişte cizme înalte până la genunchi, cu o claie de păr învolburat şi un ciocan cu cap dublu şi un mâner scurt, ridicat spre cer.
- S-ar putea să fi exagerat cu mărimea sânilor, comentă ea.
- Cu... Oh, ei bine, e greu de spus. în plus, structura platoşei nu are cum să nu-i înalţe. însă ai adus în discuţie exact ceea ce poţi face pentru mine. Să-mi pozezi. Pot să obţin ceea ce-mi trebuie din nişte schiţe de la distanţă, însă ar fi şi mai bine cu...
-Uau.
îşi puse palma peste mâna lui când el ajunse la o pagină plină cu mici portrete înfăţişând-o în diverse ipostaze.
-Astea nu-s schiţe ale personajului. Asta-s eu.
- Hm, da. în esenţă e unul şi acelaşi lucru.
-Aşadar, ai stat acolo, privindu-mă atâta timp, fă-cându-mi diferite desene fără consimţământul meu? Nu ţi se pare extrem de nepoliticos? Nu ţi se pare că mi-ai invadat intimitatea?

- Nu, din punctul meu de vedere este muncă şi atât
I iacă m-aş fi strecurat până aici şi m-aş fi uitat tot pe luriş prin geamurile tale, asta ar fi fost o chestie nepoliti- * (iasă şi o invadare a spaţiului privat. Te mişti ca o atletă « II o urmă din graţia unei dansatoare. Chiar şi când nu m mişti, atitudinea asta e vizibilă. Asta-i ceea ce-mi trebuie mie. N-am nevoie de permisiunea ta ca să creez un personaj pornind de la trăsăturile tale fizice, însă aş face
II treabă mai bună dacă ai coopera.
ba îi dădu mâna la o parte ca să dea pagina înapoi la .(•iţa războinică.
- Asta-i faţa mea.
- Da. Şi este o faţă minunată.
- Dacă ţi-aş spune că o să-mi sun avocatul?
La picioarele lui Ford, Spock mârâi.
- Ar fi o dovadă de obtuzitate şi încăpăţânare. Şi totodată ar fi alegerea ta. Nu cred c-ai ajunge undeva ast-lel, însă ca să mă scutesc de probleme, pot să fac câteva modificări. O gură mai mare, un nas mai lung. S-o fac toşcată - o roşcată nu-i o idee rea. Nişte pomeţi mai iiscuţiţi. Ia să vedem.
Scoase un creion şi trecu la o pagină nouă. în timp ce (alia îl privea, desenă rapid o schiţă.
- Păstrez ochii, murmură el în timp ce lucra. Ai nişte ni Iii criminali. Lărgesc gura, exagerez buza de joc i u încă o tuşă, fac pomeţii mai aspri, lungesc nani. Are trăsături cam pronunţate, dar este şi asta o lilţfi minunată.
- Dacă chiar crezi că aşa mă convingi...
-Dar e adevărat, a ta îmi place mai mult. Haide, i lila. Cine nu vrea să fie supererou? îţi promit, Brid o i fie mult mai tare şi mai bătăioasă decât Batgirl.
ba ura să se simtă prost şi simţea cum se enervează.
- Acum pleacă. Am treabă.
- Să consider asta ca pe un „nu“ la propunerea mea i Ic a-mi poza?
-Poţi s-o consideri cum că dacă nu dispari de-aici, mă duc să-mi iau ciocanul magic şi-ţi trag câteva în cap cu el.
Fără să vrea, strânse pumnii când el îi zâmbi.

-Aşa te vreau. Nu trebuie decât să-mi spui dacă te răzgândeşti, îi zise el în timp ce-şi băga caietul de schiţe înapoi în geantă. Ne vedem mai încolo, adăugă el şi, punându-şi creionul după ureche, o porni înapoi de-a lungul aleii, urmat de căţelul lui cel urât.
Se simţea ca pe ghimpi din cauza asta. Munca fizică o ajuta să-şi consume furia, dar nu se putea împiedica să nu fiarbă în suc propriu. Era bafta ei, doar bafta ei neno[rocită, să se mute undeva aproape în mijlocul pustietăţii şi să se pricopsească cu un vecin băgăcios, insistent şi sâcâitor, care nu avea nici un fel de respect pentru limite sau intimitate.
Limitele casei sale. Intimitatea ei.
Tot ceea ce îşi dorea era să facă ce voia, când voia, în felul ei propriu - şi pe cât de mult posibil de una si» gură. Voia să construiască ceva aici, să-şi clădească viaţa, să-şi câştige existenţa. în termenii şi condiţiile ei.
Nu o deranjau efortul şi durerea inerente muncii fizice. De fapt, le considera un fel de emblemă de onoare, întărită de fiecare bătătură şi băşică în parte.
A naibii să fie dacă voia ca paşii sau mişcările ei să fie studiate şi materializate prin desenele vreunui artist.
-Zeiţa războinică, murmură ea în timp ce curăţa jgheaburile înfundate şi lăsate. Fă-o roşcată şi cadoriseş-te-o cu colagen în buze şi mărimea D la sutien. Tipic.
Coborî pe scara extensibilă, deoarece odată cu jghea-! burile îşi terminase ultima sarcină grea şi neplăcută a zilei, şi se întinse cât era de lungă direct pe pământ.
O durea absolut tot.
Ar fi avut chef să se cufunde într-un jacuzzi, iar după aceea să continue cu o oră de masaj. Să completeze ima- ginea cu vreo două pahare de vin şi dacă era posibil de o partidă de sex cu Orlando Bloom. După aceea, doar după aceea, ar fi putut să se simtă din nou ca o fiinţă umană.
întrucât singurul lucru la îndemână de pe lista cu dorinţe era vinul, se mulţumi doar cu atât. Asta când va putea să se mişte din nou.
Cu un oftat, îşi dădu seama că partea cu supărarea din program era gata şi, cu mintea clară şi corpul extenuat,

ştiu care era motivul principal al reacţiei ei faţă de desenele lui Ford.
Un deceniu de terapie nu fusese irosit în van.
Aşa că gemu şi se forţă să se ridice. Şi se duse înăun- i ru după vin.
Cu Spock ţinându-şi ursuleţul aproape sforăind fără griji lângă el, Ford desenă în tuş ultima casetă. Deşi la final totul avea să fie în culori, tehnica sa consta în aplicarea cernelii în momentul în care era aproape de încheierea lucrării finale.
Deja trasase în tuş marginile casetelor şi contururile obiectelor de fundal cu o peniţă specială. După terminarea părţii luminoase a prim-planurilor, se dădu înapoi, îşi miji ochii, studie ansamblul şi îl aprobă din priviri, încă o dată, Căutătorul, cu umerii căzuţi, ochii plecaţi, ţaţa întoarsă pe jumătate într-o parte, alunecă uşor înapoi spre umbrele care îi bântuiau existenţa.
Bietul de el.
Ford curăţă peniţa tocului pe care îl folosise şi îl puse la loc în secţiunea lui de pe masa de lucru. îşi alese pensula, o cufundă în cerneala cu nuanţa India, apoi începu să o întindă în zonele umbrite cu nişte linii groase.
După câteva tuşe de culoare spălă pensula. Procesul necesita timp, răbdare şi o mână sigură. Deşi îşi imagina •onele mari umplute cu culoare neagră pentru această casetă finală, sumbră, le umplu doar parţial, ştiind că prea multă cerneală avea să îi onduleze pagina.
Când bătăile în uşa de jos, de la parter - şi lătratul plin de avânt pe post de răspuns al lui Spock - îl între- mpseră, făcu ceea ce făcea întotdeauna cu orice fel de întrerupere. înjură cu năduf. Şi când termină de înjurat,
mormăi nişte cuvinte - mica sa incantaţie - ca un ritual. Răsuci din nou pensula în apă, o scurse şi o luă cu el coborând la parter să răspundă.
Iritarea se transformă în curiozitate când o văzu pe verandă pe Cilla cu sticla de cabernet în mână.
- Gata, acum ne calmăm, Spock, spuse el, ca să facă să înceteze cu lătratul nebunesc câinele ce tremura în

capul scărilor. Nu-ţi place vinul roşu? o întrebă el pe Cilla când deschise uşa.
- N-am tirbuşon.
De data asta, câinele o întâmpină cu câteva sărituri de bucurie şi se frecă plin de entuziasm de picioarele ei.
- Şi eu mă bucur să te văd.
- Se simte uşurat că nu faci parte din forţele invadatoare de pe planeta de pe care vine el.
- Şi eu mă simt la fel.
Răspunsul îl făcu pe Ford să zâmbească larg.
- OK, hai, intră. O să mă duc să caut un tirbuşon. Făcu câţiva paşi de-a lungul holului de la intrare, se opri şi se întoarse. Vrei să-ţi împrumut un tirbuşon sau vrei să deschid sticla ca să putem să o bem împreună?
- Păi, mai bine o deschizi tu.
-Atunci ai face bine să vii până în spate. Mai întâi trebuie să-mi curăţ pensula.
- Deci lucrezi. Atunci o să iau doar tirbuşonul.
-Dacă dai ceva cuiva nu e frumos să i-l iei înapoi.
Munca mai poate aştepta. Oricum, cât e ceasul?
Observă că el nu purta ceas, aşa că se uită rapid la al ei.
-Aproape şapte şi jumătate.
- Cu siguranţă munca poate aştepta, dar pensula, nu.
Săpunul, apa, tirbuşonul şi paharele se găsesc toate la îndemână, în bucătărie.
O apucă de braţ fără formalităţi, însă cu destulă fermitate pentru a o face să meargă acolo unde dorea el să o ducă.
- îmi place casa ta.
- Şi mie. O luă el înainte, de-a lungul unui hol larg cu tavan înalt încadrat cu muluri bej. Când am cumpărat-o ' M în mare parte cam ca şi-acum. Foştii proprietari au tăcut o treabă bună cu reparaţiile şi renovarea, aşa că tot i r am avut de făcut a fost să-mi aduc nişte mobilă.
- Ce te-a făcut s-o cumperi? De regulă, există unul sau i li >uă elemente principale care atrag interesul unui cum-l lărător. Acesta - adăugă ea în timp ce păşea în bucătăria spaţioasă cu un bar larg, acoperit cu blat din granit, i e dădea într-o cameră destinată întregii familii - ar fi pentru mine unul dintre ele.

- De fapt, a fost vorba de privelişte şi de lumina de 'ins, de la etaj. Eu lucrez sus, aşa că ăsta a fost elementul i leterminant.
I)eschise un sertar şi localiză rapid tirbuşonul, ceea ce o făcu să deducă faptul că spaţiile erau bine organizate. El puse deoparte instrumentul, după care se duse la
i liiuvetă să spele pensula.
Spock execută ceva ce semăna cu un dans plin de viaţă, ţopăind, dând din coadă, după care ţâşni ca din puşcă pe una din uşi.
- Unde se duce?
- Acum sunt în bucătărie, ceea ce pentru el înseamnă mâncare. Aşa că ăsta a fost dansul bucuriei.
- Asta-i ceea ce-a fost?
- îhm, e un câine extrem de simplu. Mâncarea îl face li ricit. Are un dozator de mâncare în spălătorie şi o uşiţă '.pedală pentru câini. Oricum, în ceea ce mă priveşte, luicătăria este în bună măsură un spaţiu irosit, şi la 1**1 şi zona de luat masa pe care au amenajat-o acolo,
ii vând în vedere că eu mănânc doar în fugă. S-ar putea .pune că şi eu sunt un tip la fel de simplu. Dar îmi place
l am spaţiu.
îşi puse pensula acum curată într-un pahar.
- Ia loc, o invită el în timp ce lua tirbuşonul.
Ea se aşeză la bar, admiră cuptoarele duble din inox, ■ lulapurile de bucătărie din lemn de cireş, combinaţia i li* plită cu şase arzătoare şi rotisor aşezată sub hota de inox strălucitor. Şi cum nu era orbită complet de obo- m*iila de peste zi, nu se putu împiedica să nu-i admire i,ii fundul.

El luă două pahare de vin roşu din unul dintre dula purile cu uşi de sticlă vitrată şi turnă vinul. Veni spre ea îi oferi unul, după care, ridicându-l pe al lui, se aplec peste bar spre ea şi spuse:
- Deci.

- Deci. Cel mai probabil o să fim în continuare ve cini, unul vizavi de celălalt, încă o bucată bună de timp.] E mai bine să avem o relaţie ca lumea.
- O relaţie ca lumea mi se pare de bun augur.
- Este măgulitor să fii văzută ca o zeiţă războinică mi-| tică, începu ea. Ciudat, dar măgulitor. S-ar putea chiat) să-mi placă asta - combinaţia de Xena cu Femeia Fati tastică, în stilul secolului douăzeci şi unu.
-Este o perspectivă bună şi nu foarte departe dej] adevăr.
-Dar nu-mi place deloc faptul că m-ai urmărit sau că m-ai desenat fără ca eu să ştiu. Mie nu-mi convine] chestia asta.
- Pentru că tu o vezi ca pe o invadare a intimităţii. lai eu o văd ca pe un proces natural de observare.
Ea sorbi o gură din pahar.
-Toată viaţa oamenii m-au urmărit, mi-au făcut f(tografii. M-au observat. Dacă mă duceam la plimbare, sau mă duceam să cumpăr pantofi, sau mă duceam la o îngheţată, orice făceam ajungea în final să fie o sesiune foto. Poate că de regulă totul era aranjat exact pentru acest scop, dar eu, una, nu aveam nici un control Şi acum, chiar dacă nu mai sunt în industria asta, înci mai sunt nepoata lui Janet Plardy, aşa că tot mă mai confrunt cu aşa ceva din când în când.
- Şi nu-ţi place.
- Nu numai că nu-mi place, dar am terminat definitivi cu asta. Nu vreau să aduc aceste practici hollywoodiej ne aici.
- Pot să fiu de acord cu cea de-a doua faţă, însă trebuie să păstrez ochii.
Ea mai luă o gură de vin.
- Uite care-i partea dificilă pentru mine. Nu vreau! să foloseşti cea de-a doua faţă. Mă simt cam prost din cauza asta, dar îmi place ideea să fiu sursa de inspiraţie pentru eroina unei cărţi de benzi desenate. Iar asta e ceva ce n-am crezut vreodată că o să mă aud spunând.
în sinea lui, Ford făcu şi el propriul dans al bucuriei.
-Aşadar, nu-i vorba de rezultate, e vorba de proces. Vrei să mănânci ceva? Eu vreau ceva de mâncare.

Se întoarse, deschise alt dulap şi scoase o pungă de I)oritos.
- Asta nu-i mâncare adevărată.
-Tocmai de-asta e bună. Toată viaţa, continuă el în ii mp ce băga mâna în pungă, am urmărit cu atenţie oamenii. Am desenat imagini - ei bine, am desenat de când am învăţat să ţin creionul în mână. I-am observat - modul în care se mişcă, gesturile, modul în care feţele şi corpurile le sunt puse laolaltă. Modul în care se poartă. Pentru mine este precum respiratul. Ceva ce trebuie să lac. Aş putea să promit că nu te voi mai urmări, dar aş minţi. Pot să-ţi promit în schimb că o să-ţi arăt orice schiţă şi să încerc să mă ţin de promisiune.
Şi fiindcă tot erau acolo, mâncă şi ea un chips.
- Şi dacă n-o să-mi placă?
- Ba o să-ţi placă, asta dacă ai cât de cât bun-gust, dar dacă n-o să-ţi placă, asta e, păcat.
Contemplând ideea, ea mai luă un chips. Vocea lui râmase degajată, observă ea - dar dincolo de suprafaţă se ghiceau inflexiuni de oţel.
-Asta mi se pare o dovadă de inflexibilitate.
- Când e vorba de munca mea, nu sunt flexibil absolut deloc. în rest, pot face compromisuri cu privire la aproape orice altceva.
- Cunosc genul. Şi după ce termini schiţele, ce faci?
-Trebuie concepută o poveste. Partea grafică reprezintă numai jumătate dintr-un roman de benzi desena- to. însă trebuie să... Ia-ţi vinul. Vino sus, la etaj. El îşi recuperă pensula. Tocmai coloram cu cerneală ultima > asetă din Răzbunarea când ai bătut la uşă, spuse el în ii mp ce o conducea afară din bucătărie, înspre scări.
- Scara asta e originală?
-Nu ştiu. Se încruntă uşor, concentrat, în timp ce se uita la trepte. Poate că da. De ce?
- Este o piesă admirabilă. Stâlpii balustradei, finisajul. Cineva chiar s-a ocupat de locul acesta. Este absolut invers decât ce se întâmplă la mine.
- Da, dar acum ai început să te ocupi de casă. Şi l-ai angajat pe Matt - un amic de-al meu - să-ţi facă o parte din

tâmplărie. Ştiu c-a lucrat în locul ăsta înainte să-l cumpăr. Şi mi-a mai făcut nişte chestii şi după.
El intră în studioul său de lucru.
Cilla văzu podeaua splendidă din scânduri late din lemn de castan, ferestrele înalte şi frumoase şi rama lată şi lucioasă.
- Ce cameră minunată!
- E mare. A fost proiectată ca dormitor matrimonial, dar eu n-am nevoie de atât de mult spaţiu ca să dorm.
Cilla se uită din nou la el şi la diferitele spaţii de lucru aranjate în încăpere. Cinci fişete mari şi foarte urâte erau aliniate de-a lungul unui perete. Un altul era plin de rafturi pe care se părea că tronează o organizare nemiloasă de ustensile şi obiecte indispensabile actului artistic. Dedicase o altă secţiune personajelor de acţiune şi accesoriilor lor. Ea recunoscu o parte a colecţiei şi se întrebă de ce Darth Vader şi Superman păreau atât ■ de prietenoşi.
In mijlocul camerei se afla o planşetă imensă de desen, pe care acum erau prinse ceea ce ea bănui că sunt desenele în casete pe care le menţionase. întinzându-se într-o parte şi alta a planşetei, se aflau blaturi şi cuburi i de depozitare pe care se găseau o mulţime de ustensile, • creioane, pensule şi topuri de hârtie. Fotografii, schi- I ţe, poze rupte sau tăiate din reviste înfăţişând oameni, locuri şi clădiri. Şi, pe o altă latură a tejghelei, se afla un computer, o imprimantă şi un scanner - şi personajul Buffy, spaima vampirilor.
Pe partea opusă, formând un ansamblu în forma unei 1 litere U, era amplasată o oglindă înaltă.
-Ai o grămadă de lucruri aici.
- Treaba asta chiar necesită o grămadă de lucruri. însă pentru actul artistic în sine, adică ceea ce-ţi doreşti să •iii, o să fac câteva milioane de schiţe, distribuindu-mi personajele, costumându-le, jonglând cu fundalul, pi im-planul şi decorul - şi pe undeva pe-acolo o să scriu şi textul propriu-zis, pe care o să-l fragmentez în casete.
I)upă care o să fac minidesene - nişte schiţe mici, rapide care să mă ajute să decid cum îmi împart spaţiul, cum vreau să-l compun. Şi pe urmă creionez casetele.
I lupă aceea, în sfârşit, finisez în tuş desenul final.

Ea se duse spre planşeta de desen.
-Alb şi negru, lumini şi umbre. Dar cartea pe care mi-ai dat-o era în culori.
- Aşa va fi şi asta. La început coloram şi făceam toate inscrisurile de mână. Este distractiv, îi spuse el, sprijini ndu-şi un şold de una din laturile uriaşei litere U, dar necesită o grămadă de timp. Iar dacă ieşi pe piaţă în irăinătate, şi eu am făcut asta, este destul de greu ■ ă schimbi baloanele cu dialoguri desenate de mână ca să st- potrivească şi să poată încadra traducerile. Aşa că parica asta am digitalizat-o. Scanez casetele desenate în tuş şi le transfer în computer şi le colorez în Photoshop.
- Imaginile pe care le creezi sunt extraordinare, declară Cilla. Aproape că spun povestea fără a mai fi nevoie de dialoguri. Asta înseamnă că imagistica este extrem de puternică.
Ford aşteptă o secundă, apoi alta.
- încă mai aştept.
Cilla îi aruncă o privire rapidă peste umăr.
- Ce anume?
-Să mă întrebi de ce-mi irosesc talentul cu benzile desenate în loc să urmez o carieră mai serioasă în artă.
- O să aştepţi mult şi bine. Nu mi se pare că-ţi iroseşti talentul când faci ceea ce-ţi place şi la care excelezi.
- Ştiam eu c-o să-mi placi.
- în plus, stai de vorbă cu cineva care a jucat timp de i ipt sezoane rolul principal într-un siteom de jumătate de oră. Nu era vreo piesă de Ibsen, e adevărat, dar am |ucat bine şi am avut succes. Oamenii o să mă recunoască din desenele tale. Nu prea mai sunt în atenţia publicului, însă semăn suficient de mult cu bunica mea, iar ea este încă subiect de interes. Şi va fi mereu. Oamenii vor face legătura.
- Şi-asta reprezintă o problemă pentru tine?
- Mi-aş fi dorit să ştiu acest lucru.
-Ai câteva zile la dispoziţie ca să te gândeşti la asta. Sau...
Se întoarse, deschise un sertar şi scoase nişte hârtii.
-Ai scris deja un contract, spuse Cilla după ce aruncă o privire rapidă asupra hârtiilor.

- M-am gândit că ori îţi vine mintea la cap, ori nu. Dacă tot ai făcut-o, asta o să ne scutească de probleme.
Ea se îndepărtă, ducându-se spre geamuri. Luminile scânteiau din nou, se gândi ea. Ca nişte mici diamante strălucind în întuneric. Urmări cu privirea şi luminile, şi câinele care acum alerga după umbrele din curtea din spate a lui Ford. Sorbi uşor din paharul de vin. După care întoarse capul ca să se uite la el peste umăr.
-N-o să-ţi pozez într-o platoşă mulată.
în ochi i se citi umorul înainte să-i zâmbească larg.
- Pot să rezolv asta într-un fel sau altul.
- Fără nici un fel de nuditate.
- Doar pentru colecţia mea personală.
Ea scoase un hohot scurt de râs.
-Ai un pix?
- Câteva sute.
Alese un pix obişnuit în timp ce ea traversa încăperea.
- Şi mai există încă o condiţie. O cerere personală şi meschină. Vreau să fie cu mult mai tare şi mai bătăioasă decât Batgirl.
- Garantat.
După ce ea semnă cele trei exemplare, el i-l dădu pe-al ei.
-Pentru înregistrările tale. Ce zici dacă ne mai turnăm un pahar de vin, comandăm o pizza şi sărbătorim afacerea făcută?
lia bătu uşor în retragere. Nu el venise la ea în casă;
■ i venise la el. însă senzaţia de nelinişte pe care o simţea deja o avertiză să marcheze distanţa dintre ei.
Nu, mulţumesc. Şi tu mai ai de lucru la fel ca mine. Noaptea e abia la început. O însoţi afară din came- i,r Iar ziua de mâine e lungă.
Noaptea nu mai este atât de la început aşa cum a li ist, iar ziua de mâine nu e niciodată suficient de lungă. I'lus că am nevoie de timp suficient ca să fantazez să-mi Instalez un jacuzzi.
- Am eu unul.
Ha îşi lăsă privirea să îi alunece uşor spre el în timp ce
■ oborau împreună pe scări.
- Bănuiesc că n-ai la dispoziţie şi un maseur.

Nu, însă am nişte mâini extrem de îndemânatice.
- Pun pariu că da. Ei bine, dacă ai fi fost Orlando hloom, aş fi considerat asta un semn de la Dumnezeu •i în aproximativ nouăzeci de minute aş fi ajuns deja 1 mă culc cu tine. însă, fiindcă nu eşti - şi îşi deschise singură uşa de la intrare - o să-ţi spun noapte bună.
HI rămase pe loc, încruntându-se în urma ei, după
■ ure ieşi afară pe verandă în timp ce ea o pornise căni- drum.
- Orlando Bloom?
Ea pur şi simplu ridică o mână ca semn vag de la n-vedere şi continuă să meargă mai departe.
capitolul 4
Cilla avu parte de două zile bune şi productive. Căzuse de acord cu instalatorul, electricianul şi tâmplarul-şef, im ultimul dintre cei trei făcuse estimări referitoare la i liimbarea ferestrelor. însă cea mai norocoasă descope- i Ire, din punctul ei de vedere, fusese găsirea unui omuleţ foarte bătrân pe nume Dobby şi a nepotului său plin i le energie, Jack, care urmau să salveze şi să recondiţioneze tencuiala originală de pe pereţi.
- Bătrânul McGowan l-a angajat pe tata să-i facă pere' ţii ăştia undeva în jur de 1922, îi spuse Dobby Cillei în timp ce stătea acolo în living, cu picioarele scurte şi crăcănate bine înfipte în pământ. Eu aveam cam şase ani; şi veneam pe-aici să-l ajut să amestece tencuiala. Nu mai văzusem niciodată o casă atât de mare până atunci.
- Da, este o lucrare pe cinste.
-A fost foarte mândru de ce făcea şi m-a învăţat şi pe mine acelaşi lucru. Doamna Hardy m-a angajat să mă ocup de tot felul de rosturi şi reparaţii, să tencuiesc din nou pe unde făcuse modificări. Asta se întâmpla cam prin ’65, din câte-mi aduc aminte.
Faţa lui Dobby îi amintea Cillei de o bucată subţire de hârtie maro de ambalaj ce fusese făcută ghemotoc şi apoi întinsă cât de cât. Ridurile i se adânceau ca nişte crevase când zâmbea.
- Şi nici pe cineva ca ea n-am mai văzut vreodată. Arăta ca un înger. Avea un mod dulce de-a fi şi nu-şi dădea

aere aşa cum te-ai gândi că o face o vedetă de cinema.] A fost aşa drăguţă să-mi dea un autograf pe unul dintre albumele ei, când am avut suficient curaj să o rog. După aceea, soţia mea nu m-a mai lăsat să-l ascult A trebuit să-l înrămez şi să-l pun pe perete şi să cumpăr unul nou ca să-l pot asculta. încă mai este atârnat la noi în came de oaspeţi.

- Mă bucur că te-am găsit ca să menţin tradiţia.

-Nădăjduiesc că n-am fost aşa greu de găsit. O gri madă de oameni, pe vremea doamnei Hardy, şi cu ba-(nii ei ar fi folosit gips carton. îşi întoarse privirea şi o fixă pe Cilla cu ochii lui albaştri, extrem de profunzi, Majoritatea oamenilor ar face asta în loc să o păstrezi neschimbată.

- Nu pot să salvez totul, domnule Dobby. Unele lucruri trebuie schimbate, iar altele trebuie pur şi simplu şă dispară. Dar intenţionez să salvez tot ce pot salva, îşi trecu vârful degetului peste o crăpătură lungă de pe peretele sufrageriei. Cred că această casă merită un as menea respect din partea mea.

- Respect. Dădu din cap, în mod evident mulţumit. I ste o atitudine foarte potrivită. Se potriveşte la fix să avem o McGowan aici din nou, şi una care se trage 111 rect din doamna Hardy. Eu şi nepotul meu o să facem ■ 11 reabă bună pentru dumneavoastră.

- Sunt sigură.

Bătură palma în locul în care îşi imagină că tatăl lui ar fi putut să bată palma cu străbunicul ei. Şi unde |iinet Hardy semnase un album ce avea să fie ţinut la loc i le cinste. îşi petrecu vreo câteva ore la un meseriaş de pe piaţa li u ală ce confecţiona dulapuri de bucătărie. Respectul rrn important, însă vechile dulapuri metalice de bucătărie trebuiau să dispară. Plănuia să le dea jos câteva • lin tre ele, să le revopsească şi să le folosească în acea combinaţie de spălătorie şi verandă închisă pe care o proiectase. Când ajunse din nou acasă, găsi sticla de cabernet desfăcută, astupată acum cu un dop în forma unui cap Ir extraterestru, ce strălucea în întuneric, şi un tirbu- »(in aşezate pe scândurile temporare puse în faţa uşii de Iu intrare.

Pe biletul de sub sticlă scria:

îmi pare rău că nu ci-am adus astea mai devreme, dar Spock m-a legat în lanţuri de birou. Am evadat cu puţin timp în urmă, iar tu nu erai acasă. Cineva ar putea bea toată sticla în mod egoist de una singură sau ar putea să-i ceară unui vecin însetat să i se alăture într-una din serile astea.
Ford
Amuzată, se gândi că putea face exact aşa - într-una din serile astea. Aruncându-şi privirea în spate, se trezi 11şt ir dezamăgită că el nu era acolo, afară, pe veranda lui. Iar dezamăgirea asta o avertiză să aibă grijă cu privire la împărţirea unei sticle de vin cu nişte ţipi sexy care locuiau vizavi, pe partea cealaltă a drumului.
Gândul la asta, gândul la el, îi aduse în minte stu- dioul lui - spaţiul şi lumina de-acolo. N-ar fi fost plăcut să aibă genul acela de spaţiu, genul acela de lumină pentru un birou? Dacă tot insista cu planurile ei pe termen lung să se ocupe de reabilitare, remodelare şi revânzare de case, atunci va avea nevoie acasă de un spaţiu de lucru atractiv şi eficient. Dormitorul de la etaj, pe care îl repartizase acestui scop, în mod sigur avea să corespundă. însă imaginân- du-şi studioul lui Ford în timp ce punea vinul pe vechiul blat din bucătărie (acoperit cu plăci pentru demonstraţia de a doua zi), proiectatul ei birou i se păru mic, înghesuit şi aproape complet necorespunzător.
Putea să dărâme peretele dintre cel de-al doilea şi al treilea dormitor, presupuse ea. însă asta nu avea să îi confere lumina şi nici aspectul pe care şi le imagina acum.
Rătăcind pe la parter, repoziţionă, proiectă şi reconsideră. Putea fi făcut, se gândi ea, dar nu dorea ca spaţiul ’ de lucru dedicat biroului să fie la nivelul principal al casei. Nu voia să locuiască la locul de muncă, ca să spună aşa. Nu pe termen lung. Mai mult decât atât, dacă n-ar fi văzut fabulosul studio al lui Ford, ar fi fost total satisfăcută cu dormitorul renovat.
Iar mai târziu, dacă afacerea ei chiar prospera, putea să adauge un palier intermediar pe latura sudică, după care...
- Ia stai puţin.

Urcă în grabă scările şi o luă de-a lungul holului spre uşa de la pod. Aceasta gemu în semn de protest când o deschise, însă becul simplu aflat deasupra scărilor înguste şi abrupte licări şi se aprinse brusc când acţionă întrerupătorul.
O singură privire aruncată treptelor prăfuite o făcu să se întoarcă pentru a-şi căuta carneţelul de notiţe şi o lanternă, aşa pentru orice eventualitate.
De curăţat podul. De instalat dispozitive de iluminat noi.
O luă în sus pe scări şi trase de lănţişorul care atârna de primul dintre cele trei becuri suspendate.
- Oh, da. Aşa da.
Podul lung şi lat era întro dezordine totală, plin de praf şi pânze de păianjen. Şi plin, în opinia ei, de potenţial. Deşi podul fusese plasat undeva la coada listei ei de priorităţi în ceea ce priveşte curăţenia şi reparaţiile, liceul se aprinsese nu numai deasupra capului, ci şi în mintea ei.
Spaţiul era imens, iar tavanul cu căpriori expuşi era suficient de înalt pentru ca ea să stea în picioare şi avea suficient loc ce putea fi folosit până unde începea să se Încline spre părţile laterale. Pentru moment, erau două Icrestruici neimpresionante în fiecare capăt, însă asta se putea schimba. Avea să se schimbe.
Cutii, lăzi, o măsuţă de toaletă zgâriată, mobilă veche, lampadare vechi, cu abajururi îngălbenite, stăteau acolo acoperite de praf. Fantome spălăcite ale trecutului. Cărţi, probabil pline de cari, şi vechi albume muzicale probabil deformate din cauza căldurii din zecile de veri trecute erau înghesuite într-o veche bibliotecă.
Mai fusese şi înainte aici, aruncase o privire^ crispată, după care stabilise că podul va fi curăţat într-o bună Zi.
Dar acum...
De luat la puricat toate vechiturile, se gândi ea, scriind cu repeziciune. De sortat lucrurile bune, refolosi- bile. De făcut curăţenie. De adus casa scării şi treptele la lumină. De lărgit deschizătura ferestrelor. Intrare exterioară - şi asta însemna scări exterioare, cu o uşă probabil în stilul celor de atriu. De izolat, lustruit şi finisat căpriorii şi lăsaţi în continuare expuşi. Instalaţie electrică, sistem de

încălzire şi aer condiţionat. De asemenea, ţevi şi instalaţie sanitară, căci spaţiul era suficient şi pentru o baie de serviciu. Poate chiar şi luminatoare.
Oh, Doamne! Tocmai adăugase o avere la bugetul iniţial. Dar oare n-ar fi distractiv?
Stând cu picioarele încrucişate pe podeaua prăfuită, îşi petrecu o oră întreagă schiţând diferite idei şi opţiuni. Cât de multe dintre lucrurile de aici fuseseră ale străbunicului ei? De fapt, oare folosise el, fiica sau fiul lui, vechiul lighean alb şi urciorul ca să se spele? Sau stătuse în balansoarul fusiform şi legănase vreun bebeluş agitat? Cine citise cărţile, ascultase muzica, cărase aici cutiile în care descoperise o reţea încâlcită de luminiţe de Crăciun cu nişte becuri colorate, mari şi demodate?
„Aruncă-le, donează-le sau păstrează-le“, se gândi ea. Avea să înceapă să sorteze în grămezi. Alte cutii scoaseră la iveală şi mai multe decoraţiuni de Crăciun, bucăţi de materiale pe care îşi imagină că cineva le păstrase în ideea de a croi ceva. Găsi trei prăjitoare de pâine vechi cu cablurile uzate şi posibil roase de şoareci, lămpi de porţelan sparte, ceşti de ceai ciobite. Oamenii păstrau cele mai ciudate lucruri.
în mintea ei crescu rapid posibilitatea existenţei şoarecilor în pod când descoperi patru curse de şoareci, slavă Domnului, goale. Curioasă, şi fiindcă era deja murdară, se lăsă pe vine ca să scoată nişte cărţi. Poate că unele dintre ele puteau fi recuperate.
Cine citea Zâne Grey? se întrebă ea. Cui îi plăcea Frank Yerby şi Mary Stewart? Le puse una peste cealaltă, şi sâpă şi mai adânc. Steinbeck şi Edgar Rice Burroughs, Dashiell Hammett şi Laura Ingalls Wilder.
Dădu să scoată un exemplar din Marele Gatsby, iar degetele ei apăsară şi înfundară uşor marginile. Temându-se că paginile din interior pur şi simplu se deterioraseră, deschise cartea cu foarte multă grijă. înăuntru, întro scobitură obţinută prin tăierea paginilor, se afla un pachet de scrisori legate cu o fundă roşie, decolorată de trecerea timpului.
-Trudy Hamilton, citi Cilla. Oh, Dumnezeule mare.

Rămase acolo cu cartea deschisă în poală, cu palmele împreunate ca într-o rugăciune şi vârfurile degetelor lipite de buze. Scrisori adresate bunicii ei, trimise pe un nume pe care Janet nu îl mai folosise din copilărie. Adresa de pe plicul de deasupra aparţinea unui ofi- i Iu poştal din Malibu. Iar ştampila poştei...

CAI reverenţă, Cilla ridică teancul de scrisori şi îl înclină uşor în lumină.

Front Royal, Virginia, ianuarie 1972.

Cu un an şi jumătate înainte ca ea să moară, se gândi Cilla. Scrisori de dragoste. Ce altceva puteau fi, legate cu ■' panglică, ascunse privirii? Un secret al unei femei i treia nu i se permiseseră prea multe lucruri intime, aliată în permanenţă sub lupa celebrităţii, în mod igur ascuns cu propriile mâini înainte ca, precum (latsby, să moară tânără, în mod tragic.

„Hai că dramatizezi totul", îşi spuse Cilla. Puteau fi nişte scrisori cu simple flecăreli primite de la o prietenă mai veche sau de la o rudă mai îndepărtată.

Dar nu erau. Ştia că nu erau. Punându-le la loc în • arte, o închise şi o duse jos la parter.

Mai întâi făcu un duş, ştiind că nu va îndrăzni să se iu upe de comoara pe care o dezgropase până când nu va curăţa de mizeria din pod.

Spălată, îmbrăcată în pantaloni de flanel şi un blu- ■■ in, cu părul ud strâns la spate, îşi turnă un pahar din vinul lui Ford. Stând în lumina fluorescentă extrem ' Ic puternică - şi Dumnezeule, asta chiar trebuia să dis- l ură - sorbi din vin, uitându-se fix la carte.

Scrisorile erau ale ei acum; Cilla nu avea nici un fel de mustrări de conştiinţă cu privire la asta. Oh, mama c I nu ar fi de acord - şi încă zgomotos. Ar fi plâns ce pierduse, ar fi jelit dreptul ei asupra orice fusese al lui Innet. După aceea le-ar fi vândut, le-ar fi scos la licitaţie, uşa cum făcuse cu multe dintre bunurile lui Janet în t Iccursul anilor.

Pentru posteritate, ar fi susţinut Dilly. Pentru publi- t ui care o adora. Insă astea erau nişte aiureli atât de mari, se gândi Cilla. Totul ar fi fost de fapt pentru bani şi pentru

strălucirea oglindită a faimei, pentru articolul din revista Peuple cu fotografii ale lui Dilly ţinând legătura de scrisori în mână, cu ochii strălucindu-i plini de lacrimi, şi cu inserturi cu ea şi Janet.
Dar ea chiar şi-ar fi crezut propria poveste, se gândi Cilla. Asta era una dintre cele mai iscusite abilităţi ale lui Dilly, la fel de firească şi de naturală ca şi capacitatea ei de a-şi umezi ochii la comandă.
Atunci ce-ar trebui să facă? Ar trebui să le ascundă din nou, să le returneze expeditorului? Ar trebui înrămate precum un album muzical cu autograf şi atârnate în camera de oaspeţi?
- Mai întâi trebuie să le citesc.
Cilla expiră prelung, îşi puse vinul într-o parte, după care trase un scaun lângă blat. Cu mare grijă, desfăcu panglica decolorată, apoi scoase scrisoarea din plicul de deasupra. Hârtia foşni în timp ce o despăturea. Un scris de mână clar, cu cerneală de culoare închisă, umplea două pagini.
Draga mea,
Inima îmi bate mai repede ştiind că am dreptul să-ţi spun aşa. Draga mea. Ce-am făcut în viaţa asta ca să merit un dar atât de preţios? In fiecare noapte visez la tine, la sunetul vocii tale, la parfumul pielii tale, la gustul gurii tale. Freamăt înlăuntrul meu când îmi aduc aminte de splendoarea magică a momentelor în care făceam dragoste cu tine.
Şi mă trezesc în fiecare dimineaţă, temându-mă că totul este doar un vis. Oare mi-am imaginat doar că am stat lângă foc în noaptea aceea rece şi senină, şi am vorbit aşa cum nu mai vorbisem niciodată până atunci?
După cum ştiam ce simt pentru tine, ce voiam cu tine, nu puteam niciodată să fim numai prieteni.
Şi cum ar fi putut vreodată o femeie ca tine să dorească pe cineva ca mine? Iar după aceea, după aceea, chiar s-a întâmplat? Ai ajuns în braţele mele? Mi-ai căutat buzele? Ne-am contopit cu frenezie în timp ce
focul ardea şi muzica se auzea în surdină? Oare a fost doar un vis, draga mea? Căci dacă a fost, vreau să trăiesc în vise pentru totdeauna.

Acum că suntem atât de departe unul de celălalt, trupul mă doare tânjind după al tău. Tânjesc după vocea ta, dar nu numai cea de la radio sau pick-up. Tânjesc după faţa ta, dar nu numai cea din fotografii sau de pe ecranul cinematografelor. Tu eşti cea pe care o vreau, tu cea din interior. Femeia reală, frumoasă şi pasională, femeia pe care am ţinut-o în braţe în noaptea aceea şi în nopţile pe care am reuşit să le furăm după aceea.
Vino la mine curând, draga mea. Vino înapoi la mine şi în lumea noastră secretă unde existăm numai tu şi eu.
Iţi trimit toată dragostea mea şi tot dorul în acest nou an. Sunt acum şi pentru totdeauna,
Numai al Tău
Aici? se întrebă Cilla, împăturind din nou scrisoarea cu grijă. Oare se întâmplase aici, în casa asta, în faţa locului? Oare Janet avusese parte de dragoste şi fericire In casa asta în ultimele optsprezece luni ale vieţii ei? Sau fusese vorba de o altă aventură, o altă relaţie scurtă cu vreun necunoscut?
Cilla numără plicurile, observând că toate erau adresate în acelaşi fel şi scrise de aceeaşi mână, deşi unele dintre ştampilele poştale difereau. Patruzeci şi două de sc risori, se gândi ea, iar ştampila poştei de pe ultima indica faptul că fusese trimisă cu numai zece zile înainte ca Janet să-şi ia viaţa în această casă.
Cu degetele trermirându-i puţin, deschise ultima scrisoare. O singură foaie de data asta, observă ea.
Totul încetează acum. Telefoanele, ameninţările, isteria, totul încetează acum. S-a terminat, janet. Ultima oară a fost o greşeală şi nu se va mai repeta
vreodată. Trebuie să fii nebună să mă suni acasă, să vorbeşti cu soţia mea, dar e adevărat că ţi-am văzut nebunia în ochi de nenumărate ori. Inţelege-mă, nu o să-mi părăsesc soţia, familia. Nu o să pun în pericol tot ce-am construit şi viitorul meu, pentru tine. Spui că mă iubeşti, dar ce ştie o femeie ca tine despre iubire? Toată viaţa ta este construită pe minciuni şi pe iluzii, iar o vreme am fost sedus de ele, de tine. Dar nu mai sunt.

Dacă eşti însărcinată, după cum susţii, nu există nici o dovadă că eu aş fi responsabil de asta. Nu mă mai ameninţa iarăşi cu dezvăluirea acestui fapt, sau îţi promit că vei plăti.
Râmai la Hollywood, unde minciunile tale valorează ceva. Aici nu valorează nimic. Aici nu eşti dorită.
- însărcinată.
Cuvântul şoptit de Cilla păru să răsune în întreaga casă.
Complet răvăşită, împinse taburetul să deschidă uşa din spate, să iasă să respire şi să lase aerul rece să-i răcorească faţa.
Culver City 1941
- Ca să înţelegi, îi spuse Janet Cillei, trebuie să începi cu începutul. Iar acesta se află cam aici.
Mâna ce o ţinea pe a Cillei era mică şi moale. Ca în toate visele ei cu Janet, imaginea începea ca o fotografie veche, decolorată şi uzată, şi încetul cu încetul căpăta culoare, contur şi profunzime.
Două cozi lungi atârnau peste umeri, pe o rochie din pânză cadrilată, ca nişte raze de soare pe o pajişte de flori ofilite. Acei minunaţi ochi albaştri, reci şi limpezi, se uitau în gol spre lume. Spre iluzia pe care o reprezenta.
Peste tot în jurul Cillei şi a copilei care avea să devină bunica ei oamenii roiau şi se agitau, mergând pe jos sau cu autobuzele ce brăzdau bulevardul larg. Era IIIth Avenue, după cum îşi dădu seama Cilla - sau stra- Iu aşa cum era înfăţişată în filme.
MGM'-ul era la apogeu, cu mai multe stele de cinema decât puteai vedea în ceruri, iar copila ce o strângea dr mână avea să fie una dintre cele mai strălucitoare dintre ele.
Am şapte ani, îi spuse Janet. Deja joc pe scenă de II ci. Mai întâi vodevil. Voiam să cânt, să joc. Iubeam aplauzele. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost îmbrăţişând de o mie de braţe. Visam să fiu vedetă, continuă ea ■ lcschizându-i calea Cillei. Vedetă de film, cu rochii frumoase, mereu în lumina strălucitoare a reflectoarelor, l ot tacâmul.
Janet tăcu şi apoi se răsuci, executând un număr complicat şi spectaculos de step.

- Pot să şi dansez. Pot să învăţ un program complet In O singură repetiţie. Vocea mea este magică. îmi amin- icsc toate replicile ca prin farmec, dar, mai mult de atât, l II a să joc orice rol. Şi ştii de ce?
De ce? întrebă ea, deşi cunoştea răspunsul, li citise interviurile, cărţile, biografiile. O cunoştea lilne pe această copilă.
Deoarece eu chiar o cred. De fiecare dată eu cred povestea. O fac să fie reală pentru mine, astfel încât să I Ic la fel de reală pentru toţi oamenii care vin să mă vadă Iu cinematograf. Tu n-ai făcut la fel?
Câteodată am făcut-o şi eu. Dar asta a însemnat că ic a durut când totul a încetat.
Copila dădu afirmativ din cap şi o amărăciune de om uluit îi umbri ochii.
Te răneşte de moarte când încetează, aşa că trebuie
i găseşti lucruri care să te facă să strălucească din nou.
I 'ur asta-i pentru mai târziu. încă nu ştiu asta. Acum,
i"i ui este strălucitor. Copila îşi întinse braţele ca şi cum
ii fi îmbrăţişat strălucirea. Sunt mai mică decât Judy
Mctro-Goldwyn-Mayer, companie americană de film de la
II ilywood, faimoasă pentru filmele şi desenele animate produse uiţ i (n.tr.)
şi Shirley , iar camera de filmat mă iubeşte aproape la fel de muit cât o iubesc eu. O să fac patru filme anul acesta, însă acesta e cel care mă face cu-adevărat vedetă. „Micuţa Cometă", aşa mi se spune după lansarea Familiei O'Hara.
-Ai cântat „O să trec peste toate" şi l-ai transformat într-un adevărat cântec de dragoste pentru familia ta. Astfel a devenit cântecul tău de referinţă.
-O să-l cânte la înmormântarea mea. De fapt, nici acest lucru nu ştiu. Acesta este Parcela Unu. Brown- stone Street.
O doză abia perceptibilă de dezamăgire se simţi în vocea ei, în timp ce-şi instruia nepoata şi o trăgea după ea cu mâna ei mică şi moale.
- Familia O'Hara locuieşte în New York, fiind o trupă de teatru cu o situaţie financiară disperată. Ei cred că este vorba doar de un alt film muzical din perioada Marii Crize.

încă o rotiţă într-un mecanism. Dar filmul ăsta va schimba totul. Mult timp vor pluti pe coada Micuţei Comete. Sunt deja dependentă de medicamente, însă acesta este un alt lucru pe care nu-l ştiu încă. îi datorez j asta mamei mele.

- Seconal şi benzedrină.

Cilla ştia asta.

-Ţi le-a tot dat zi şi noapte.

-O fată trebuie să doarmă bine noaptea, să aibă ochii limpezi şi să fie plină de energie dimineaţa devreme. Nişte ochi plini de amărăciune şi înverşunare, ca de adult, priveau lung de pe faţa frumoasă a copilei. Ea îşi dorise să fie vedetă, însă nu avusese talentul necesar. Eu, da, aşa că m-a tot împins de la spate şi s-a folosit de mine. Nu m-a strâns niciodată în braţe, însă publicul, da. Mi-a schimbat numele şi a tras tot felul | de sfori. A semnat pentru mine un contract pe şapte ani cu domnul Mayer, care mi-a schimbat numele din now, iar ea a luat toţi banii. Mi-a dat pastile ca să pot să fac şi mai mulţi bani. Am urât-o - nu încă, însă destul

i le curând. Astăzi, toate astea nu mă deranjează, spuse ea ridicând din umeri, făcând să-i salte codiţele. Astăzi •aint fericită deoarece ştiu ce să fac cu cântecul. Mereu ,.i iu ce să fac cu un cântec. Făcu un gest amplu. Acolo este scena cu decorul. Acolo este locul unde se-ntâmplă magia. Aici, nu suntem decât nişte fantome, fantome şi vise, continuă ea în timp ce o cohortă de actriţe şi actori m rochii de seară şi smochinguri trecură chiar prin ele. Insă acolo, totul este real. Când este pornită camera de lilmat, nimic altceva nu mai contează.

-Nu este ceva real, Janet. Este doar o slujbă oarecare.

Ochii albaştri se umplură de căldură.

- Poate pentru tine, însă pentru mine a fost cea mai mare dragoste a vieţii mele şi ceea ce m-a salvat.

-Te-a ucis.

-Mai întâi m-a creat. Eu am dorit asta. Asta-i ceea ce trebuie să înţelegi ca să descifrezi restul. Mi-am do- i ir asta mai mult decât orice am vrut înainte sau orice mi-am mai dorit vreodată, până aproape de final. Acele câteva momente în care îmi joc scena, îmi cânt cânte- mi, şi în

care chiar până şi regizorul are ochii înceţoşaţi cu lacrimi. Când după ce se strigă „Tăiaţi", echipa şi distribuţia izbucnesc în aplauze, iar eu le simt dragostea pentru mine. Asta-i tot ce mi-am dorit pe lume şi ce aş încerca să găsesc din nou, iar şi iar, de-a pururi. Uneori am făcut-o, am fost fericită aici, îndeosebi atunci când aveam şapte ani. Oftă, apoi zâmbi: Aş fi locuit aici dacă m-ar fi lăsat, hoinărind şi plimbându-mă peste tot din New York până în Roma antică, din bătrânul Vest până la cel mai mic orăşel din SUA. Ce-ar putea fi un loc de loacă mai bun pentru un copil? Aceasta a fost casa mea, căminul meu, mai mult decât avusesem parte. Şi am lost extrem de recunoscătoare.

- S-au folosit de tine.

- Nu astăzi, nu astăzi. încruntându-se enervată, Janet îndepărtă cu un gest al mâinii acest gând. Astăzi totul este perfect. Astăzi am tot ce mi-am dorit vreodată.

-Ai cumpărat Little Farm, la mii de kilometri distanţă de-aici. La o distanţă atât de mare de locul ăsta.

-Asta a fost mai târziu, nu-i aşa? Şi, în plus, întotdeauna m-am întors. Am avut nevoie de asta. N-am putut trăi fără iubire.

- Ăsta-i motivul pentru care te-ai sinucis?

-Există atât de multe motive pentru atât de multe lucruri. Este greu să alegi unul. Asta-i ceea ce vrei tu să faci. Asta-i ceea ce trebuie să faci.

-Dar dacă erai însărcinată...

- Dacă, dacă, dacă. Râzând, Janet dansă de-a lungul trotuarului, luând-o în sus pe treptele unei faţade din piatră maronie a unei reşedinţe respectabile, apoi coborând la loc. Dacă este pentru mâine, pentru anul vi- 1 itor. Oamenii o să tot spună dacă despre întreaga mea viaţă după ce-o să mor. O să fiu nemuritoare, dar din păcate n-o să mai fiu prin preajmă ca să mă bucur de acest lucru.

Râse din nou, după care se răsuci în stilul inconfim- dabil al lui Gene Kelly în jurul unui stâlp de iluminat.

-Exceptând momentele în care o să mă visezi tu. Nu te opri, Cilla. Tu poţi să mă aduci înapoi exact aşa cum faci cu Little Farm. Eşti singura care poate s-o facă.

Sări desprinzându-se de stâlp.
-Trebuie să plec. E timpul să-mi joc scena. Timpul să fac magia să se întâmple. Acesta este cu-adevărat începutul pentru mine.
Suflă spre Cilla un sărut, după care o luă la fugă de-a lungul trotuarului.
în timp ce nălucirile din New York se estompau, în timp ce Cilla se dezmeticea încetul cu încetul din visul avut, auzi vocea puternică şi sfâşietoare a lui Janet plutind în aer.
O să trec peste toate, atâta timp cât te am pe tine.
„Dar n-ai făcut-o“, se gândi Cilla în timp ce se uita lung la lumina blândă a soarelui ce se strecura prin fe- i restre. „N-ai trecut peste toate."
Oftând, ieşi din sacul de dormit şi, frecându-şi faţa ca să-şi îndepărteze somnul, se duse spre geam ca să se uite la dealurile şi munţii de-afară. Şi se gândi la o lume,
In o viaţă, aflate la patru mii cinci sute de kilometri .pre vest.
- Dacă aceea ţi-a fost casa, dacă a fost tot ce aveai nevoie, atunci de ce-ai mai bătut tot drumul până aici ca să mori?
„Oare ai făcut asta pentru el?“ se întrebă ea. „Erai însărcinată şi au reuşit să ascundă asta? Sau nu a fost decât o minciună menită să-ţi oprească iubitul să pună capăt legăturii voastre?"
„El cine era de fapt? Oare mai trăia încă, mai locuia în Virginia? Şi cum de-ai ţinut legătura departe de ochii lumii? De ce-ai făcut-o?“ era o întrebare şi mai importan-lă, hotărî Cilla.
„El a fost motivul pentru care ai decuplat în noaptea aceea telefonul, după care ai luat pastile cu vodcă, şi pe urmă iar vodcă cu şi mai multe pastile, până când te-ai stins? Deci nu din cauza lui Johnnie", se gândi Cilla. „Nu, aşa după cum speculaseră atât de mulţi, din cauza sentimentului de vină şi de durere provocat de pierde- ica răsfăţatului tău fiu de optsprezece ani. Sau poate că nu numai din cauza asta. Insă o sarcină atât de aproape de o moarte? A fost ceva atât de copleşitor sau o rază de lumină în întuneric?" Asta conta, îşi dădu seama (alia. Totul conta, nu numai fiindcă Janet Hardy fusese bunica ei, ci fiindcă ţinuse mâna copilei

în vis. Fetiţa adorabilă aflată în pragul semeţ al imposibilei lumi a vedetelor. Conta. Intr-un fel sau altul trebuia să găsească răspunsuri. Chiar dacă mama ei ar fi fost o sursă de Informaţii demnă de încredere - ceea ce Cilla credea c ă nu - era mult prea devreme ca să o sune pe Dilly. In orice caz, în cam jumătate de oră, antreprenorii aveau să înceapă să sosească. Aşa că putea să se mai gândească la toate acestea, lăsând ideea să-i bântuie prin c ap în timp ce muncea.
Luă pachetul de scrisori pe care le citise şi legă la loc panglica decolorată. încă o dată le băgă înăuntrul cărţii lui Fitzgerald. Apoi puse cartea pe masa pliantă pe care o folosea acum pe post de masă de lucru, alături de stivele ei de dosare şi reviste despre casă
şi cămin - şi romanul cu benzi desenate al lui Ford. Până când avea să-şi dea seama ce să facă cu ele, scrisorile erau secretul ei. Exact la fel cum fuseseră secretul lui Janet.
capitolul 5
La fel de agitată precum o mamă care îşi trimite primul născut la şcoală, Cilla supraveghe încărcarea aparaturii de bucătărie vintage în camionetă. Odată restaurată, avea să fie giuvaierul bucătăriei ei desăvârşite. Sau cel puţin acesta era planul.
în viitorul apropiat, avea să se descurce cu minifri- giderul dispus sub blatul de bucătărie, reşoul şi cuptorul cu microunde, toate fiind mult mai potrivite pentru o cameră de campus studenţesc decât pentru o casă adevărată.
- Luaţi-vă aparatură de bucătărie nouă de la Sears, îi spusese Buddy.
- Poţi să zici că-s nebună, spuse Cilla, aşa după cum bănuia că el gândea deja. Acum hai să vorbim despre cum amplasăm o toaletă în pod.
îşi petrecu următoarea oră împreună cu el, cu electricianul şi unul dintre tâmplari în podul prăfuit punând pe hârtie modul în care vedea ea lucrurile, iar mai apoi ajustându-şi ideile în funcţie de sugestiile lor, care i se păreau rezonabile.
Cu muzica ciocanelor, a bormaşinilor, a herăstrăului electric în urechi, îşi începu sarcina laborioasă a sortării şi

transportării lucrurilor din pod în vechiul hambar. Acolo, unde mirosurile fantomatice de fân şi cai pluteau încă în aer, depozită atât fleacurile fără valoare, cât şi lucrurile de preţ. în timp ce primăvara se făcea din ce în ce mai mult simţită în jurul ei, Cilla se uită cum geamurile vechi erau înlocuite de unele noi, iar plăcile vechi de ceramică erau duse la containerul de gunoi. Când inspira, era invadată de mirosul de rumeguş şi tencuială, de clei de lemn şi transpiraţie.
Noaptea îşi oblojea băşicile şi tăieturile şi adesea citea scrisorile scrise bunicii ei.
într-una din seri, prea neliniştită şi agitată ca să se poată potoli după plecarea diferitelor echipe de lucrători, o pomi de-a lungul aleii ca să se mai gândească la ce avea să facă cu porţile de fier. Sau acesta era doar un pretext, recunoscu Cilla, întrucât îl văzuse pe Ford ni And afară pe veranda lui. Semnul prietenesc făcut de «leu mâna în timp ce ea stătea pe partea ei de drum şi entuziasmul lui Spock care începu să dea din coada-i pipernicită transformă traversatul străzii în ceva aproape firesc.

-Te-am văzut reconstruindu-ţi veranda, comentă el.
I lude ai învăţat să foloseşti toate sculele alea electrice?
-Aşa, din mers. După ce salută câinele, se întoar- n> şi se uită în spate la fermă. Veranda mea nu arată prea rău privită de-aici, de pe a ta, ţinând cont că a mea nu-i terminată, nici vopsită. Ferestrele noi arată Fine şi ele. Pun unele mai mari în pod şi mai adaug şi nişte luminatoare.
- Luminatoare în pod.
- N-o să mai fie pod când o să termin. O să fie biroul meu. Şi asta-i numai din vina ta.
El îi zâmbi alene.
- Chiar aşa?
-Tu m-ai inspirat.
-Bănuiesc că suntem chit acum. îşi ridică sticla de (Intona. Vrei o bere?
- Da, chiar vreau.
- la loc.

Ea se aşează într-unul din scaunele lui largi marca Adirondack, scărpină capul mare al lui Spock între ure- • liiuşele mici şi ciulite, în timp ce Ford se duse înăuntru după bere. De aici avea o perspectivă bună asupra proprietăţii sale, se gândi ea. Putea să vadă unde anume ■ivea nevoie de copaci noi, de arbuşti şi de tufe, unde ar II cel mai potrivit să adauge un grilaj pe latura sudică a i nsei, cum voia ca vechiul hambar să fie legat de casă printr-o potecă de piatră. Sau de cărămidă, se gândi ea. Poate plăci de ardezie.

- îmi imaginez câtă gălăgie se aude până aici, îi spuse ea lui Ford când el ieşi. Tot zgomotul ăla trebuie să fie enervant.

- Nu aud prea multe când lucrez. îi dădu berea şi se aşează. Asta dacă nu cumva vreau să o aud.

-Ai puteri de concentrare supranaturale?

-Ăsta ar fi un mod pretenţios de a spune că sunt în stare să ignor ce se întâmplă în jurul meu. Cum merge treaba acolo?

- Destul de bine. Cu tot felul de intermitenţe şi întreruperi, ca orice proiect. Luă o gură zdravănă de bere şi închise ochii. Dumnezeule, bere rece după o zi atât de lungă. Asta ar trebui instituită ca regulă de bază a locului.

- Se pare că fac un obicei din a-ţi da alcool.

Ea îi aruncă o privire.

- Iar eu n-am răspuns cu aceeaşi monedă.

El îşi întinse picioarele, zâmbind.

-Am observat.

-Casa mea nu-i deocamdată potrivită pentru acest gen de distracţii ocazionale. Şi nici eu. Vezi porţile alea de fier?

- Sunt greu de ratat.

- Să le restaurez sau să le schimb?

- De ce ai nevoie de ele? Mi se pare o bătaie de cap să opreşti maşina, să cobori, să deschizi porţile, să bagi maşina înăuntru, să cobori iarăşi şi să le închizi la loc. Chiar dacă montezi nu ştiu ce dispozitiv automat, tot bătaie de cap se numeşte.

-Asta mi-am spus iniţial. Dar m-am răzgândit.

Spock îşi lipi capul de mâna ei de câteva ori, iar ea înţelese mesajul transmis şi îl scărpină din nou pe cap.
- Porţile sunt acolo pentru un motiv anume.
- Pot să înţeleg de ce avea ea nevoie de ele, bunica ta. însă n-am văzut ca tu să le foloseşti de când te-ai mutat aici.
-Nu, n-am făcut-o. Zâmbi uşor în timp ce sorbea lin bere. Căci chiar reprezintă o ditamai bătaia de cap. Nu se potrivesc cu locul per ansamblu, nu-i aşa? Cu < isa de la fermă, cu hambarul mare şi vechi. Insă ea nvea nevoie de ele. Nu reprezintă altceva decât o iluzie, de fapt. Dumnezeu ştie că avea nevoie de iluzii.
Nu-i prea dificil să te caţări pe porţi sau pe ziduri. I hr ea avea nevoie de iluzia siguranţei, a intimităţii. Am găsit nişte scrisori vechi.
- Unele scrise de ea?
Nu intenţionase să spună nimic despre scrisori. Oare ■ ele două guri de bere fuseseră cele care îi dezlegaseră limba, se întrebă Cilla, sau doar compania lui? Nu era • igură dacă mai întâlnise vreodată pe cineva atât de relaxat din naştere.
- Nu, scrise pentru ea. O bună parte din ele au fost a rise în ultimul ei an şi jumătate de viaţă. De un lo- ' alnic, aş zice, întrucât pe cele mai multe dintre ele aampila poştei este de-aici.
- Scrisori de dragoste.
- Aşa au început. Pasionale, romantice, intime.
ha îşi lăsă uşor capul intr-o parte şi îl studie pe deasupra sticlei în timp ce mai lua o înghiţitură de bere.
- Dar de ce-ţi spun ţie asta?
- De ce nu?
- încă nu i-am spus nimănui altcuiva. Poate pentru că am încercat să le descifrez, să aflu cine-i el. O să vorbesc i u tata despre asta la un moment dat, fiindcă era în minţii amicale cu fiul lui Janet - cu unchiul meu. Şi se pare că legătura amoroasă a început în iama de dinamica morţii lui şi a intrat în declin la câteva luni după.
- Vrei să ştii cine le-a scris.

Ford freca încet cu piciorul câinele, când Spock îşi thimbă brusc poziţia şi se lovi de el cu putere.
- Cum le semna?
- „Numai al tău“ - până când a început să le semneze cu variaţiuni pe tema „să te bag undeva11. Nu s-a n i minat bine deloc. El era însurat, continuă ea în timp
ce Spock, aparent scărpinat suficient de mult, se ghemui sub scaunul lui Ford şi începu să sforăie. Nu-i nici un secret că a avut relaţii cu bărbaţi căsătoriţi. De la aventuri de-o noapte până la legături serioase. Se îndrăgostea la fel de uşor cum alte femei îşi schimbă coafura. Deoarece la momentul respectiv i se părea o idee bună.
-A trăit într-o altă lume decât majoritatea femeilor.
- întotdeauna am considerat asta o scuză la îndemână sau o justificare pentru faptul că era nepăsătoare şi egoistă.
- Poate că da. Ford ridică din umeri. Cu toate astea, e adevărat.
-Râvnea dragostea fizică şi emoţională. Era la fel dependenta de dragoste cum era de pastilele cu care' mama ei începuse să o îndoape de când avea patru ani. însă cred că, cel puţin pentru ea, iubirea asta a fost adevărată.
- Fiindcă a păstrat-o secretă.
Ea se întoarse din nou cu faţa la el. „Are ochi buni",
se gândi ea. Nu doar pentru felul în care arătau aceştia, cu aureola aurie în jurul culorii verzi, cu punctule- ţele acelea împrăştiate peste tot. Ci şi pentru cum privea lucrurile.
- Da, exact. A ţinut asta numai pentru ea deoarece era important. Şi poate că moartea lui Johnnie a făcut ca totul să fie mult mai intens şi disperat. Nu ştiu ce îi scria ea, însă din scrisorile lui pot să simt disperarea ei şi acea nevoie teribilă de el, la fel de uşor cum îmi dau seama de interesul lui din ce în ce mai scăzut, de grija de a nu fi descoperit şi, în cele din urmă, de dezgust. Dar ea n-a vrut să-l lase să plece. Ultima scrisoare din pachet a fost trimisă prin poştă de-aici cu zece zile înainte ca ea să moară.
îşi schimbă poziţia, iar privirea i se concentră asupra fermei.

-A murit în casa aceea de peste drum. El i-a spus, cu nişte cuvinte foarte clare şi necruţătoare, că totul se terminase între ei, să-l lase în pace. Probabil că ea s-a suit în avion imediat după ce-a primit scrisoarea. A părăsit platoul de filmare al ultimului ei film, rămas netermi- nat, pretinzând că este extenuată şi a zburat încoace.
('.cea ce îi era total necaracteristic. Ea muncea, îşi iubea munca, îşi respecta munca, dar de data asta nu a ezitat să o abandoneze. Numai de data asta. Probabil că spera- se că îl poate recâştiga. Nu crezi?
- Nu ştiu. Tu ştii.
- Da, ştiu.
O durea să ştie asta. Simţea o strângere de inimă la gândul acesta.
- Iar când şi-a dat seama că situaţia este cu totul lipsită de speranţă, s-a sinucis. A fost vina ei. A ei, repetă, i nainte ca Ford să poată vorbi. Indiferent dacă a fost vor- I ia de o supradoză accidentală, aşa cum a decis medicul legist să declare, sau de sinuciderea care pare mult mai iproape de adevăr. Dar bărbatul acesta trebuie să ştie că a jucat un rol important în ceea ce a ales ea să facă în noaptea aceea.
- Deci tu vrei această piesă din puzzle ca să vezi imaginea de ansamblu.
Umbrele erau lungi acumv se gândi ea. Lungi şi se tăceau din ce în ce mai lungi. în curând, luminile aveau să scânteieze peste dealuri, iar munţii din spatele lor să se micşoreze învăluiţi în întuneric.
-Am crescut cu prezenţa ei alături, ca şi cum ar fi lost în viaţă, indiferent unde m-am dus, indiferent i c-am făcut. Viaţa ei, munca ei, splendoarea ei, defectele ei, moartea ei. Cu toate imposibil de evitat. Iar acum, uite ce-am făcut. Făcu un gest cu sticla spre fermă. A fost alegerea mea. Am avut oportunităţi pe care nu le-aş fi avut niciodată dacă Janet Hardy n-ar fi fost bunica mea. Şi a trebuit să mă confrunt cu o mulţime de mizerii din cauza faptului că Janet Hardy a fost bunica mea. Şi da, ini-ar plăcea să înţeleg imaginea de ansamblu. Sau, mă rog, cât e posibil.

Nu trebuie să-mi placă, însă mi-ar plăcea, poate chiar simt nevoia să am şansa să o înţeleg.
- Mi se pare rezonabil.
- Da? Şi mie mi se pare la fel, exceptând momentele In care n-o mai fac şi devine o chestie obsesivă.
- Ea face parte din trecutul tău, din moştenirea ta genetică, şi asta la numai o generaţie distanţă. Eu aş putea să-ţi spun tot felul de poveşti despre bunicii mei, atât din partea mamei, cât şi a tatei. Desigur, trei din patru sunt încă în viaţă - iar doi dintre cei trei locuiesc încă pe-aici prin zonă. Şi dacă au cel mai mic prilej, sunt în stare să-ţi toarne câte-n lună şi în stele despre trecut.
- Din câte se pare, şi eu fac exact acelaşi lucru. Trebuie să mă întorc. Se ridică. Mulţumesc pentru bere.
-Mă gândeam să arunc ceva pe grătar în câteva minute.
Se ridică la rândul lui, schimbându-şi poziţia aparent la întâmplare într-un fel care o plasă pe ea între balustrada verandei şi corpul lui.
-Grătarul şi cuptorul cu microunde sunt zonele mele de excelenţă în domeniul culinar. De ce nu mai iei o bere, cât timp fac eu ceva bun?
El era în măsură să facă ceva bun, se gândi ea, nu încăpea nici un fel de îndoială în privinţa asta. înalt, bronzat şi fermecător, cu uşoare urme de elev tocilar. Prea atrăgător, din nefericire pentru ea.
-M-am trezit la şase azi-dimineaţâ, iar mâine am o zi plină.
-Tu îţi iei vreodată o zi liberă? îşi trecu vârfurile degetelor - numai vârfurile - pe braţul ei, în jos. Iar acum poţi considera că mă dau la tine.
- Da, mi-a trecut prin cap. Da, dar în momentul acesta nu îmi iau liber.
- în cazul ăsta aş face mai bine să profit de momentul de faţă.
Se aşteptă la un sărut fin, liniştit, după modul în care capul lui se aplecă spre al ei, după privirea aceea leneşă din ochii verzi încadraţi întro aureolă aurie. Ulterior, când putu să se gândească cu mintea limpede la asta, hotărî că nu se înşelase în totalitate. Fusese fin, în feluî acela în care o gură zdravănă de whisky de bună calitate este fin.

însă, în loc de un sărut liniştit şi delicat, avu parte de un fior intens şi puternic când gura lui o acoperi pe-a ei.
1 Tnul de sărut pe care îl simţi până în pântece. Mâinile ire îi apucaseră braţele o traseră prompt şi insistent, lipind-o de corpul lui. Printr-o altă mişcare subtilă, îi lipi spatele de stâlpul verandei, iar gura lui o subjugă
■ • implet pe-a ei.
De la zero la o sută de kilometri pe oră, se gândi ea.
I uitase să-şi pună centura de siguranţă.
Se apucă de şoldurile lui şi se lăsă purtată de val.
Iot ce-şi imaginase el - şi avea o imaginaţie nemărgi- nltâ - păli în faţa realităţii. Gustul ei era mult mai ameţitor, buzele ei mult mai generoase, corpul ei mult mai mlădios. Era ca şi cum ar fi desenat acest prim sărut în i ele mai îndrăzneţe, strălucitoare şi vii culori din paleta 'ni coloristică.
Şi nici măcar nu erau cufundaţi prea tare în acest sărut. Se simţea ca şi cum ar fi călărit un dragon, ca un •lior în spaţiu, o imersiune în apele adânci ale unei mări fermecate.
Mâinile lui urcară în sus de la umerii ei la faţă, după
■ ;ire în părul ei ca să-i dezlege elasticul cu care era prins In spate. Se trase uşor înapoi ca să o vadă cu părul căzân- 'lu-i în dezordine, să-i vadă ochii, faţa înainte să o tragă înapoi spre el.
Insă ea îşi puse o mână fermă pe pieptul lui.
-Mai bine nu. Expiră încet aerul din plămâni, ca ' i eliberare. Mi-am făcut deja norma de greşeli pentru i leceniul ăsta.
- Asta nu mi se pare vreo greşeală.
- Poate că da, poate că nu. Trebuie să mă gândesc la asta.
El îşi plimbă mâinile în jos până la coatele ei, apoi le duse înapoi, în sus, fără să-şi ia privirea de la ea.
- Păcat, mare păcat.
- Da. Ea mai luă o gură de aer. Indiscutabil este pă- ' ai. Dar...
Când ea îl înghionti uşor, el se trase înapoi.

- Uite ce trebuie să ştiu. Există ţipi insistenţi şi tena- ' e, există cei care o iau încet şi mai există şi cei pe care i-ai cataloga drept o pacoste. Mă întreb în ce categorie anume m-ai încadra în ipoteza în care aş trece pe la tine din când în când sau te-aş invita aici, cu intenţia clară de a ajunge la un moment dat să te văd goală.
Câinele scoase un sunet ciudat ca un gâlgâit de sub scaun, iar Cilla văzu cum deschide unul dintre ochii aceia bulbucaţi. Ca şi cum şi el ar fi aşteptat un răspuns.
- încă nu te-ai apropiat foarte tare de-a treia categorie, însă o să-ţi spun dacă o s-o faci. Ea se trase într-o parte.j însă trebuie să las pe altă dată şi oferta cu mâncarea, şi nuditatea. Am de terminat o verandă mâine.
- Oh, aceeaşi scuză veche şi răsuflată.
Ea râse şi coborî treptele înainte să se răzgândească.
- îţi mulţumesc pentru Corona, că m-ai ascultat şi că te-ai dat la mine.
-Te poţi întoarce oricând pentru oricare sau toate cele menţionate.
El se sprijini de balustradă în timp ce ea traversa drumul, îi răspunse la semnul făcut de ea cu mâna în momentul în care ajunse la porţile deschise. Şi se aplecă şi luă de jos elasticul albastru pe care i-l scosese din păr. I
Ford se tot gândi dacă să-i mai dea un răgaz, să o lase puţin în pace. După care decise că n-avea nici un chef să facă asta. Ultimul lui roman era pe masa redactorului şi înainte de a se implica prea tare în crearea lui Brid, voia nişte ajutoare de ordin vizual. în plus, întrucât Cilla nu păruse să respingă ideea de insistenţă sau tenacitate, intenţiona să fie exact aşa.
După ce se dădu jos din pat la ora zece, ceea ce în concepţia lui era o oră extrem de rezonabilă, se duse şi verifică grădina din spatele casei ca să vadă dacă Spockj se trezise deja şi alerga după pisicile lui fantomatice, îşi luă cafeaua afară şi o urmări cu privirea cum muncea] pe verandă.
Se gândi că ar putea să surprindă nişte imagini foarte/1 bune ale ei, aşa cum era, în plină acţiune, cu teleobiectivul

său cel lung. însă decise că ar fi fost un compow tament cam de obsedat. Aşa că, în loc să facă asta, îşi turnă un bol de cereale Cheerios şi le mâncă stând în picioare şi studiind-o.
Avea un corp minunat. înalt, zvelt, cu mâini şi picioare lungi, având un aspect mai degrabă atletic decât delicat şi fragil. Cass avea să fie bine făcută, însă în mod instinctiv îşi va ascunde... calităţile fizice. Brid, ei bine, ea avea să prezinte totul, să se dezvăluie în toată splendoarea ei. Părul va avea acea nuanţă de blond intens precum lumina soarelui uşor umbrită, hotărî el. Şi aici era o t recere extrem de uşor de făcut. Cass îşi va ţine în mod obişnuit părul strâns; al lui Brid se va revărsa să fluture în voie. După care faţa. îşi dorea să poată vedea laţa Cillei acum, însă era acoperită aproape complet de cozorocul şepcii de baseball pe care o purta în timp ce muncea. Nu avu nici o problemă să şi-o reconstituie In minte: forma, unghiurile, nuanţele de culoare. Avea să fie o faţă pe care Cass o va ascunde întru câtva, una mult mai blajină şi intelectuală datorită ochelarilor şi lipsei machiajului.
O frumuseţe sobră, reţinută, exact ca şi părul ei.
însă Brid, pentru Brid, frumuseţea avea să fie îndrăzneaţă, spectaculoasă. Nu pur şi simplu eliberată de reţineri, ci sălbatică.
Era timpul să o ia din loc.
înăuntru, îşi împachetă din nou ustensilele în geanta de lucru şi îşi atârnă aparatul foto la gât. Se gândi la un «Ir cadou simbolic şi băgă şi un măr în geantă.
Zgomotul pistolului ei de împuşcat cuie făcea ca aerul din jur să vibreze uşor ca în urma unor împuşcături trase cu o armă cu amortizor. Şi îl făcu pe Ford să se gândească la bătălii. Brid nu avea să folosească vreodată o armă de foc - era ceva mult prea obişnuit, prea evident. însă cum avea să se apere împotriva lor? Cu sabia si ciocanul cu două capete, deviind gloanţele precum l'răţările magice ale Femeii Fantastice? Poate că da.
Pe măsură ce se apropia, auzea muzică country răsunând de la aparatul de radio al unuia dintre muncitori. Dar de ce era întotdeauna muzică country?

se întrebă el. Era ca un fel de lege pentru toţi care lucrau în construcţii?
Muzica country (incluzând aici toţi artiştii ce adoptau stiluri similare) trebuie cântată la radiourile portabile din toate şantierele.
Auzi bâzâitul unui fierăstrău, zgomotul ascuţit a ceea ce ar fi putut fi o bormaşină şi tot felul de bubuituri ce veneau dinăuntru. Punându-le laolaltă, alături de decorul dominat de containerul de gunoi, toaletele ecologice şi camionete, se trezi simţindu-se extrem de fericit că îşi cumpărase casa deja amenajată.
în plus, se îndoia sincer că oricare dintre lucrătorii pe care i-ar fi angajat el ar fi avut un fund ca acela pe care-l vedea acum, pe care se mula o pereche strâmtă de blugi Levi's prăfuiţi, din fericire drept în calea lui.
Ar fi putut să se abţină, dar la ce i-ar fi folosit? Aşa că-şi ridică aparatul de fotografiat, o fixă în cadru şi îi făcu o fotografie din mers.
- Ştii de ce în atelierele auto au calendarele alea cu femei îmbrăcate sumar care ţin în mâini tot felul de bormaşini şi alte unelte? strigă el.
Cilla se uită peste umăr şi îl măsură pe Ford din cap până în picioare prin ochelarii de protecţie.
- Ca astfel bărbaţii să-şi poată imagina că sculele lor sunt ca nişte bormaşini?
-Nu, ca astfel să ne imaginăm noi că femeile îşi imaginează asta.
-Da, înţeleg, greşeala mea. împuşcă ultimele două cuie, după care se învârti în loc ca să se aşeze. Unde este însoţitorul tău cel credincios?
- Spock? E ocupat, însă îţi transmite cele mai bune urări. Unde-ai învăţat să foloseşti pistolul pneumatic?
-A fost pur şi simplu calificare la locul de muncă. Mai am încă multe scânduri de tăiat şi de fixat în cuie dacă vrei să faci şi tu o rundă.
- Când pun eu mâna pe scule se întâmplă tot felul de lucruri tragice şi înfiorătoare. Aşa că, pentru a salva nişte vieţi, nu fac asta niciodată. Băgă mâna în geantă. Ţi-am adus un cadou.

- Mi-ai adus un măr?
- O să te ajute să-ţi menţii puterea.
1-l aruncă, ridicând dintr-o sprânceană când ea îl prinse cu multă dibăcie, cu o singură mână.
- Mă aşteptam.
Ea studie mărul, după care muşcă din el.
- La ce te aşteptai?
- Că eşti în stare să prinzi tot ce vine spre tine. Te de-tmijează dacă-ţi fac nişte fotografii în timp ce munceşti? Vreau să încep să fac nişte schiţe mult mai detaliate.
-Aşadar, mergi mai departe cu ideea zeiţei războinice.
- Brid. Da, exact. Pot să mai aştept până când o să lud o pauză dacă te deranjează aparatul de fotografiat t le la lucru.
- Mi-am petrecut mai mult de jumătate din viaţă în luţa camerelor. Se ridică în picioare. Aşa că nu mă de-mnjează în nici un fel.
Azvârli cotorul mărului în containerul de gunoi înainte să se îndrepte spre grămada de cherestea. Ford începu să pozeze în timp ce ea alese, măsură şi potrivi bucata de lemn pe fierăstrăul electric. Ii urmări ochii ■ lud lama scoase acel zgomot enervant, tânguitor, în timp ce tăia lemnul. Se îndoia că aparatul foto putea a i surprindă concentrarea din privire. însă îi surprinse mnturul bicepşilor, freamătul musculaturii tonifiate în momentul în care ridica scândurile şi le ducea spre bu- . na de platformă deja terminată.
-Locuind în California, mă aştept să fii genul de lemeie care îşi petrece în mod obişnuit timpul la sala i Io sport.
Cilla aşeză scândurile în locurile marcate, le îmbină >i puse distanţiere.
îmi place să mă duc la o sală bună.
- Dă-mi voie să-ţi spun că mersul la sală a dat roade lu cazul tău.
în caz contrar, aş avea tendinţa să devin o slăbă- noagă.
Munca de renovare a casei ajută la tonifie- i«■, continuă ea, bătând primul cui. însă îmi lipseşte
disciplina unei săli bune de sport. Ştii vreuna pe-aici prin împrejurimi?

- De fapt, cam da, ştiu. Auzi, treci pe la mine când îţi termini treaba pe ziua de azi. Te duc să vezi sala, după care luăm cina.
- Poate.
-Tu nu eşti genul de persoană timidă. Ce înseamnă „poate11...?
- Depinde de când o să termin.
-Sala este deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte.
- Serios?
îi aruncă o privire, după care trase cuie până la capătul scândurii cu ciocanul pneumatic.
- E convenabil. O să ajustez acest poate şi o să-l transform în probabil.
-Destul de corect. Din punctul de vedere al cinei, eşti vegetariană, fructariană sau alte feluri de 'tariană care implică restricţii asupra meniului?
Râzând, ea se aşează la loc pe vine.
- Sunt mâncatariană. De obicei mănânc orice mi se pune în faţă.
- E bine de ştiut. Te deranjează dacă arunc o privire înăuntru, să văd de unde vin toate bubuiturile şi zgomotele alea de fierăstrău? Asta o să-mi dea ocazia să fac mişto de Matt, cu ce mi-o veni în minte.
- Du-te. Ţi-aş fi făcut eu însămi turul casei, însă şeful meu este un nemernic când vine vorba de pauze neprogramate.
-Al meu este uşor de convins. Urcă pe scări, se aplecă şi mirosi aerul în direcţia ei. Asta-i prima dată în viaţă când îmi dau seama cât de sexy miroase rumeguşul. Apoi intră şi exclamă: Dumnezeule mare!
Se aşteptase la un oarecare vălmăşag de activităţi, haos şi mizerie. Nu se aşteptase însă la ceea ce i se păru a fi un fel de distrugere maniacală. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea, se gândi el, căci Cilla i se păruse pe deplin zdravănă la cap, însă el, unul, nu putea să-l vadă.
Sculele împrăştiate şi amestecate de-a valma pe podea îi îngroziră spiritul ordonat. Cum putea cineva găsi ceva aici? Cabluri electrice erau înşirate sau făcute colac, becuri se

bălăngăneau din tavan. Bucăţi de perete cu găuri în ele pe care, din motive care lui îi scăpau, cineva decupase sau le dărâmase. Scândurile largi ale duşumelei erau presărate ici, colo, cu haine pătate şi cartoane.
Zăpăcit şi uşor oripilat, umblă prin toată casa, observând cum acelaşi gen de nebunie bombardase fiecare cameră în parte.
îl găsi pe Matt într-una din ele, cu ciuful lui blond si creţ vârât sub o şapcă roşie de baseball, cu o centură lată pentru scule atârnându-i la mijloc şi ruleta pregăti- lâ pentru a măsura ceva. îi aruncă lui Ford un zâmbet degajat şi spuse:
- Salut.
-Tu faci toată mizeria asta de-aici?
- în bună măsură, da. Şefa are tot felul de idei. Şi-ncă unele bune. E o femeie care ştie ce face.
- Dacă spui tu. Cum se simte Josie?
- E bine. Avem deja o fotografie cu Bestia.
Ford ştia foarte bine că Bestia era bebeluşul cu care era acum însărcinată Josie. Fiul lor în vârstă de doi ani fusese Burtică.
Luă ecografia pe care Matt o scoase din buzunar, o studie, o întoarse şi, în cele din urmă, distinse forma fătului. Picioarele, mâinile, corpul, capul.
- Puştiul arată aşa cum arăta şi celălalt. Un extraterestru pitic de pe Planeta Uter.
- E o ea. Tocmai am aflat. Este fată.
-Da?
Ford ridică privirea şi dând cu ochii de zâmbetul larg de pe faţa prietenului său, descoperi că pe propria-i faţă se lăţise instantaneu unul similar.
- Câte unul din fiecare specie. Bună treabă.
-N-o să iasă la întâlniri cu băieţii până împlineşte treizeci de ani. Matt luă fotografia înapoi, se uită la ea cu dragoste, apoi o băgă la loc în buzunar. Deci, ce zici, vii la noaptea de pocher organizată la Bri?
Ford se gândi că mai degrabă ar fi înfruntat calvarul unei obturaţii de canal decât o noapte de pocher. Dar el, Matt şi Brian erau prieteni de-o viaţă.

- Dacă nu am încotro.
- Bun. Chiar am nevoie de bani. Ţine puţin capătul ăla al ruletei.
- Ştii că nu-i cazul să mă pui să fac asta.
-Ai dreptate. Matt fixă ruleta de unul singur. Dacă o atingi e posibil să-mi explodeze în mână. Eventual să-mi pierd un deget, ceva. încă n-ai fost peste tot pe-aici, nu-i aşa?
-Abia am început.
-Aruncă şi tu o privire. Locul ăsta o să arate al naibii de bine.
- Deja arată ca naiba.
Incapabil să mai reziste, se întoarse pe unde venise şi o luă pe scări în sus, la etaj. Nici aici nu arăta mai bine. Ceea ce fusese cândva o baie arăta acum ca o cutie goală cu pereţii curăţaţi complet şi nişte ţevi scheletice, cu găuri deschise în podea şi în tavan. Mai încolo, două dormitoare nu aveau uşi, iar ferestrele încă mai aveau pe ele eticheta producătorului, în timp ce parchetul era acoperit cu o mochetă ce arăta jalnic.
însă când deschise uşa de la următorul dormitor, uimirea se transformă brusc în enervare. Ce mama naibii avea femeia asta în cap? O saltea şi un sac de dormit, cutii de carton şi o veche măsuţă de jucat cărţi?
- Retrag partea cu zdravănă la cap, murmură el şi o luă pe scări în jos.
O găsi în faţa verandei proaspăt placate cu scânduri noi, bând cu lăcomie apă dintr-o sticlă. Temperaturile în continuă încălzire combinate cu munca depusă lăsaseră o dâră de transpiraţie închisă la culoare pe mijlocul tricoului alb pe care îl purta cu blugi. Asta nu făcu decât să îi sporească iritarea, căci o găsea pe femeia asta transpirată, posibil labilă psihic, al naibii de atrăgătoare.
- Eşti nebună sau pur şi simplu proastă? o întrebă el. încet, ea lăsă sticla în jos. Şi tot încet, îşi coborî privirea până când ochii aceia de un albastru glacial îi întâlniră pe ai lui.
- Poftim?
-Cine trăieşte în halul ăsta? El făcu un semn cu degetul mare spre casa din spate, în timp ce se apropie de ea. Casa

e făcută bucăţi, iar tu foloseşti un reşou de bucătărie şi dormi pe jos, pe podea, ţinându-ţi lucrurile într-o cutie de carton. Ce mama naibii e-n neregulă cu tine?

- O să-ţi răspund la fiecare întrebare pe rând. Trăiesc aşa pentru că sunt în mijlocul unui proiect major, motiv pentru care casa-i făcută praf, deci e departe de a fi bucăţi. Folosesc un reşou fiindcă am trimis toată aparatura de bucătărie la restaurat. Dorm pe o saltea gonflabilă, nu pe podea, deoarece nu m-am hotărât ce tip de pat îmi doresc. Şi nu, nu-i nimic în neregulă cu mine.
- Du-te sus şi ia-ţi tot ce-ţi trebuie. O să stai în camera mea de oaspeţi.
- Am încetat să mai primesc ordine cu mult timp în urmă. De la maică-mea, de la agenţi, manageri, regizori, producători şi toate celelalte persoane care considerau că ştiu ce-i mai bine pentru mine, ce-mi doresc, ce-ar (rebui să fac. Mi-e teamă că ai apărut cam târziu în peisaj pentru asta.

-Trăieşti ca o intrusă, ca un vagabond care şi-a găsit adăpost aici.

-Trăiesc aşa cum vreau eu să o fac.

El surprinse văpaia din albastrul ca de gheaţă al ochilor ei, însă nu se putu abţine să nu insiste.

- Acolo e un dormitor cu un pat cât se poate de bun, unul cu cearşafuri.

-O, dacă are cearşafuri adevărate... nu. Pleacă de-aici, Ford. Pauza mea s-a terminat.

-Nemernicul ăla de şef al tău va trebui să-ţi mai acorde câteva minute. Poţi să vezi afurisitul ăsta de loc de la mine şi poţi să ajungi pe jos dintr-o parte în alta în aproximativ nouăzeci de secunde în fiecare dimineaţă - după ce te bucuri de un somn decent pe timpul nopţii
într-un pat adevărat şi foloseşti o baie care nu are pereţii 1 cu negru şi albastru, o combinaţie vineţie halucinogenă, | şi nu este de mărimea unei chicinete.

Dintr-un motiv anume, furia lui evidentă reprimă ; orice fel de răbufnire de-a ei. Amuzată acum, ea râse 1 sincer:

-Da, baia este hidoasă şi îţi dau dreptate. însă asta I nu mă convinge să plec de-aici. îmi faci impresia că tu | eşti mult mai cusurgiu ca mine.
-Nu sunt cusurgiu. Iritarea îi spori din cauza insul- 1 tei. Numai bărbaţii bătrâni care poartă cardigan sunt I cusurgii. Faptul că vreau să dorm într-un pat şi să folo- 1 sesc un vas de toaletă care a fost produs la un moment 1 dat în ultima jumătate de secol nu face din mine un 1 cusurgiu. Iar ţie îţi curge sânge la o mână.
Ea se uită rapid în jos.
- Probabil că m-am tăiat.
Fără să se sinchisească, îşi şterse tăietura superficială 1 de blugi.
El se holbă la ea.
-Atunci ce mama naibii e-n neregulă cu mine? se întrebă el şi o apucă strâns cu ambele mâini.
O smuci în sus, obligând-o să stea pe vârfuri. Voia ca ochii aceia de un albastru glacial să fie la nivelul ochilor lui, voia ca gura aceea splendidă şi savuroasă să fie aliniată cu a lui. Şi nu mai apucă să gândească mai departe de-atât înainte să se năpustească asupra ei şi să o sărute cu forţa.
Ea era transpirată, acoperită cu rumeguş şi era posibil să-i lipsească câteva doage. Iar el niciodată în viaţa lui nu mai dorise pe cineva mai tare.
El îi ignoră tresărirea cauzată de şoc. Valul de dorinţă ce îl străfulgera spulberă orice gând legat de subtilităţi şi rafinamente. Dorise şi luase ceea ce dorise. Nu era decât un lucru elementar şi nimic mai mult.
Ei îi alunecă din mână sticla de apă, care căzu rostogolindu-se pe jos. Pentru prima oară într-un interval prea mare de timp ca să şi-l mai poată aminti fusese complet luată prin surprindere. Nu prevăzuse această mişcare, i nici chiar forţa sărutului împărtăşit de ei doi cu o rară înainte nu o pregătise pentru violenţa celui i le-acum.
Era brut şi totodată lasciv şi îi trimisese fiori în tot . t >rpul, lăsând-o cu muşchii tremurând şi cu termina- (iile nervoase excitate la maximum. îşi dorise, pentru un moment scurt de nebunie, să fie înghiţită dintr-o i trbitură

avidă, ar fi vrut ca el să o arunce peste umăr şi \ o ducă în vreo peşteră întunecată.
Când el o împinse la loc, ei i se învârtea capul.
I a propriu.
- Cusurgiu, pe dracu'.
în timp ce ea se holba la Ford, îl auzi pe Buddy instalatorul strigând-o de undeva din spate.
- Nu vreau să vă întrerup, continuă el, dar aş avea nevoie să arunci o privire la ce anume trebuie prins de I rrete în baia asta. Când ai un minut la dispoziţie.
Ea ridică o mână, o mişcă indecis în aer fără să se uite în jur.
- Eşti un bărbat periculos, Ford.
- Mulţumesc.
- Nu ştiu cum de mi-a scăpat asta. De regulă mă pri- i cp foarte bine să reperez bărbaţii periculoşi.
-Bănuiesc că maschez bine chestia asta, dacă eu însumi nu mi-am dat seama o viaţă întreagă. Camera Ic oaspeţi are încuietoare. Pot să-ţi dau cuvântul meu t n-o să dărâm uşa, dacă nu cumva va izbucni vreun Incendiu. Şi chiar şi atunci, întrucât n-am mai dărâmat niciodată vreo uşă, probabil c-ai avea suficient timp înainte să se întâmple.
- Dacă şi când o să dorm în casa ta, cu siguranţă nu ■ i să fie în camera de oaspeţi. Dar deocamdată rămân unde mă aflu. Eşti un bărbat periculos, Ford, repetă cii înainte ca el să poată vorbi. Eu sunt o femeie foarte I întârâtă. Şi nu numai că-mi place să locuiesc aici, mai mult, trebuie să o fac. Altfel, aş fi stat la cel mai apropiat motel. Acum, trebuie să intru în casă. Trebuie să montez o chiuvetă cu ţevile expuse şi cu sistem de prindere de perete. Ca şi tine, Buddy nu înţelege modul meu de gândire.
El se uită peste umărul ei la casă şi clătină din cap.
- în momentul de faţă nu sunt sigur că înţelege cineva modul tău de gândire în afară de tine.
- Sunt obişnuită cu asta.
-Treci pe la mine când termini, putem merge să vedem sala aia de sport.
îşi luă geanta şi aparatul foto. Apoi sticla de apă.
-Ai pantofii uzi, îi spuse el, după care o luă spre casa lui.

Cilla se uită în jos la picioare. La naiba, dacă nu erau ude de-a binelea! întră şi ea în casă împroşcând apa din încălţări ca să stea de vorbă cu Buddy.

capitolul 6

Cilla îşi petrecu o bună parte a după-amiezii uitân- du-se la vase de toaletă. Şi alegând chiuvete. Analiză avantajele plăcilor de travertin şi granit, ale pietrei de calcar şi ceramicii. La ultima casă pe care o reamena- jase, bugetul fusese argumentul suprem. învăţase să nu depăşească bugetul propus, să aleagă cele mai bune variante şi să studieze la fel de bine cartierul ca şi casa propriu-zisă. Dacă era prea mult peste sau prea mult sub preţul pieţei, profitul avea să fie absorbit imediat precum praful de aspirator.

însă de data asta lucrurile stăteau altfel. în timp ce bugetul nu putea fi niciodată ignorat, acum făcea alegeri pentru propriul cămin, nu ca să revândă casa. Dacă intenţiona să locuiască la Little Farm, să-şi construiască o viaţă şi o carieră acolo, ea era cea care avea să trăiască cu alegerile făcute pentru o bună bucată de timp.

Când intrase nu prea sigură de ea în vâltoarea afacerilor imobiliare, aflase că avea în mod natural ochiul format pentru potenţial, culoare, textură, echilibru. Şi descoperise că era exagerat de tipicară. O uşoară diferenţă de nuanţă, formă sau mărime a plăcilor de gresie

vi faianţă din baie conta în lumea ei. Putea să petreacă ore bune ca să se hotărască asupra celui mai potrivit mâner de sertar.

Şi mai descoperise că să găsească cel mai potrivit mâner de sertar o făcea fericită într-un mod absurd şi total iraţional.

La revenirea la zona de construcţie a casei, acum goală, zâmbi la vederea noilor scânduri de pe verandă.

I it făcuse asta, exact la fel cum urma să-i facă balustrada şi stâlpii de susţinere, după care să o vopsească într-un nlb proaspăt specific unei reşedinţe de fermă. Probabil alb, se corectă ea. Poate crem. Posibil ivoriu.

Zgomotul paşilor ei pe acele scânduri i se păru o adevărată muzică.

Cără mostrele pe care le adusese cu ea până la baie, petrecu o bucată de timp aranjându-le, studiindu-le. Şi bucurându-se de aranjamentul final din viziunea ei.
I In spaţiu simplu, plin de căldură, absolut fermecător. I;xact ceea ce îi trebuia băii de la camera de oaspeţi. Accesoriile din bronz pentru baie, pe care deja le cumpărase pentru a fi montate aici, aveau să fie completate nemaipomenit de frumos de nuanţele subtile din plăcile de faianţă şi chiuveta de modă veche, în formă i Ic potir.
Buddy, se gândi ea, avea să-şi înghită vorbele când I mia va fi gata.
Lăsă mostrele acolo unde erau - dorea să le mai arun- i e o privire dimineaţa la lumina naturală a soarelui - > lupă care porni aproape în paşi de dans spre duş să se
■ pele după o zi grea de muncă.
Cântă, lăsându-şi vocea să răsune dinspre plăcile de laianţă ale propriei băi, atât de crăpate şi de jalnice,
■ »■ în curând aveau să fie scoase. Nici un fel de muzică de In vreun studio de înregistrare sau de pe vreo scenă nu îi tăcuse vreodată mai multă plăcere.
Când Ford deschise uşa, Cilla îi întinse sticla de i nbernet ce tot fusese plimbată dintr-o casă în alta.
El o luă, o ridică puţin şi estimă faptul că mai rămăsese cam jumătate din vin.
- Beţivă ce-mi eşti!
- Ştiu. Asta chiar e o problemă. Aşadar, ce zici de-un pahar de vin înainte să mergem să inspectăm sala aia de sport?
- Cum să nu?
Ea îşi lăsase părul desfăcut, după cum observă el, aşa că îi cădea liber şi drept cam cu câţiva centimetri mai jos de umeri. Parfumul ei îi aduse în minte amintirea vie, atât de senzuală a iasomiei ce înflorea noaptea într-o nebunie de arome lângă casa bunicii lui din Georgia.
-Arăţi bine.
-Mă simt bine. Azi am cumpărat trei vase de toaletă.
- Ei bine, ăsta da motiv ca să bem ceva.

-Am ales şi gresia, şi faianţa pentru baie, continuă ea în timp ce îl urma spre bucătărie, mânerele sferice pentru dulapuri, corpurile de iluminat şi o cadă. O cadă cu-adevăraţ minunată, în stil clasic, cu picioare în formă de gheare. într-adevăr, asta-i o zi mare. Şi mă gândesc ca baia dormitorului matrimonial să o fac în stil Deco .
- Deco?
-Am văzut o chiuvetă fabuloasă astăzi şi mi-am spus: da, asta e. Aş putea să folosesc mult crom şi sticlă de un albastru pal. Plăci de gresie negru şi alb sau poate negru şi argintiu. O tentă uşor metalică. Ca într-un club de jazz, retro. Tolerantă. Ai fi tentat să porţi un halat de mătase cu pene de marabu.
-întotdeauna port halat de mătase. La fel cum întotdeauna m-am întrebat ce este un marabu şi de ce are pene?
-Nu ştiu, însă s-ar putea să cumpăr halatul ăla doar ca să-l atârn acolo aşa, ca tuşă finală. O să facă furori.
- Şi toate astea de la o chiuvetă?
El îi dădu un pahar de vin.
- De obicei cam aşa merge treaba în cazul meu. Văd o piesă aparte, iar aceasta mă atrage în aşa măsură încât pot^să vizualizez cam cum ar putea arăta restul încăperii. In sfârşit... îşi ridică paharul ca într-un toast. Eu am avut o zi bună. Tu ce-ai făcut?
Era pur şi simplu strălucitoare, se gândi el. Un drum până la Home Depot sau, mă rog, unde fusese, iar acum radia ca lumina soarelui.
- Ei bine, eu n-am cumpărat nici un fel de toaletă, ilar nu pot să mă plâng. Am avut spor la carte, la partea de intrigă şi am reuşit să transpun o mare parte şi pe hârtie. O studie în timp ce sorbea din pahar. Presupun că la urma urmei pot înţelege cum stă treaba cu chiuveta nia a ta. Eu doar te-am văzut şi m-ai atras în aşa măsură încât... Iar restul se învârte în jurul tău.
- Pot s-o citesc?
- Bineînţeles. De îndată ce o mai rafinez puţin.
-Asta-i o exprimare extrem de normală şi echilibraţii. Majoritatea scriitorilor pe care-i cunosc se împart în două tabere. Cei care te bat la cap să citeşti fiecare cuvânt în

parte pe măsură ce-l scrii şi cei care ţi-ar scoate ochii cu furculiţa dacă arunci o privire la vreo pagină din manuscrisul iniţial.
-Pariez că majoritatea scriitorilor pe care-i cunoşti sunt la Hollywood.
Ea se gândi un moment.
-Ai dreptate, recunoscu ea. Când jucam, erau situaţii în care te trezeai cu paginile de scenariu în braţe în timp ce filmai scena respectivă. De fapt, chiar îmi plăcea asta. Totul era mult mai spontan, îţi menţinea energia la cote maxime. însă de multe ori mi se întâmpla să mă gândesc: Cât de greu poate fi să scrii? Nu faci decât să-ţi pui ideile pe hârtie. Am aflat cât de greu poate fi când m-am apucat să scriu la rândul meu un scenariu de film.
-Ai scris un scenariu?
-M-am apucat să îl scriu. Era despre o femeie care creşte şi se dezvoltă în această lume - din punctul de vedere al uneia din branşă -, înălţarea şi decăderea, nesiguranţa, triumfurile şi umilinţele. Scrie ce ştii, m-am gândit eu, şi Dumnezeule, chiar ştiam o grămadă - şi nu mi-au ieşit decât aproximativ zece pagini.
- De ce te-ai oprit?
- N-am luat în calcul un element minor. Habar n-am să scriu. Râse, dându-şi părul pe spate. Dacă citeşti un milion de scenarii nu înseamnă că şi tu poţi să scrii unul. Chiar şi unul prost. Şi deoarece, din milionul ăla de scenarii pe care le-am citit, nouă sute de mii erau extrem de proaste, ştiam bine că al meu era de rahat. Când jucam, trebuia să cred ce joc - nu să mă prefac, chiar să cred. Regula Numărul Unu a lui Janet Hardy. Mi-am dat seama că acelaşi lucru era valabil şi cu scrisul. Şi că habar n-am cum să scriu astfel încât să cred în ceea ce scriam. Tu însă, da.
- De unde ştii?
- Mi-am dat seama de asta când ai început să-mi vorbeşti despre noua ta idee, despre acel nou personaj. Şi se reflectă în munca ta, în cuvinte şi în grafică.
El o fixă cu degetul arătător.
- Deci ai citit cartea.

- Da. Mărturisesc că am intenţionat s-o frunzăresc, să văd despre ce e vorba, ca să fiu în stare să răspund dacă şi când aveai să mă întrebi despre ea. însă chiar m-a prins. Căutătorul ăsta al tău este plin de defecte, întunecat şi atât de uman. Chiar când se transformă în supererou şi acţionează ca atare, caracterul său uman, suferinţele lui tot ies la iveală. Bănuiesc că asta-i şi ideea.
-Bănuieşti corect. Tocmai ţi-ai dobândit dreptul la un alt pahar de vin.
-Mai bine nu. îşi puse palma pe pahar când el se întinse după sticlă. Poate mai târziu, după cină. După ce-mi arăţi sala de sport. Ai spus că-i aproape.
- îhm, chiar este. Vino să vezi.
El făcu un gest, după care deschise o uşă din lemn de cireş cu mici casete lambrisate, pe care ea o admirase. Duce la un nivel inferior, bănui ea şi, cum întotdeauna îi făcea plăcere să facă turul unei case, o luă în jos alături de el.
- Iarăşi nişte scări foarte frumoase, comentă ea. Cine a construit locul ăsta chiar a... Oh. Dumnezeule!
Plină de admiraţie şi în bună măsură de invidie, se opri la baza scărilor. Panta dealului deschidea nivelul Inferior în partea din spate a casei, priveliştea fiind ac- i i'sibilă prin nişte uşi şi geamuri de sticlă largi, către o mică curte interioară, placată cu ardezie, unde câinele dormea acum tolănit pe spate, cu picioarele în sus.
însă în interior, dispuse de-a lungul şi de-a latul podelei cu scânduri late de stejar, pe covoraşe cauciu- i ;ite de protecţie, se aflau aparatele de fitness. în tăcere, i-a se plimbă de colo, colo, studiind bicicleta eliptică, loncuţa cu rol multiplu ce putea fi folosită la ridicarea de greutăţi şi întărirea muşchilor abdominali, supor- iul de gantere şi greutăţi, bicicleta la care te puteai an- ocna stând pe spate, aparatul de vâslit.
O grămadă de chestii profesionale, se gândi ea.
Un televizor cu ecran plat enorm acoperea unul din pereţi. Observă că toate componentele şi accesoriile erau mascate intr-un fel de comodă TV compactă şi că frigiderul de bar cu uşă din sticlă avea înăuntru sticle i le apă. Iar în colţul

unde lemnul se îmbina cu ardezia NO afla o cadă cu jacuzzi de un negru foarte lucios.
- Astad făcută de Matt?
- Da. în mare parte.
- Sunt din ce în ce mai mulţumită de instinctele mele d de faptul că l-am angajat. Mi se pare că ai putea rămâne pentru totdeauna într-un loc ca acesta.
- Asta era şi ideea. îmi place să mă ascund aici uneori. Iniţial, camera a fost proiectată ca o încăpere destinată întregii familii, însă fiindcă familia mea nu locuieşte nici, m-am gândit că de ce-ar trebui să mă mai duc la •uliii când pot să aduc sala la mine? Şi, în plus, nici nu i rebuie să plăteşti pentru calitatea de membru. Desigur, nsta te văduveşte de plăcerea de a putea sorbi din priviri trupuri tonifiate şi transpirate de femei, însă trebuie să mai faci şi nişte sacrificii.
- Am şi eu un subsol, medită Cilla. Un subsol care-i Ic fapt complet subteran, dar e mare. Mă gândisem ca In cele din urmă să mă ocup şi de el, însă aşa, mai mult ca spaţiu de depozitare şi pentru utilităţi. Dar dacă este iluminat adecvat...
-Până atunci, eşti bine-venită să foloseşti spaţiul ăsta. Incruntându-se, ea se întoarse ca să-l privească.
- De ce?
- De ce nu?
- Nu evita întrebarea. De ce?
-Nu evit.
Şi oare nu era ea o combinaţie ciudată de prudenţă şi francheţe? se gândi el.
- Dar dacă ai nevoie de mai multe detalii, să ştii că eu o folosesc numai câteva ore pe săptămână. Aşa că eşti bine-venită să o foloseşti şi tu câteva ore pe săptămână. Poate pentru că noi, cei din sud, suntem foarte ospitalieri.
- In general, tu când faci sport?
- De fapt, nu am un interval de timp prestabilit. Vin mai mult când am chef. Oricum, încerc să mă asigur că-mi vine cheful de cinci sau şase ori pe săptămână, căci în caz contrar s-ar putea să încep să arăt ca Skeletor.
- Cine?

-Ştii tu, Skeletor. Stăpânul Universului? Cel mai mare duşman al lui He-Man. Şi, nu, nu ştii. O să-ţi aduc cartea. Analogia nu se potriveşte oricum, deoarece, în ciuda numelui, Skeletor este plin de pătrăţele. Oricum ar fi, poţi să foloseşti uşile de-acolo, ori de câte ori îţi vine cheful. Nici măcar n-o să ştiu că eşti aici. Şi s-ar putea să am norocul să-mi vină şi mie cheful odată cu tine - şi-atunci aş putea, la urma urmei, să mai am ocazia să sorb şi eu din priviri un trup tonifiar şi transpirat de femeie.
Ea miji ochii.
- Ridică-ţi cămaşa.
- Credeam că n-o să-mi ceri niciodată asta.
-Ţine-ţi pantalonii pe tine. Doar cămaşa, Ford.
Vreau să-ţi verific abdomenul.
- Eşti o femeie ciudată, Cilla.
Insă îşi ridică apoi cămaşa. Ea îl împunse cu degetul în stomac.
- OK. Nu voiam decât să fiu sigură că tu chiar foloseşti echipamentele astea şi că venitul chefului va avea legătură cu sportul şi nu cu alte scopuri.
- Dar chiar am alte scopuri când vine vorba de tine.
-Pe care le-am înţeles şi care-s în regulă. Dar chiar mi-ar plăcea să iau în considerare oferta ta şi să fac asta fără nici un fel de condiţii sau aşteptări. îţi apreciez ospitalitatea, Ford. Pe bune. în plus, Matt garantează pentru tine, iar mie-mi place de eî.
-Asta-i o chestie bună, deoarece îl plătesc cu cinci sute pe an pentru genul ăsta de garanţii.
-Omul chiar are o părere foarte bună despre tine. Şi asta a reieşit când l-am făcut - destul de subtil şi de inteligent - să-mi vorbească despre tine.
El simţi o tresărire bruscă de mulţumire.
- L-ai făcut să-ţi vorbească despre mine?
- într-un mod subtil, repetă ea. Şi inteligent. Iar el este un tip cumsecade, aşa că...
Ea scană încăperea din priviri, încă o dată echipamentul sportiv, iar el aproape că simţi fizic cât de multă plăcere îi făcea ce vedea în jur.

- Ce-ai zice dacă am face un troc? Eu o să fiu mai mult decât bucuroasă să profit de echipamentul tău, iar tu la rândul tău, dacă o să ai prin casă ceva de reparat sau mai ştiu eu ce, o să mă chemi să mă ocup eu de asta.
- Ai de gând să fii meşterul meu cel priceput?
- Sunt al naibii de pricepută.
- Şi-o să-ţi porţi centura cu scule la brâu peste o fustă foarte, foarte scurtă?
- Centură de scule, da. Fustă, nu.
- La naiba.
- Şi dacă o să fie ceva ce nu pot repara, îţi trimit unul din tipii de vizavi. Poate că unul dintre ei va purta o lustă dintr-aia, foarte, foarte scurtă.
- Ca întotdeauna, nu pot decât să rămân cu speranţa.
- Batem palma?
-Da.
- Grozav.

Zâmbind, ea studie din nou încăperea. Am de gând să profit mâine la prima oră. Ce zici dacă te-aş scoate eu în oraş la cină ca să oficializăm înţelegerea făcută?
-O să mă gândesc la oferta asta pe viitor, fiindcă acum am deja meniul pregătit în Chez Sawyer.
-Ai de gând să găteşti.
- Specialitatea mea. O luă de braţ ca să o întoarcă cu faţa spre scări. Am doar o singură specialitate care nu implică pregătitul la cuptorul cu microunde. Necesită doar aruncarea câtorva bucăţi de carne pe grătar, înfi- gerea unor ardei pe o ţepuşă şi coacerea câtorva cartofi. Cum îţi place friptura?
- Suficient de crudă cât să o aud şoptind vag muuu.
- Cilla, chiar eşti o femeie după inima mea.

Ba nu era. Nu era interesată să umble după nimic altceva decât propriile scopuri şi să trăiască satisfacţia îndeplinirii lor. Insă trebuia să admită că Ford făcea ca totul să sune tentant. îi angrenase mintea, făcându-o să se simtă liniştită şi totodată ţinând-o în alertă. Asta era, se gândi Cilla, o abilitate ce denota inteligenţă, îi făcea plăcere compania lui mai mult decât simţea că era înţelept să o facă,

îndeosebi fiindcă îşi planificase să-şi petreacă o mare parte a timpului singură.
Iar el arăta al naibii de bine aplecat deasupra unui grătar aprins.
Mâncară pe veranda lui din spate, cu Spock la picioare sforăind ghiftuit. Iar ei meniul acela extrem de simplu i se păru exact ce trebuia.
- Dumnezeule, este atât de frumos aici. Atât de calm şi de liniştit.
-Nu-ţi lipsesc înghesuiala din cluburi sau vreo incursiune rapidă pe Rodeo Drive ?
-M-am săturat de ambele cu mult timp în urmă. Pe moment pare distractiv, dar îţi piere relativ repede cheful dacă locul tău nu-i acolo. Al meu nu a fost.
In cazul tău cum stă treaba? Ai locuit la New York o luicată de timp, nu-i aşa? Nu-ţi lipseşte în nici un fel atmosfera din Big Apple?
- Era incitant şi chiar îmi place să mă mai întorc din i And în când acolo, să mă îmbib de genul ăla de energie. Problema a fost că, ţinând cont de ce voiam să fac, am crezut că trebuie să locuiesc acolo. După o vreme, mi-am dat seama că lucram mult mai mult când veneam încoace pentru câteva zile ca să-mi vizitez părinţii, să stau ni prietenii, decât o făceam acolo în acelaşi interval de i imp. Intr-un târziu am realizat că acolo erau prea multe persoane care veneau cu tot felul de păreri personale, la i >rice oră din zi şi din noapte. Şi m-am gândit că o să-mi fie mai bine aici.
- Asta-i ceva ciudat, îi replică ea.
- Ce anume?
- Odată, într-un interviu, un reporter a întrebat-o pe lainica mea de ce şi-a cumpărat ferma asta micuţă aici în Virginia. Ea a spus că aici putea să-şi audă propriile gânduri, pe când în L.A. aveau tendinţa să se contopească laolaltă cu gândurile altora.
- înţeleg perfect ce voia să spună. Ai citit multe din- i re interviurile ei?
- Citit, recitit, ascultat, vizionat. Nu pot să-mi amintesc un timp când nu am fost fascinată de ea. Această

tea strălucitoare, acest idol tragic, din care mă trag eu. N-am putut să scap, aşa că am fost nevoită s-o cunosc. (’And eram mică, nu puteam so sufăr. Fiindcă tot timpul eram comparată cu ea şi niciodată nu corespun- i leam aşteptărilor.

- Comparaţiile sunt menite să facă pe cineva să nu ■ orespundă aşteptărilor.

-Chiar aşa. Până când să împlinesc doisprezece sau treisprezece ani, chiar ajunseseră să mă enerveze foarte tare. Aşa că am început s-o studiez, cu un scop foarte I Ane determinat, să-i găsesc chichiţa, secretul. Ceea ce-am găsit însă a fost o femeie nemaipomenit de talentată, şi ista în mod natural. Oricine ar fi fost comparat cu ea ti ar fi avut cum să corespundă aşteptărilor. Şi, dându-mi seama de asta, a încetat să-mi displacă. Era ca şi cum ţi-ar fi displăcut un diamant pentru că străluceşte.

- Eu am crescut cu poveşti despre ea, deoarece avea proprietatea de-aici. Aici a murit. Mama îi asculta foarte des albumele. Ea a fost şi la câteva petreceri de la fermă, mai adăugă el. Mama mea.

- Chiar?

-A devenit şi ea faimoasă când s-a sărutat cu fiul lui Janet Hardy, care avea să fie unchiul tău. E puţin ciudat, nu-i aşa, ca noi doi să stăm aici astfel, iar în urmă cu ani şi ani, mama mea şi cu unchiul tău să se sărute şi să se giugiulească pe întuneric, peste drum. Ar putea fi şi mai ciudat dacă ţi-aş spune că mama a făcut cam acelaşi lucru cu tatăl tău.

- O, Doamne. Izbucnind în râs, Cilla îşi luă vinul şi bău rapid din el. Asta nu-i invenţia ta?

- E adevărul gol-goluţ. Asta a fost, desigur, înainte ca ea să-l aleagă până la urmă pe tata, iar tatăl tău să plece la Hollywood după mama ta. Nişte chestiuni tare complicate, dacă stau acum să mă gândesc.

- Sunt de acord.

- Şi foarte umilitoare pentru mine, când mama mi-a împărtăşit micile ei secrete. Şi a făcut-o cu un fel de bucurie răutăcioasă, când am nimerit în clasa tatălui tău, la liceu. Gândul că mama se sărutase cu domnul McGowan a

fost aproape traumatizant la momentul respectiv. Ochii lui se luminară plini de umor. Acum îmi place acest gen de sincronizare, faptul că fiul mamei s-a sărutat cu fiica domnului McGowan.
Cercuri care se închideau, se gândi Cilla. Se gândise la închiderea unui cerc când venise să reconstruiască ferma bunicii sale. Acum iată un alt cerc legat de acesta.
-Probabil că erau atât de tineri... spuse ea încet. Johnnie avea numai optsprezece ani când a murit. Probabil că a fost îngrozitor pentru Janet, pentru părinţii celorlalţi doi băieţi - unul mort, unul paralizat. Ea n-a putut niciodată să treacă peste asta. Şi asta se vede în fiecare clip, în fiecare fotografie a ei făcută după noaptea aceea: nu a mai fost niciodată la fel.
-Mama obişnuia să folosească acest accident ca pe un fel de sperietoare când am crescut suficient ca să pot conduce. Din când în când, îl vedeai pe Jimmy Hen- nessy prin oraş în scaunul cu rotile, iar ea nu rata niciodată ocazia să-mi reamintească ce se poate întâmpla dacă sunt destul de inconştient să beau sau să mă dro- ghez, iar după aceea să mă sui la volan sau într-o maşină cu cineva care ar fi făcut la fel.
El clătină din cap, ungând friptura.
- Şi în ziua de azi nu mă pot duce la un bar să savurez fără probleme fie şi doar o bere dacă ştiu că trebuie să conduc până acasă. Cu siguranţă mamele te pot marca pe vecie.
-El mai locuieşte aici? Puştiul - adică, sigur că acum nu mai este un puşti - cel care a supravieţuit accidentului?
-A murit anul trecut. Sau acum doi ani. Nu sunt sigur.
- N-am auzit nimic în sensul ăsta.
-A stat în casă toată viaţa. Părinţii lui au avut grijă de el. Oribil.
-Da. Tatăl lui a dat vina pe Janet. A acuzat-o că si-a adus imoralitatea de la Hollywood aici, că şi-a lăsat fiul să conducă nebuneşte, că i-a cumpărat o maşină puternică.
-Au mai fost şi alţi doi băieţi în maşina aia. Nimeni nu i-a obligat să se suie în ea, preciză Ford. Nimeni nu le-a turnat cu forţa bere pe gât şi nu le-a pompat marijuana în

organism. Erau tineri şi pur şi simplu idioţi. Toţi trei. Şi au plătit un preţ teribil pentru asta.
- Iar ea i-a despăgubit. După câte îmi povestea mama, iar amărăciunea ei cu privire la acest subiect îmi spune că-i adevărat -, Janet a plătit fiecăreia dintre familiile acelor băieţi o sumă considerabilă. Valoarea exactă a sumei nu a fost dezvăluită nimănui, nici măcar mamei. Şi încă o dată, conform spuselor lui Dilly, Janet a păstrat Ierma doar ca un fel de monument închinat lui Johnnie şi l-a legat prin testament pentru zeci de ani după moartea ei din acelaşi motiv. Dar eu nu cred asta.
- Dar ce crezi?
-Cred că Janet a păstrat-o fiindcă era fericită aici. Fiindcă aici putea să-şi audă propriile gânduri, chiar şi când acele gânduri era negre şi înspăimântătoare. Oftă şi se lăsă pe speteaza scaunului. Mai dă-mi un singur pahar de vin, da, Ford? Cu ăsta o să ajung la trei, ceea ce reprezintă limita superioară absolută în cazul meu.
- Ce se întâmplă după trei?
- N-am mai depăşit trei pahare de ani buni, însă, dacă istoria mai este valabilă, ajung de la genul de ameţeală relaxată, probabil genul de beţie moderată, încă plăcută, în punctul în care aş fi destul de beată ca să mai beau încă unul sau poate două. După aceea aş fi foarte beată, aş sări pe tine şi m-aş trezi mâine cu o mahmureală şi amintiri vagi ale partidei noastre de sex.
-în acest caz, te-am tăiat de la porţie după ăsta. îi turnă vinul. Când vom face sex, vei rămâne cu nişte amintiri foarte clare.
-încă nu m-am hotărât asupra acestui lucru, ştii bine.
- E OK, eu am făcut-o. îşi propti bărbia în pumn şi se uită fix la ea. Nu pot să mă desprind de ochii tăi, Cilla. Sunt absolut fascinat de ei.
- Ochii lui Janet Hardy.
- Nu. Ochii Cillei McGowan.
Ea zâmbi şi îşi bău ultimul pahar de vin.
-Aveam de gând să inventez o scuză - sau nici măcar să nu-mi bat capul s-o fac - fiindcă nu voiam să vin astă-seară.
- Chiar aşa?

-Chiar aşa. Pentru că m-ai luat la trei păzeşte cu privire la aranjamentul meu temporar de locuit.
- Dacă prin „a lua la trei păzeşte11 înţelegi „raţional şi practic". Şi de ce-ai venit?
- Cumpărarea toaletelor chiar mi-a creat o dispoziţie bună. Vorbesc serios, îi spuse ea când el îşi înăbuşi un chicotit. Am găsit ceea ce mă defineşte, Ford. După o perioadă lungă de căutare.
-Ai găsit ceea ce te defineşte în vasele de toaletă.
De data asta chicoti ea.
-Am găsit ceea ce mă defineşte când iau ceva dărâmat, distrus şi neglijat, sau doar puţin obosit şi îl fac să strălucească din nou. 11 fac mai bun. Şi făcând asta, simt că şi eu devin mai bună. Aşadar, pentru că eram într-o dispoziţie foarte bună, am venit încoace. Şi chiar mă bucur că am făcut-o.
- Şi eu.
Ea nu îl văzu nici pe el, nici pe Spock a doua zi dimineaţă, când intră în sala de fitness amenajată de ol acasă. Cilla îşi cuplă iPod-ul şi se apucă de treabă, îşi acordă o oră întreagă, iar la un moment dat în timpul antrenamentului văzu câinele plimbându-se pe-afară în curtea interioară şi ridicându-şi piciorul de mai multe ori. Dar tot nu-l văzu şi nici nu-l auzi pe Ford când termină şi ieşi din încăpere, nu înainte de a arunca o privire nostalgică spre cada lui cu jacuzzi.
Nu avea timp de jeturi de apă sau de alte plăceri. însă fiindcă Spock veni în fugă spre ea, în mod evident extrem de bucuros să o vadă, îşi îngădui să petreacă zece minute bune mângâindu-l în timp ce el bolborosea şi mârâia ceva ce părea un fel de formă de comunicare. Antrenamentul, prostuţul ăla de câine şi ziua în sine îi creară o dispoziţie foarte bună şi-şi dădu seama de asta în timp ce alergă înapoi până acasă. Făcu un duş ca să îndepărteze transpiraţia, bău o cafea şi mâncă un iaurt cu afine. Până în momentul în care îşi prindea centura cu scule la brâu, începuseră deja să sosească şi echipele de lucru.

Lua ceva timp, în fiecare dimineaţă, însă Cilla era mulţumită să-l petreacă astfel. Să vorbească, să evalueze, să discute cu specialiştii orice problemă apărută.
-Am de gând să extind baia, Buddy, îi spuse ea şi, aşa după cum se aşteptase, omul oftă adânc. Cea pe care o folosesc eu acum, nu cea la care lucrezi tu.
-Tot e bine.
- Am vorbit deja cu Matt, spuse ea. Vino sus să-ţi arăt ce-avem de gând să facem.
Lui îi trebui ceva timp până să spună ceva, însă ea se aştepta şi la asta. De fapt, ajunsese să aştepte cu nerăbdare să-i vadă reacţiile.
-Acum că tot amenajăm biroul meu sus, la etaj, în loc să-l facem aici în dormitorul ăsta, am de gând să transform tot spaţiul într-un dormitor matrimonial. O să dărâmăm peretele ăsta, începu ea.
El ascultă, se scărpină, clătină din cap.
- O să te cam coste.
- Da, ştiu. O să-l proiectez mai în detaliu mai târziu, însă pentru moment uite care-i ideea. îşi deschise carneţelul la schiţa pe care o desenase împreună cu Matt. O să păstrăm vechea cadă cu picioare ca nişte labe de animal, îi dăm o faţă nouă şi o montăm aici. Cu ţevi care ies din podea şi scurgeri la fel. Cu chiuvetă dublă aici şi mă gândesc la un montaj special.
- Bănuiesc că o să pui un blat de granit sau ştiu eu ce altceva.
-Nu, din zinc.
- Ce spui?
- Blat acoperit cu zinc. Iar aici o să pun o cabină de duş spaţioasă, cu hidromasaj. Da, spuse ea, înainte ca el să poată articula vreun cuvânt. Idei de la Hollywood. Perete de sticlă aici, ca să delimiteze spaţiul pentru toaletă. La final, totul o să reflecte şi o să respecte arhitectura, o să fie cât se poate de retro şi, Buddy, crede-mă, o să fie foarte tare.
-Tu eşti şefa.
Ea zâmbi larg.
-Absolut.

Şefa se duse afară, să-şi construiască balustrada şi stâl- pii în soarele strălucitor de aprilie.
în momentul în care veni tatăl ei, Cilla avea deja structurile de susţinere laterale gata şi era din nou transpirată.
- Ce frumos arată! comentă el.
- Da, se progresează.
El dădu din cap spre casă şi spre zgomotul provocat de lucrările de construcţii şi reparaţii.
- Se pare că şi în interior se progresează.
-Faza întâi a demolării e gata. Am schimbat nişte lucruri, aşa că vom avea mai multe de demolat la etaj, mai încolo. însă mâine o să vină inspectorul. Ridică o mână şi îşi încrucişa degetele. Ca să aprobe partea importantă a instalaţiilor sanitare şi electrice. După care
0 să înceapă distracţia.
-Vuieşte oraşul despre asta.
-îmi închipui. Făcu un gest amplu spre drum. A eres- rut traficul. Oamenii încetinesc, chiar opresc, ca să se uite. Am primit un telefon de la un ziar local pentru un Interviu. Dar încă nu vreau să fie şi fotografiat. Majori- latea oamenilor nu pot să întrevadă cam cum o să arate atâta timp cât suntem încă la faza asta, aşa că i-am spus reporterului ce dorea să audă, rapid, prin telefon.
- Şi când o să^ apară interviul?
- Duminică. în rubrica „Lifestyle". Numele lui Janet
1 lardy e încă la mare preţ.
Cilla îşi împinse şapca pe vârful capului ca să-şi şteargă fruntea cu dosul palmei.
-Tu ai cunoscut-o, tată. Crezi că ar fi de acord cu uşa ceva?
- Cred că a iubit locul ăsta. Cred c-ar fi foarte mulţumită că şi tu îl iubeşti la rândul tău. Şi că-ţi pui amprenta asupra lui. Cilla, tu construieşti balustrada de una singură?
-Mda.
- N-am avut nici cea mai vagă idee că poţi să faci aşa . ova. Am crezut că tu eşti cu ideile şi că după aceea angajezi pe cineva să le pună în practică.

- în parte, da, aşa fac. De fapt, presupun că în cea mai mare parte. Dar îmi place munca. îndeosebi acest gen de muncă. Am de gând să mă duc să-mi iau licenţa ile antreprenor în construcţii.
-Tu... Ei ca să vezi.
-Am de gând să încep o afacere. Vezi casa asta? Fiind- i ă tot vuieşte oraşul despre ea, pe viitor o să se transfor- me într-o reală sursă de câştig. Cred că oamenilor le-ar plăcea s-o angajeze pe femeia care a reconstruit mica fermă a lui Janet Hardy, mai ales dacă este şi nepoata lui Janet. Iar după o vreme? Ochii ei se îngustară şi sclipiră. O să mă angajeze fiindcă o să ştie că sunt bună la ceea ce fac.
- Tu chiar ai de gând să rămâi aici.
Deci el nu o crezuse. De ce-ar fi trebuit s-o creadă?
- Da, am de gând să rămân. îmi place cum miroase aerul aici. îmi place cum mă simt aici. Te grăbeşti?
-Nu.
-Vrei să ne plimbăm puţin prin jur, să-ţi joci rolul de consultant peisagist?
El zâmbi uşor.
- Mi-ar plăcea.
- Stai să-mi iau carneţelul.
Mergând cu el, ascultându-l şi urmărindu-l cum indică o zonă anume, cum descrie arbuştii şi cum îi sugerează modul de grupare al acestora, Cilla îşi dădu seama de multe în ceea ce-l privea.
Modul lui gânditor de a asculta, felul în care răspundea, pauzele de tăcere în timpul în care se gândea. Felul lui relaxat de a fi, faptul că nu se grăbea.
El se opri la marginea heleşteului şi zâmbi.
- Am înotat aici de câteva ori. O să trebuiască să recapeţi controlul asupra nuferilor şi a papurii.
- Sunt deja pe listă. Brian a spus că poate o să plantăm şi nişte irişi galbeni.
-Ar fi o idee bună. Vezi că ai putea să plantezi o salcie acolo. Ar face o figură frumoasă, plângând deasupra apei.
Ea mâzgăli în carneţel.

-Mă gândeam la o bancă din piatră, un loc unde să stai jos. Aducându-şi aminte, ridică privirea spre el. Aşadar, ăsta-i locul unde ai sărutat-o pe mama lui Ford Sawyer?
El rămase cu gura căscată, total surprins, şi, spre încântarea Cillei, obrajii i se îmbujorară. Apoi râse mergând mai departe.
-Acum de unde ai mai auzit şi de asta?
- Am şi eu sursele mele.
- Şi eu pe-ale mele. Am auzit că l-ai sărutat pe fiul lui Penny Sawyer în curtea din faţa casei.
- Buddy.
- Nu în mod direct, dar e posibil să fie el sursa.
- E puţin ciudat.
- Da, puţin, încuviinţă Gavin.
-Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Cred că o să-ţi mărturisesc că am sărutat-o într-adevăr pe Penny Quint - aşa cum se numea la vremea aceea - de mai multe ori, şi de câteva ori am făcut-o aici. Am avut o relaţie stabilă timp de câteva luni în liceu, înainte ca ea să-mi frângă inima.
El zâmbi când spuse asta, iar Cilla îi zâmbi la rândul ei.
- Liceul e un adevărat infern.
- Bineînţeles că poate fi. Şi întâmplarea face că exact iiici a avut loc şi partea cu frântul inimii. Acolo în spate, lângă iaz. Eu şi Penny ne-am certat - Dumnezeu mai ştie clin ce cauză - şi ne-am despărţit. Recunosc c-am stat la Îndoială, neştiind dacă să încerc s-o recâştig sau să încep o relaţie cu mama ta.
- Mare puşlama.
-Majoritatea băieţilor sunt nişte puşlamale la optsprezece ani. După aceea am văzut-o pe Penny, lângă iaz, sărutându-se cu Johnnie. Oftă, chiar şi acum, amintin- ilu-şi acest episod. Asta a fost o mare lovitură pentru mine. Iubita mea - sau cea la care încă mă mai gândeam, măcar parţial, ca fiind iubita mea - şi unul dintre prietenii mei. Era o încălcare gravă a codului bărbătesc.
- Prietenii nu se cuplează cu fostele iubite ale prietenilor lor, spuse Cilla. Codul e încă în vigoare.

- Eu şi Johnnie am avut un schimb de vorbe grele pe tema asta. Acolo, pe loc, iar Penny mi-a spus cam * e crede despre mine. Chiar în acel moment a apărut mama ta. Mereu a fost atrasă de scenele dramatice. Am plecat împreună cu ea, alinându-mi inima şi egoul. Asta a fost ultima oară când am vorbit cu Johnnie. UI- ti mele cuvinte pe care ni le-am spus unul altuia au fost acele vorbe grele. Şi-mi pare rău chiar şi acum.
Acum nu se mai vedea nici umbră de zâmbet pe faţa lui, şi în locul zâmbetului Cilla văzu o mâhnire mai veche.
- El a murit două zile mai târziu. Şi acelaşi sfârşit tragic l-a avut un alt prieten de-al meu, iar Jimmy Hennessy a rămas paralizat. Ar fi trebuit să mă duc şi eu cu ei în noaptea aceea.
-N-am ştiut asta. Simţi o strângere de inimă, ca o gheară. N-am auzit niciodată asta.
-Ar fi trebuit să fiu şi eu în maşina aia, dar Penny s-a sărutat cu Johnnie, iar eu şi johnnie am avut schimbul acela de vorbe grele. Şi nu m-am mai dus.
-Dumnezeule. Cilla simţi un fior pe şira spinării. Cred că-i sunt foarte datoare mamei lui Ford.
-M-am dus la facultate în toamna următoare, aşa cum îmi planificasem - după care, peste vreo doi ani, am abandonat facultatea şi m-am dus la Hollywood. Şi-am obţinut un contract. Cred că ceea ce a determinat-o pe mama ta să se mai uite la mine, cel puţin parţial, a fost faptul că îi aminteam cumva de fratele ei, de mama ei. Ea era prea tânără când lucrurile au luat o turnură serioasă. Amândoi eram. Ne-am logodit în secret, ne-am despărţit în public. Am avut suişuri şi coborâşuri ani şi ani. După care am fugit împreună să ne^ căsătorim. Şi înainte să treacă anul te-am avut pe tine. îşi puse braţul în jurul umerilor Cillei. Ne-am străduit cât am putut. Ştiu că n-am făcut-o foarte bine, însă ne-am străduit.
- E greu să ştii că atât de multe din ceea ce s-a întâmplat îşi aveau rădăcinile în moarte în cel mai rău caz, sau în cel mai bun caz în nişte greşeli.
-Tu n-ai fost niciodată o greşeală.

Ea nu îi răspunse. Cum ar fi putut? I se spusese de atâtea ori că exact asta fusese.
- încă mai erai la facultate când a murit Janet?
-Terminasem anul întâi.
-Ai auzit ceva despre un bărbat, cineva de pe-aici, cu care să fi avut o relaţie?
-Au existat în mod constant speculaţii, zvonuri cu privire la Janet şi diverşi bărbaţi. Nu-mi amintesc ceva
ieşit din comun sau vreo bârfă despre cineva de pe-aici. De ce?
-Am găsit nişte scrisori, tată. Am găsit scrisori pe care i le-a scris un iubit. Au ştampila poştei de-aici sau, mă rog, o mare parte din ele o au. Ea le-a ascuns. Ultima scrisoare, extrem de dureroasă, scrisă după ce el rupsese relaţia, a fost trimisă prin poştă cu numai zece zile înaintea morţii ei.
Se duseseră înapoi spre casă, iar acum stăteau lângă marginea verandei din spatele casei.
- Cred că ea a venit înapoi să-l vadă, să aibă o discuţie cu el. Era îngrozitor de nefericită, absolut disperată, şi dacă doar jumătate din povestirile vremii sunt adevărate. Şi cred că era îndrăgostită de bărbatul ăsta, bărbatul ăsta însurat cu care avusese o relaţie pasională, tumultu-oasă mai bine de un an.
-Tu crezi că era localnic? Care era numele lui?
-Nu semna scrisorile cu numele lui adevărat. Ea...
Cilla îşi aruncă privirea în jur şi băgă de seamă cât de aproape stăteau de fereastra deschisă. Luându-şi tatăl de braţ, îl trase într-o parte.
-... i-a spus bărbatului că este însărcinată.
- însărcinată? Cilla, dar i s-a făcut autopsie.
-S-ar putea să se fi muşamalizat chestia asta. E posibil şi să nu fi fost adevărat, dar dacă era, dacă nu era doar o minciună ca să-l recâştige,_se poate să se fi muşamalizat. Bărbatul a ameninţat-o. în ultima scrisoare, i-a spus că va plăti cu vârf şi îndesat dacă va încerca să facă publică relaţia lor.
- Nu vrei să crezi că s-a sinucis, începu Gavin.
- Sinucidere sau nu, ea-i moartă. Vreau adevărul. Ea merită asta, şi.eu la fel. S-a tot vorbit de crimă şi de tot

lelul de conspiraţii timp de zeci de ani. Poate că oamenii aveau dreptate.
-Era dependentă de pastile şi nu numai, scumpo. O drogată care nu şi-a putut înfrâna tristeţea profundă pe care i-o provocase pierderea băiatului. O femeie nefericită care strălucea în faţa aparatelor de filmat, pe scenă, dar care nu putea fi cu adevărat fericită când nu era

în preajma lor. Iar când a murit Johnnie, a fost copleşită de o durere imensă pe care abia, abia şi-o mai alina cu pastile şi alcool.
-Şi-a făcut un iubit. Şi s-a întors aici. Johnnie ţi-a sărutat prietena, şi urmarea a fost că tu ai rămas în viaţă. Astfel de mici momente schimbă vieţi. Şi le şi curmă. Vreau să descopăr ce moment, ce eveniment concret i-a curmat-o pe-a ei. Chiar şi dacă şi-a făcut-o cu mâna ei.
capitolul 7
Las Vegas
1954
Janet îşi apucă de-o parte şi de alta rochia lungă fără mâneci şi făcu o piruetă în faţa oglinzilor mari ce acopereau peretele.
- Ce zici? o întrebă ea pe Cilla. Cea roz este mult mai elegantă, însă chiar îmi doresc să port alb. Toate fetele ar trebui să poată purta alb în ziua nunţii lor.
-Arăţi minunat. O să fii tânără, frumoasă şi incredibil de fericită.
- Sunt. Sunt toate aceste lucruri la un loc. Am nouăsprezece ani. Sunt o mare vedetă de cinema. Albumul meu este numărul unu în toată ţara. Iubesc.
Se mai învârti o dată şi încă o dată, părul ei auriu fluturându-i în jur, cu toate onduleurile acelea strălucitoare.
Chiar şi în vis, bucuria ei absolută plutea în aer, trimiţând fiori peste pielea Cillei.
-Sunt îndrăgostită nebuneşte de cel mai minunat, cel mai frumos bărbat din lume. Sunt bogată, sunt frumoasă, iar

lumea - în momentul acesta, acum - toată lumea este a mea.
- Şi o să rămână a ta pentru mult timp de-acum înainte, îi spuse Cilla.
însă nu suficient de mult. Niciodată nu este suficient de mult.
-Ar trebui să-mi ridic părul.
Janet îşi aruncă rochia pe pat, unde brocartul roz era deja dat la o parte.
- Arăt mai matură cu părul ridicat. Cei de la studio nu vor să mă lase să-l port aşa. Nu vor încă să fiu femeie,
0 femeie adevărată. Trebuie întotdeauna să par o fetiş-
1 ană inocentă, o virgină.
Râzând, ea începu să îşi aranjeze părul strălucitor în- i r-un coc franţuzesc.
- Şi eu nu mai sunt virgină de la cincisprezece ani.
Janet întâlni privirea Cillei în oglindă. Şi amuzată, voioasă, dar şi un pic dispreţuitoare întrebă:
- Crezi că publicului îi pasă dacă fac sex?
- Unora le pasă. Altora o să le pese pe viitor. însă aici c vorba de viaţa ta.
-Ai foarte multă dreptate. Şi de cariera mea. Vreau roluri de persoană adultă şi am de gând să le obţin. I rankie mă va ajuta. De îndată ce ne vom căsători, o să se ocupe el de cariera mea. O să se ocupe el de toate uceste lucruri.
- Da, murmură Cilla, aşa va face.
- Oh, ştiu la ce te gândeşti.
Stând în picioare, în chiloţeii albi de mătase, Janet tonţinuă să-şi prindă cocul cu ace de păr.
- într-un an o să depun actele de divorţ. Mai apoi o scurtă reconciliere, şi o să mă trezesc însărcinată cu al doilea copil. Sunt însărcinată şi acum, dar nu ştiu asta încă. Johnnie a început deja să înmugurească în mine. I)e numai o săptămână sau două, dar a început. Totul se schimbă azi.
-Ai fugit la Vegas, te-ai măritat cu Frankie Bennett, i are era cu aproape zece ani mai mare decât tine. -Vegas a fost ideea mea.
Janet luă un tub de spray de pe măsuţa de toaletă şi începu să pulverizeze nori denşi în jur.

-Cred că ideea mea a fost să le stea în gât. Janet 1 lardy cu rolurile pe care o forţau^să le joace nici mă- • ar n-ar fi ştiut că Vegasul există. însă iată-mă aici, în apartamentul de lux de la ultimul etaj de la Flamingo,
îmbrăcându-mă pentru nunta mea. Şi nimeni nu ştie asta în afară de mine şi de Frankie.
Cilla se duse până la fereastră şi se uită afară.
Dedesubt era o piscină a cărei apă strălucea, înconjurată de jur împrejur de vegetaţie luxuriantă. Dincolo de ea, clădirile erau mici şi de prost gust. Nişte culori şterse, forme estompate, ca în fotografiile pe care Cilla presupunea că le pusese cap la cap ca să formeze cadrul din vis.
-Nimic nu va fi aşa cum îţi închipui, de fapt. Mă refer la Vegas.
- Ce anume?
- O să te măriţi cu Bennett, iar cei de la studio o să se dea peste cap să repare orice atingere adusă imaginii tale. Dar nu vor fi nici un fel de probleme în acest sens, sau cel puţin nu unele serioase. Arătaţi atât de spectaculos împreună, iar asta-i aproape suficient. Iluzia a doi oameni minunaţi, îndrăgostiţi profund unul de celălalt. Iar tu o să obţii cu adevărat primul rol de femeie în toată firea când o vei juca pe Sarah Constantine în Cântecul inimii. O săAfii nominalizată la Oscar.
- După Johnnie. II voi naşte pe Johnnie înainte de Cântecul inimii. Până şi soţia preşedintelui Eisenhower îmi va trimite un cadou pentru nou-născut. Eu o s-o las mai moale cu pastilele.
Bătu uşor cu mâna flaconul de pastile de pe măsuţa de toaletă înainte să se întoarcă să-şi ridice rochia.
- încă mai pot să fac asta, s-o las mai moale cu pastilele, cu băutura. Este mai uşor când sunt fericită, aşa cum sunt acum.
- Dacă ai fi ştiut ce se va întâmpla? Dacă ai fi ştiut că Frankie Bennett o să te înşele cu alte femei, o să piardă la jocuri atât de mulţi din banii tăi, că o să risipească şi mai mulţi? Dacă ai fi ştiut că o să-ţi frângă inima şi că vei avea

prima tentativă de sinucidere peste un an şi un pic, ai mai fi mers până la capăt cu povestea asta?
Janet începu să-şi pună rochia.
- Dacă n-aş fi făcut-o, tu unde ai mai fi? Se întoarse cu spatele. închide-mi şi mie fermoarul, vrei?
- Mai târziu, vei spune că mama ta te-a oferit ca pe o virgină studioului, iar studioul ţi-a spulberat inocenţa, a făcut-o bucăţi. Şi că Frankie Bennett a luat bucăţile acelea şi le-a mârunţit, ca pe nişte confetti.
- Studioul m-a făcut vedetă. îşi prinse cerceii cu perle la urechi. N-am plecat de la ei în situaţiile dificile. Am tânjit după ce mi-au dat ei, iar eu le-am dat inocenţa mea. L-am vrut pe Frankie şi i-am dat şi lui ce mai rămăsese din ea.
Ea îi întinse un colier dublu din perle, şi, înţelegând ce doreşte, Cilla îl luă ca să i-l pună în jurul gâtului.
-O să fac o treabă extraordinară în următorii zece ani. Treaba cea mai bună pe care o voi face vreodată. Şi o să fac nişte lucruri super şi în următorii zece ani. Mă rog, aproape zece, spuse ea râzând. Dar cine stă să numere? Poate că trebuia să fiu în mijlocul unui vârtej emoţional ca să-mi ating complet potenţialul. Cine ştie? Cui îi pasă?
-Mie.
Cu un zâmbet blând, Janet se întoarse să o sărute pe Cilla pe obraz.
-Am căutat iubire toată viaţa şi am dăruit iubire la rândul meu, prea des şi prea intens. Poate că, dacă n-aş fi căutat-o cu atâta îndârjire, s-ar fi găsit cineva care să-mi răspundă cu la fel de multă iubire. Centura roşie!
Se duse în paşi de dans să ia o centură lată de un roşu aprins din mormanul de haine aruncate pe pat.
- Este un accesoriu ce se potriveşte, iar roşul este culoarea favorită a lui Frankie. Adoră să mă vadă în roşu.
Prinse catarama centurii sângerii şi îşi puse în picioare pantofii asortaţi.
- Cum arăt?
- Perfect.
- Mi-aş fi dorit să poţi veni şi tu, însă n-o să fim decât eu şi cu Frankie şi ciudatul judecător bătrân care va oficia ceremonia şi femeia care o să cânte la pianină. Frankie o

să anunţe discret presa, fără să-mi spună, şi ăsta a fost motivul pentru care în Photoplay a apărut fotografia noastră în timp ce ieşeam din capela aia amărâtă.
După care lucrurile au luat-o razna complet. Râse:
Ce nebunie!
Şi râse iar, mai mult şi mai mult, astfel încât Cilla auzi ecoul râsului ei în timp ce se trezea.
Deoarece dorea să-şi limpezească gândurile departe de orice zgomot şi de orice ar fi putut să-i distragă atenţia, în următoarele două zile Cilla îşi petrecu majoritatea timpului sortând nenumăratele cutii şi lăzi pe care le dusese în hambar.
Constatase de prima dată când venise aici că mama ei deja alesese şi luase tot ce i se păruse de valoare. însă Dilly ratase câteva comori. Ceea ce i se întâmpla adesea, se gândi Cilla, căci în graba ei să înşface cele mai strălucitoare obiecte, rata micile diamante neşlefuite.
Cum ar fi vechea fotografie băgată într-o carte.
O Janet însărcinată într-o fază extrem de avansată, întinsă pe şezlong lângă heleşteu, strâmbându-se la aparatul foto împreună cu frumuşelul de Rock Hudson. Sau scenariul de la With Viole ts - cea de-a doua nominalizare la Oscar a lui Janet - îngropat într-un cufăr plin cu pături vechi. Mai găsi o cutiuţă muzicală în forma unui pian ce cânta Fur Elise. înăuntru, o mică însemnare, scrisă de mână nu prea îngrijit, unde puteai citi: De la Johnnie, de Ziua Mamei, 1961, cu literele rotunjite ale lui Janet.
Până la sfârşitul după-amiezii ploioase, făcuse deja o grămadă mare menită să ajungă la containerul de gunoi, şi o grămăjoară mai mică de cutii pe care avea să le păstreze. Când duse afară primul transport într-o roabă, descoperi că se mai înseninase puţin, locul ploii fiind luat de câteva raze de soare încă fragile, şi că era plin de lume în curtea din faţa casei. Ford şi peisagistul ei stăteau în iarba udă râzând, alături de un bărbat cu părul uşor grizonant îmbrăcat cu un hanorac subţire. Proprietarul companiei pe care o angajase pentru repararea acoperişului venea spre ei dinspre o camionetă mică de culoare roşie. Un băiat în jur de zece ani şi un câine mare, alb, veneau în urma lui.

După ce se tot fâţâi de colo, colo şi aruncă priviri în Jur dintre picioarele lui Ford, Spock veni pe vârfuri - ista dacă cumva câinii puteau să meargă pe vârfuri - până la câinele alb, îl amuşină, după care se trânti cu burta în sus în semn de supunere.

- Bună ziua.

Cleaver de la firma de acoperişuri şi burlane Cleaver dădu din cap spre ea în semn de salut:

-Am avut de verificat o lucrare, undeva mai jos, pe şosea, şi m-am gândit să mă opresc în drum spre casă să vă spun că o să începem mâine dacă va fi vremea bună.

- Asta-i minunat.

-Aceştia sunt nepoţii mei, Jake şi Lester. îi făcu cu ochiul Cillei. Nu muşcă.

- E bine de ştiut.

-Bunicule. Băiatul îşi dădu ochii peste cap. Lester este câinele meu.

în timp ce Cilla se lăsa pe vine să salute câinele, Spock veni şi se împinse în ei ca să revendice mâna ('illei. Mesajul era clar: „Stai puţin, mai întâi îmi eşti datoare mie“.

Cleaver salută trioul de bărbaţi în timp ce se apropia de ei:

-Tommy, mare bulang...

Cleaver îşi lăsă privirea să alunece uşor spre nepotul său şi zâmbi afectat.

-Mare bandit mai eşti. Să nu crezi că poţi so convingi atât de repede pe doamna să-ţi vândă. Eu deja mă ocup de acoperiş.

- Ce mai faci, Hank? Nu cumpăr. Doar verific ce face liu-meu pe-aici.

-Cilla, acesta este tatăl meu. Brian, peisagistul, îl apucă pe tatăl lui de umăr. Tom Morrow.

- E un tip alunecos, don’şoară McGowan, o avertiză I lank făcându-i din nou cu ochiul. Trebuie să aveţi gri- jă. înainte să vă daţi seama, o să vă convingă să vindeţi locul ăsta, după care o să construiască vreo zece case.

- Pe suprafaţa asta? Nu mai mult de şase. Tom îi oferi lin zâmbet şi îi întinse mâna. Bun venit în Virginia.

-Mulţumesc. Sunteţi constructor?

-Dezvoltator imobiliar, pentru zone rezidenţiale şi comerciale. V-aţi înhămat la un proiect serios aici. Am auzit c-aţi angajat nişte meseriaşi buni să lucreze la el. Desigur, persoanele de faţă se exclud, spuse el cu un zâmbet larg spre Hank.

- înainte ca ăştia doi să înceapă circul, îi întrerupse Brian, am adus nişte schiţe pentru amenajarea grădinii pe care voiam să ţi le las să te uiţi peste ele. Ai nevoie de-o mână de ajutor cu ce cari acolo?

Cilla clătină din cap.

- Mă descurc. M-am apucat să iau la mână lucrurile pe care le-am dat jos din pod şi le-am pus în hambar. Genul de treburi pe care le faci în zilele ploioase.

Brian ridică un prăjitor de pâine cu carcasa ciobită. -Oamenii păstrează în general cele mai ciudate lucruri.

- Pot să confirm.

-Noi am golit podul când a murit maică-mea, se băgă şi Hank în discuţie. Am găsit o cutie întreagă plină doar cu farfurii sparte şi încă vreo duzină şi mai bine, pline de hârtii. Chitanţe de la tot felul de magazine, vechi de treizeci de ani, şi Dumnezeu mai ştie ce. însă trebuie să aveţi grijă cu sortarea lucrurilor, don'şoară McGowan. Noi am găsit amestecate printre toate chestiile de-acolo scrisori pe care tata i le-a scris când a fost în Coreea. Păstrase şi toate carnetele noastre de note - şi în total suntem şase copii - de la începutul până la sfârşitul liceului. Nu arunca absolut nimic, da' erau şi chestii importante acolo.

-Am de gând să o iau pe îndelete. Până acum am găsit un amestec interesant al ambelor ramuri ale familiei mele.

-Aveţi dreptate, asta a fost iniţial ferma familiei McGowan. Tom scrută din priviri toată zona. îmi amintesc când bunica dumitale a cumpărat-o de la bătrânul McGowan, undeva în jur de 1960. Taică-meu pusese ochii pe pământul ăsta, sperând să-l folosească. S-a tot frământat cu gândul la el timp de o lună după

ce l-a cumpărat Janet Hardy - şi pe urmă s-a consolat cu ideea că ea no să-l ţină mai mult de şase luni şi că o să-l poată cumpăra destul de ieftin de la ea. Ea i-a dovedit că se

înşela. E un loc frumos, adăugă Tom, după care îşi înghionti fiul. Vezi să-l faci şi mai frumos. Mai bine aş lua-o din loc. Succes, domnişoară McGowan. Dacă aveţi nevoie de recomandări cu privire la diferiţi antreprenori, nu e nevoie decât să mă sunaţi.
-Vă mulţumesc mult.
-Mai bine aş pleca şi eu. Hank trase de cozorocul şepcii. Să-mi duc nepoţii la cină.
- Bunicule!
-O să mai stea de vorbă încă douăzeci de minute, comentă Brian când tatăl lui şi Hank o luară înapoi, agale, spre camioneta roşie. Dar eu chiar trebuie să plec. îi dădu Cillei un plic mare cartonat, maro. Să-mi spui ce crezi, dacă ar trebui să fac anumite schimbări.
- Aşa o să fac, mulţumesc.
După ce aruncă prăjitorul de pâine în containerul de gunoi, Brian îndreptă un deget spre Ford.
-Ne vedem mai târziu, Rembrandt.
Râzând uşor, Ford îi făcu semn de rămas-bun cu mâna.
- Pe-aici, prin jur, Picasso.
- Rembrandt?
- E-o poveste destul de scurtă. Aşteaptă. Doamne!
După ce ea îi dăduse plicul şi începuse să împingă roaba în sus pe rampa containerului de gunoi, Ford o dădu la o parte.
- Poţi să te dai mare şi tare cât vrei tu, dar nu cât timp eu sunt de faţă cu nişte amărâte de hârtii în mână, iar tipii ăştia mişună pe-aici.
li puse plicul în mâini şi împinse el roaba până sus ca s-o golească peste mormanul de gunoi.
- Eu şi Brian puteam amândoi să desenăm binişor, şi, într-un fel sau altul, am intrat într-un concurs de desenat organe şi poziţii sexuale. Am fost prinşi în timp ce ne trimiteam de la unul la celălalt schiţele cu pricina în sala de studiu. Asta ne-a costat trei zile.
-Trei zile de ce?
El se uită în jos în timp ce răsturnă roaba.
-De suspendare. Bănuiesc că n-ai fost la o şcoală obişnuită.
-Am făcut doar ore cu profesori particulari. Câţi ani aveai?

- în jur de paisprezece. După ce m-a luat de la şcoală, maică-mea m-a tras de urechi până acasă şi m-a pedepsit să nu mai ies din casă două săptămâni. Două săptămâni întregi, şi era prima şi de fapt şi ultima mea boacănă făcută în şcoală. Că tot vorbim de pedepse neîndurătoare. Hm...
- Fac pariu că cei de la şcoală încă mai au desenele, spuse ea în timp ce el cobora cu roaba. Iar generaţiile viitoare o să le găsească în pod.
- Chiar crezi asta? Adevărul e că dădeau dovadă de un potenţial remarcabil şi de o imaginaţie bogată. Vrei să mergi la plimbare?
- La plimbare?
- Putem să mergem să luăm cina undeva sau să vedem un film.
- Ce rulează?
-N-aş putea să spun. Mă gândesc la mersul la film ca la o modalitate de a mânca popcom şi a te săruta pe îndelete.
-Sună bine, decise ea. Poţi să pui roaba la loc în hambar în timp ce eu mă duc să mă spăl.
După ce obţinu aprobarea pentru instalaţia electrică şi sanitară, Cilla se uita la Dobby şi la nepotul lui cum tencuiau pereţii din living. Arta se manifestă în multe forme, decise, iar ea, una, îşi găsise o pereche de artişti. Lucrarea n-avea să fie făcută prea repede, însă Dumnezeule, măcar avea să fie făcută cum trebuie.
-Faceţi şi chestii mai elaborate? îl întrebă ea pe Dobby. Medalioane, finisaje mai deosebite?
- Din când în când. Nu-i cerere prea mare în ziua de azi. Se pot cumpăra unele prefabricate, mult mai ieftine, aşa că majoritatea oamenilor aşa fac.
-Eu nu sunt majoritatea oamenilor. Chestiile mai elaborate nu s-ar potrivi în zona asta.
Cu mâinile în şolduri, se învârti în cerc în living, plin de tot felul de zdrenţe şi încă într-o stare deplorabilă.
- Dar unele simple şi interesante s-ar putea potrivi. Şi ar putea să meargă în dormitorul principal, în sufragerie. Fără ornamente, spuse ea, gândind cu voce tare. Fără îngeri înaripaţi sau ciorchini de struguri atârnând. Poate un anumit model geometric, ceva. Ceva celtic... care s-ar

adresa şi ramurii McGowan, şi ramurii Molo- ney din arborele genealogic.
- Moloney?
- Poftim? Scuze. Distrasă, îşi aruncă rapid privirea înapoi la Dobby. Moloney era numele de familie al bunicii mele - doar că mama ei l-a schimbat în Hamil- ton imediat după naşterea lui Janet, după care cei de la studio l-au schimbat în Hardy. Gertrude Moloney în Trudy Hamilton şi apoi în Janet Hardy. Când era fată, acasă la ea, îi ziceau Trudy, adăugă ea şi se gândi la scrisori.
-Chiar aşa? Dobby clătină din cap şi îşi afundă mistria în material. Trudy, ce nume frumos şi de modă veche.
- Şi nu suficient de strălucitor pentru Hollywood, cel puţin la momentul la care a ajuns ea acolo. A spus o dată intr-un interviu că nimeni nu i-a mai spus vreodată Trudy, după ce s-au hotărât asupra numelui de Janet. Nici măcar familia ei. însă câteodată obişnuia să se mai uite ea însăşi în oglindă ca să-i spună salut lui Trudy, doar aşa ca să îşi reamintească. Oricum, dacă o să mă hotărăsc asupra unor modele, am putea să vorbim despre cum să le aplicăm la etaj.
- Bineînţeles că am putea.
-O să fac puţină muncă de cercetare. Poate că am putea... Scuze, spuse ea când îi sună telefonul din buzunar. îl scoase şi îşi înăbuşi un oftat când văzu numărul mamei sale pe ecran. Scuze, repetă ea încă o dată, după care ieşi ca să răspundă la telefon. Bună, mamă.
- Credeai că no să aflu despre asta? Te-ai gândit că no să-l văd?
Cilla se sprijini de un stâlp şi se uită lung peste drum, la casa frumoasă a lui Ford.
- Eu fac bine, mulţumesc. Tu ce faci?
- N-ai nici un drept să mă critici, să mă judeci. Să mă învinovăţeşti.
- în ce context?
- Păstrează'ţi sarcasmul, Cilla. Ştii exact despre ce vorbesc.
- Chiar nu ştiu.

Oare ce făcea Ford? se întrebă Cilla în sinea ei. Scria? Desena? O transforma pe ea întro zeiţă războinică? în cineva care avea să înfrunte forţele malefice în loc să calculeze cum să mai tragă de bugetul alocat ca să includă şi medalioane decorative făcute de mână din ipsos sau să se ocupe de un apel telefonic atât de enervant de la maicâ-sa.

-Articolul din ziar. Despre tine, despre fermă. Despre mine. Cei de la AP l-au preluat.

-Aşa? Şi asta te deranjează? E publicitate.

- „Scopul domnişoarei McGowan este să restaureze, arătând astfel respectul cuvenit moştenirii ei neglijate. Vorbind pe fundalul extrem de zgomotos produs de bubuitul ciocanelor şi huruitul fierăstraielor, ea declară: «Bunica mea a vorbit întotdeauna de Litde Farm cu afecţiune şi a povestit cum a fost atrasă de locul acesta încă din primul moment. Faptul că a cumpărat casa şi proprietatea de la străbunicul din partea tatălui meu îi conferă o însemnătate şi mai aparte pentru mine»“.

- Ştiu ce-am spus, mamă.

- „Scopul meu, sau ceea ce consider chiar misiunea mea, este să aduc un omagiu moştenirii mele, rădăcinilor de aici din care mă trag, nu numai prin restaurarea casei şi a proprietăţii. Intenţionez chiar să le fac să strălucească. Şi asta într-un modul în care le respectă integritatea şi comunitatea".

- Sună puţin cam pompos, comentă Cilla. însă exact asta am vrut să spun.

- Şi tot continuă în stilul ăsta despre cum casa asta era odinioară un exponat de marcă strălucind când lanet Hardy venea pe aici aducând cu ea celebrităţi ale vremii. Un cadru idilic pentru copiii ei, transformat acum în vopsea cojită, lemn putrezit, grădini lăsate de izbelişte de-a lungul unei generaţii întregi de neglijare şi dezinteres în care fiica lui Janet Hardy, Bedelia Hardy, a încercat să calce pe urmele sclipitoarei sale mame. Cum de i-ai putut lăsa să publice aşa ceva?

-Ştii la fel de bine ca şi mine că nu poţi controla presa.

- Nu vreau să mai dai şi alte interviuri.

-Şi tu ar trebui să ştii că nu poţi controla nici ce lac sau ce nu fac eu. No mai poţi face. Haide, mamă, scald-o. Ştii prea bine cum. Durerea te-a ţinut depar- te de locul acesta şi aşa mai departe. Oricât de fericită ai fi fost aici, toate amintirile au fost puse în umbră, dacă nu chiar sufocate, de moartea mamei tale. Ceea ce
0 să atragă compasiunea tuturor şi o să crească interesul presei pentru tine.
Din pauza lungă ce urmă, Cilla deduse că mama ei se gândea la cele spuse.
-Cum aş putea să mă gândesc la locul ăsta altfel decât ca la un mormânt?
- Iată că te descurci.
-Ţie ţi-e mai uşor, pentru tine-i altceva. Tu n-ai cu- noscuto niciodată. Pentru tine, ea nu e decât o imagine,
1 > bucată dintr-un film, o fotografie. Pentru mine a fost o persoană reală, în carne şi oase. A fost mama mea.
-OK.
- Ar fi mai bine, pentru toată lumea, dacă înainte de i spune ceva ai grijă să confirmi orice am spus eu sau Mario anterior. Şi mai cred că orice reporter care lucrea- ■â pentru un ziar de valoare ar fi contactat echipa mea pentru a obţine un comentariu sau o replică. Ai grijă ca i lata viitoare să se întâmple aşa.
-Te-ai trezit devreme, spuse Cilla încercând să schimbe subiectul.
-Am repetiţii, am de probat costume. Sunt deja extenuată înainte să încep.
- Eşti o adevărată luptătoare. Voiam să te întreb ceva. în ultimul an sau aşa ceva, înainte ca Janet să moară, ştii cu cine anume mai era?
-Adică întro relaţie? Abia dacă putea să se mai dea jos din pat singură în primele săptămâni după moartea lui Johnnie. Sau, dacă se dădea, se izbea de pereţi strigând că are nevoie de compania oamenilor şi de petreceri. De mine acum se lipea, acum mă înlătura. Asta mă speria, Cilla. Mi-am pierdut fratele şi mama atât de aproape unul după celălalt. Şi, de fapt, i-am pierdut pe amândoi în noaptea în care a murit Johnnie.

Şi fiindcă şi ea credea că măcar spusele astea, dacă nimic altceva, erau profunde şi dureros de adevărate, tonul Cillei se mai înmuie.
-Ştiu. Nici nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor a fost.
-Nimeni nu poate. Eram singură. Aveam abia şaisprezece ani şi m-am trezit fără nimeni. Ea m-a părăsit, Cilla. A ales să mă părăsească. în casa aia pe care tu eşti atât de hotărâtă so transformi într-un sanctuar.
-Nu asta fac. Cu cine era încurcată, mamă? O relaţie secretă, un bărbat însurat, ceva de genul acesta. O relaţie care s-a deteriorat.
- Ea avea tot felul de relaţii. De ce n-ar fi avut? Era frumoasă şi plină de viaţă şi avea nevoie de iubire.
- Mă refer la o relaţie anume, exact în timpul acestei perioade specifice.
- Nu ştiu. Glasul lui Dilly rostea acum cuvintele rete-zându-le parcă. încerc să nu mă gândesc la perioada aceea. Pentru mine a fost iadul pe pământ. De ce-ţi pasă aşa de mult? De ce mai aduci în discuţie chestia asta încă o dată? Eu pur şi simplu detest teoriile şi speculaţiile.
„Ai grijă cum pui problema", îşi spuse Cilla.
-Sunt doar curioasă. Am auzit tot felul de poveşti, şi adevărul este că şi-a petrecut o mulţime de timp aici in ultimul an, ultimul an şi jumătate. Nu avea nici un fel de relaţie serioasă în L.A., din câte am aflat. Şi nici nu era ceva normal pentru ea să stea fără un bărbat, fără un iubit, foarte mult timp.
-Bărbaţii nu puteau să-i reziste. De ce-ar fi trebuit să le reziste ea lor? După care o lăsau baltă. întotdeauna făceau asta. Făceau promisiuni pe care nu le ţineau niciodată. E în firea lor ca bărbaţii să înşele, să fure, şi Dumnezeu ştie că nu pot suporta ca femeia să aibă mai mult succes ca ei.
-Deci, cum stau lucrurile între tine şi Num... şi Mario?
- El este excepţia de la regulă. în cele din urmă am găsit genul de bărbat de care am nevoie. Mama n-a reuşit. Niciodată n-a fost capabilă să-şi găsească un bărbat demn de ea.

-Şi nu s-a oprit niciodată din căutat, o îndemnă (alia să continue. Ar fi vrut să aibă parte de alinare, de dragoste şi de sprijin, îndeosebi după moartea lui John- nie. Poate că asta a căutat aici, în Virginia.
-Nu ştiu. Nu m-a luat niciodată cu ea la fermă după ce-a murit Johnnie. Spunea că trebuie să fie singură. Oricum nu voiam să mă întorc acolo. Era prea dureros. Acesta-i motivul pentru care nu m-am mai întors in toţii anii aceştia. Este încă o rană deschisă pentru inima mea.
„Şi iată cum se închide şi cercul acesta", se gândi Cilla.
- După cum ţi-am spus, sunt doar curioasă. Aşa că, ilacă-ţi trece prin minte ceva sau cineva, spune-mi şi mie. Acum poate că ar trebui să te las să te duci la repetiţie.
- Oh, lasă-i să mă aştepte! Mario a avut cea mai bună idee posibilă. Absolut fenomenală, şi o ocazie atât de hună pentru tine. O să lucrăm la un duet pentru amândouă în cadrul spectacolului, în actul doi. Un potpuriu din cântecele mamei cu clipuri şi muzică din filmele ei udând pe un ecran în spatele nostru. O să încheiem cu „O să trec peste toate" cântat în trio, punând-o şi pe ea în scenă alături de noi, aşa cum au făcut cu Elvis
şi Celine Dion. A început deja discuţiile cu cei de la HBO, Cilla, despre difuzarea spectacolului.
-Mamă...
-O să avem nevoie de tine, să te întorci aici săptămâna viitoare pentru repetiţii şi costume, coregrafie, încă mai lucrăm la compoziţia propriu-zisă, dar numărul o să dureze cam patru minute. Patru minute extrem de spectaculoase, Cilla. Vrem să-ţi dăm o şansă reală să revii pe scenă.
Cilla închise ochii, frământându-se dacă să-şi dea drumul la limbă sau să se stăpânească - dar se hotărî până la urmă să adopte varianta de mijloc:
-îţi mulţumesc mult. Dar de întors n-am de gând să mă întorc, nici din punct de vedere geografic, nici profesional. Nu vreau să urc pe scenă. Eu vreau să construiesc.
-O să tot construieşti. Entuziasmul clocotitor din voce traversă întreg continentul. O să-ţi construieşti cariera şi în acelaşi timp o să mă ajuţi şi pe mine. Cele trei femei Hardy, Cilla. Va fi un adevărat punct de reper.

„Numele meu este McGowan", se gândi Cilla.
- Cred c-ar fi mai bine să fii singură în lumina reflectoarelor. Şi ce zici de un duet cu Janet? Asta, da, ar fi nemaipomenit şi le va merge tuturor la suflet.
- E vorba de numai patru minute, Cilla. Poţi să-mi acorzi patru nenorocite de minute pe seară, timp de câteva săptămâni. Iar asta o să-ţi schimbe radical viaţa. Mario spune...
-Tocmai am terminat procesul de schimbare radicală a vieţii, şi îmi place unde am ajuns. Trebuie să plec. Am de lucru.
- Să nu cumva să...
Cilla închise telefonul şi îl băgă fără grabă înapoi în buzunar. Auzi pe cineva dregându-şi vocea în spatele ei şi, întorcându-se, îl văzu pe Matt în pragul uşii.
-Au terminat de rostuit plăcile de faianţă din baia de la etaj. Credeam că vrei să arunci o privire.
-OK. Atunci mâine o să instalăm accesoriile de baie.
- Cam aşa.
- Lasă'imă să mă duc să-mi iau barosul. Putem să începem să dărâmăm peretele ăla de-acolo. Chiar am dispoziţia necesară pentru demolat.
Erau puţine lucruri, hotărî Cilla, care îţi aduceau mai multă satisfacţie decât să dai cu ciocanul în ceva să-i sară capacele. Elibera frustrările şi te umplea rapid de elan şi poftă de viaţă, împlinindu-ţi majoritatea fanteziilor întunecate. De fapt, avea - pe mai multe niveluri - un efect terapeutic la fel de bun ca sexul.
Şi fiindcă pentru moment nu avea parte de nici un fel de sex - bun sau altfel dărâmatul pereţilor făcea treaba asta cu brio. Putea să aibă parte de sex, însă, se gândi ea în timp ce ieşea din casă lăsând în urmă praf de la tencuială. Ford şi gura lui magică o făcuseră să înţeleagă cât se poate de clar acest lucru.
Dar ea era acolo cu o misiune - ca parte din programul de schimbare radicală a vieţii, sau cel puţin aşa îşi imagina. O lume nouă, o viaţă nouă, un stil nou. Şi acolo o descoperise pe adevărata Cilla McGowan.
Care ei, una, îi plăcea.

Avea casa pe care să o renoveze, avea licenţa de antreprenor în construcţii de obţinut, avea de pus pe picioare o afacere. Şi avea de descâlcit un mister de familie. Să-şi planifice să facă sex cu vecinul ei extrem de atractiv şi sexy nu era cea mai inteligentă mişcare în acest context.
Desigur, tocmai atunci el trebuia să stea pe veranda lui, când ea ieşi afară gândindu-se la sex. Şi senzaţia pe care o simţi brusc în pântece o determină să se întrebe dacă chiar era cu adevărat, complet şi absolut necesar să se abţină de la asta. Erau amândoi adulţi, disponibili, interesaţi unul de celălalt, aşa că de ce nu putea să se ducă acolo şi să-i sugereze să-şi petreacă seara împreună? Făcând ceva mult mai plin de energie decât să bea o bere împreună?
Aşa direct, fără ocolişuri. Fără jocuri, fără prefăcătorii, fără iluzii. Nu asta era ceea ce îşi dorea Cilla cea adevărată? îşi înclină uşor capul în timp ce se gândi la asta. Şi de pe cozorocul şepcii începu să curgă nişte praf de la tencuială. Poate că mai întâi ar trebui să facă un duş.
-Eşti slabă şi patetică, murmură Cilla, amuzată de sine însăşi, şi dădu să facă un ocol până în spatele casei, până la echipa de peisagistică.
Auzi huruitul puternic şi grav al unui motor de primă calitate şi se uită rapid în spate. O motocicletă Harley coborî în trombă de-a lungul drumului, ca un glonţ negru lucios ce păru să ricoşeze direct prin porţile ei deschise. în timp ce motocicleta împroşca pietriş în jur, Cilla o luă la fugă spre ea, râzând. Ocupantul şeii sări de pe motocicletă, ateriză în bocancii milităreşti plini de zgârieturi şi o prinse pe Cilla din zbor.
- Bună, păpuşă.
O întoarse întro piruetă rapidă şi o sărută plin de entuziasm.
capitolul 8
Cine naiba mai era şi ăsta? Şi de ce mama naibii îl săruta ea? Ford stătea în picioare ţinându-şi cutia de co- ca-cola de după cafea şi de dinainte de bere şi se holba la bărbatul de care Cilla se lipise - ca timbrul de scrisoare. Deci ce era cu coada aia prinsă la spate? Şi cu bocancii milităreşti? Şi

de ce mâinile lui - pentru numele lui Dumnezeu, tipul avea o grămadă de inele pe degete - o frecau pe Cilla pe fund?^
- întoarce-te, amice. întoarce-te să pot să-ţi văd mai bine faţa aia acoperită cu Wayfarer .
La auzul tonalităţii vocii lui Ford, Spock scoase un mârâit jos în semn de sprijin.
- Iisuse, are tot braţul tatuat până la mâneca tricoului negru. Vezi asta? Tu vezi asta? întrebă el insistent, iar Spock mârâi amenin ţător.
Şi chestia aia strălucitoare? O da, ăla era un cercel.
- Ia-ţi mâinile, prietene. Ai face bine să-ţi iei mâinile alea de-acolo, altfel...
Ford se uită în jos la propria mână, surprins să vadă că strivise cutia de cola şi că acum conţinutului acesteia îi acoperea degetele cu spumă.
Interesant, se gândi el. Gelozie? El nu era tipul bărbatului gelos. Sau era? OK, poate că avusese câteva accese de gelozie în liceu şi o dată în facultate. însă toate făcuseră parte din procesul lui de maturizare. Era al naibii de sigur că nu s-ar fi ambalat din cauza unui individ supertatuat, cu inel în ureche, care săruta o femeie pe care el o cunoştea de abia o lună.
OK, poate că ea îi intrase pe sub piele. Şi pe sub pielea lui Spock, admise el în timp ce câinele lui stătea în picioare în stare de alertă maximă, mârâind şi arătân- ilu-şi colţii. însă o bună parte a acestei reacţii putea fi atribuită muncii lui şi rolului ei de protagonistă a poveş- tii. Dacă resimţea un uşor simţ al proprietăţii era doar o reacţie adiţională a muncii lui, nimic mai mult sau mai puţin.
Poate puţin mai mult, însă unui bărbat nu-i plăcea să stea să se uite cum o femeie îşi lipeşte buzele de I'lizele unui tip ciudat atâta timp cât şi le lipise de ale lui cu doar câteva zile înainte. Putea să aibă bunul-simţ să nu mai facă asta sub ochii lui, ci să intre dracului înăuntru unde...
- Rahat! Rahat! Se duc înăuntru.
- Nu pot să cred că eşti aici.
-Ţi-am spus doar că o să dau o fugă dacă am timp.
- N-am crezut nici că o să ai timp, nici că-ţi vei aminti măcar să dai o fugă până aici.

Steve îşi lăsă în jos ochelarii de soare Wayfarer şi se uită la Cilla peste rama lor cu ochii lui căprui profunzi şi visători.
- Când am uitat eu vreodată de tine?
-Vrei o listă cu toate dăţile?
El râse şi o împinse amical cu şoldul în timp ce traversau veranda.
- Când conta. Uau!
Se opri exact în pragul uşii, scană din priviri livingul, peticele de tencuială în curs de uscare, podeaua peticită ici, colo şi cârpele stropite cu var şi vopsea.
- Excelent.
-Aşa e, nu? Şi o să fie şi mai şi.
-Ce spaţiu frumos. Podelele o să se cureţe. Lemn de nuc?
-Da.
- Frumos.
El cutreieră întreg spaţiul, adresându-le la întâmplare câte o vorbă sau o întrebare muncitorilor care strângeau şi făceau curăţenie la sfârşitul zilei.
Avea un mers graţios şi arăta foarte slab. Aparenţele, ştia Cilla, erau înşelătoare. Pe sub tricou şi blugi trupul îi era ca şi sculptat. Steve Chensky îşi lucra trupul cu devotamentul unui evanghelist.
Cilla se gândi că dacă ar fi muncit măcar pe jumătate cu la fel de multă ardoare pentru muzică, ar fi reuşit să-şi depăşească condiţia de artist chinuit de talent şi să ajungă cu adevărat un star rock. Sau cel puţin asta îi spusese ea de nenumărate ori. Pe de altă parte, dacă el ar fi ascultat-o, vieţile lor ar fi putut lua o cu totul altă turnură.
El se opri în bucătărie şi măsură din priviri locul cu ochelarii de soare agăţaţi de tricou.
- Aici care-i planul?
-Uită-te.
îşi frunzări carneţelul aflat pe unul dintre hiaturile de bucătărie rămase şi găsi cea mai bună schiţă a conceptului.
- Frumos, Cili. Este ceva frumos. Un concept fluid, cu un spaţiu de lucru ca lumea. Oţel inoxidabil?
-Nu. Am dat toată aparatura din anii cincizeci la restaurat. Doamne, Steve, sunt trăsnet. Şi robinetele... Mă gândesc

ca acolo să folosesc cupru. Ceva retro, ca-n vremurile de demult.
- O să te coste.
- Mda, dar e o investiţie bună.
- Blaturi din granit?
-Am cochetat puţin cu ideea de a folosi beton lustruit, însă aici? Aici chiar trebuie folosit granit. încă nu l-am ales, dar dulapurile sunt în lucru. Cu uşi din sticlă, normal, şi întăritură din plumb. Am fost cât pe-aci să le fac albe, dar am vrut să emane căldură, aşa că sunt vişinii.
- O să arate beton. O înghionti, de astă dată cu cotul. Ai avut întotdeauna ochiul format.
-Tu mi-ai deschis uşa în domeniu, aşa că am putut să intru.
-Eu am deschis-o. Tu ai dărâmat-o. Am trecut pe lângă casa Brentwood înainte să mă îndrept spre New York. De dragul vremurilor de demult. încă arată bine. Deci, ai şi tu o bere?
Ea deschise minifrigiderul şi scoase câte o bere pentru fiecare.
- Când trebuie să te duci înapoi în L.A.?
-Am câteva săptămâni la dispoziţie. O să fac un troc cu tine, muncă în schimbul cazării.
- Serios? Eşti angajat.
-Ca-n vremurile de-altădată, spuse el şi îşi ciocni berea de a ei. Arată-mi şi restul.
Ford aşteptă momentul potrivit ca să facă ceva. Aşteptă o oră întreagă după ce echipele de muncitori plecară la finalul zilei de muncă. Nu era nimic rău să se ducă, aşa ca din întâmplare, prin vecini, îşi spuse el. Să facă o vizită ca între prieteni. Se încruntă la Harley, iar după ce Spock urină din belşug pe roata din faţă a motocicletei, se lăsă în jos să bată laba cu cel mai bun şi mai loial prieten al său.
Nu era ca şi cum n-ar fi mers niciodată cu motocicleta. Dăduse câteva raite pe două roţi la viaţa lui. OK, făcuse o plimbare scurtă. Numai că nu-i plăcea să-i intre insecte în gură.

însă putea să conducă o motocicletă dacă voia so facă.
îşi băgă mâinile în buzunare şi se abţinu să tragă Har- ley-ului un şut de control. Auzi muzica - de data asta un rock

antrenant - şi în loc să se ducă la uşa de la intrare, urmă sunetul până în spatele casei.
Ei stăteau jos, cu picioarele întinse, pe treptele de la verandă, cu două sticle de bere şi o pungă de Doritos. Doritos cu aroma lui favorită, observă Ford. Cu capul sprijinit de stâlpul de susţinere, Cilla râdea atât de zgomotos încât aproape că acoperea muzica. Iar Ford simţi asta ca pe o lovitură directă în stomac.
Tipul Tatuat zâmbea larg spre ea, într-un fel ce denota iubire, intimitate şi o istorie comună.
- N-o să te schimbi niciodată. Ce-ai zice dacă ai... Hei, salut, Ford.
- Salut.
Spock merse înţepat spre Tipul Tatuat.
- Steve, el este Ford, vecinul meu de peste drum. Iar acesta este Spock. Steve a făcut un ocol până aici de la New York în drumul său de întoarcere spre L.A.
- Salutare! Hei, băiete, hei, amice.
îi ciufuli capul mare al lui Spock cu mâna lui plină de inele. Buzele lui Ford se încreţiră de dezgust când câinele - cel mai bun şi mai loial prieten al său - îşi lipi capul drăgăstos de genunchiul lui Steve.
-Vrei o bere? se oferi Steve, frecându-l pe Spock pe tot corpul.
-Sigur. Mergi cu Harley-ul peste tot, indiferent de teren?
- Este singura modalitate de a călători. Steve deschise o bere şi i-o dădu lui Ford. Fata mea de-acolo, de-afară, este singura mea iubire adevărată. în afară de Cili, desigur, care-i aici.
Cilla pufni.
- Bag de seamă că încă mai pui motocicleta pe locul întâi.

-Ea no să mă părăsească niciodată, aşa cum ai făcute tu. Steve puse o mână pe genunchiul Cillei. Noi doi am fost căsătoriţi.
- Tu şi motocicleta?

Remarca neprietenoasă îl făcu pe Steve să-şi lase capul pe spate izbucnind în hohote de râs.
-Noi încă suntem căsătoriţi. Doar cu Cili am fost, cândva în trecut.
- Îhî, cam pentru cinci minute.
- Haide. Au fost cel puţin cincisprezece. Vino încoace, sus, îl invită Steve.
Cel mai politicos şi mai raţional lucru de făcut ar fi fost să dea înapoi, să se retragă pur şi simplu. însă al naibii să fie dacă Ford avea chef să fie politicos sau raţional. Se aşeză şi el pe-o treaptă. Iar privirea plină de reproş pe care io trimise lui Spock îl făcu pe câine să-şi lase capul în jos.
- Deci locuieşti în L.A.
- Da, e oraşul meu.
- Steve a fost cel care m-a iniţiat în afacerea cu cumpărat, renovat şi revândut. Case, adăugă Cilla. întro zi, la una dintre casele la care lucra, a avut nevoie de mână de lucru, aşa că mi-a cerut mie s-o fac. Mi-a plăcut. Aşa că m-a lăsat să mă bag şi eu în următorul proiect alături de el.
- Când eraţi căsătoriţi.
- Dumnezeule, nu, la ani buni după aceea.
- Scriai un scenariu când eram căsătoriţi.
-Nu, făceam muncă de narator la documentare şi înregistram. Am început scenariul după aia.
- Corect, ai dreptate. Am lucrat o perioadă cu Cilla, ocupându-mă de diverse chestii de rutină, în timp ce încercam să-mi urnesc cât de cât formaţia din loc.
- Eşti muzician.
Se explicau lucrurile.
- în momentul de faţă sunt antreprenor în construcţii, cu licenţă, care în plus mai cântă şi la chitară şi face chestia aia la HGTV.
-Rock the House, îl completă Cilla. Genul de show TV despre amenajări interioare ce trece telespectatorul prin toate etapele unei reabilitări, remodelări sau reamenajări de case. Numit aşa după compania de construcţii a lui Steve.
Un om de televiziune, se gândi Ford. Aşa se explicau lucrurile.

-Construcţiile erau slujba mea din timpul zilei, pe vremea când eram o tânără speranţă la statutul de star rock, continuă Steve. Şi am convins-o pe Cili să-mi finanţeze primul proiect de cumpărare, renovare şi revindere a unei case când am văzut cum evolua piaţa imobiliară, iar formaţia s-a evaporat. Şi-aşa i-am descoperit exact punctul sensibil. Casa aia în stil victorian e a ta?
-Mda.
- Ce frumoasă e... Deci, ştii cumva de unde putem să luăm nişte pizza pe-aici prin împrejurimi?
Pizza era un cuvânt-cheie pentru Spock, care îşi ridică ferm capul ruşinat şi îşi făcu iarăşi numărul cu dansul bucuriei.
- Ca s-o mâncaţi acolo sau să fie livrată acasă?
- Livrată acasă, omule. Fac eu cinste.
-Am numărul de telefon de la pizzerie, îi spuse Cilla. Vrei ce mănânci de obicei?
- Dacă aia îmi place cel mai mult, de ce să schimb?
- Ford?
- Orice vrei tu să iei e-n regulă pentru mine.
- Mă duc să dau telefon.
Când Cilla dispăru înăuntru, Steve mai dădu pe gât o gură de bere.
-Tu ţi-ai renovat singur casa?
- Nu, aşa am cumpărat-o.
- Deci, care-i povestea ta? Ce faci, acolo, peste drum?
- Scriu romane cu benzi desenate.
-Nu, pe bune! Steve îl înghionti pe Ford pe braţ cu berea lui. Ceva în gen Cavalerul Negru şi Din iad!
- Mai mult Cavalerul Negru decât Campbell. îţi plac şi ţie romanele cu benzi desenate?
-Mâneam pe pâine benzile desenate la micul dejun, prânz şi cină când eram copil. însă romanele cu benzi desenate le-am descoperit abia acum câţiva ani. Poate c-am citit şi câteva de-ale tale. Ce... fir-ar să fie, tu eşti Ford Sawyer?
Ochii căprui să făcură mari ca ai unui copil şi se umplură brusc de emoţie. Tu eşti afurisitul de Căutător?
Aşadar, poate că tipul ăsta nu era chiar un dobitoc, decise Ford.

- Da, cam aşa ceva.
-Nu pot să cred! Am o senzaţie de supranatural. Uită-te aici.
Ridicându-se în picioare, Steve îşi scoase tricoul şi se întoarse cu spatele. Acolo, printre celelalte tatuaje ce-i decorau spatele lui Steve, se afla unul reprezentându-l pe Căutător pe tot omoplatul stâng.
- Ei bine... super.
Mintea lui Ford, de obicei activă, parcă se decuplă brusc.
-Personajul ăsta al tău e supertare. Vreau să spun că-i superbeton. Suferă, iar eu simt asta. Steve îi trase un pumn amical în piept. Dar merge mai departe. Se adună şi merge mai departe, face ce are de făcut. Şi nemernicul poate să treacă prin rahaturile alea de ziduri! Cum de ţi-a venit ideea asta nebună?
- Iisuse, Steve, iarăşi ai început să te dezbraci? întrebă Cilla ieşind din casă.
-Locuieşti chiar peste drum de faimosul Ford Sawyer! Dumnezeule, e chiar Căutătorul.
Cilla studie tatuajul pe care Steve bătea uşor cu mâna privind peste umăr.
- Când ai de gând să încetezi cu tatuatul?
- Când tot corpul meu o să spună o poveste. încă te mai am pe fund, păpuşă.
-Să nu cumva să-ţi dai jos pantalonii, spuse ea, cunoscându-l bine. Pizza o să ajungă cam în jumătate de oră.
- Mă duc să fac un duş.
Steve îl lovi amical cu pumnul pe Ford în umăr şi îl scărpina rapid pe Spock care nu mai putea de bucurie. -Mi se pare cea mai tare chestie posibilă... în timp ce uşa cu plasă se trânti în urma lui Steve, Ford se uită lung la berea din mână.
-Asta a fost o chestie absolut ciudată.
- Ăsta-i Steve.
- Cu care ai fost măritată timp de cinci minute. -Tehnic vorbind, cinci luni. Se aşează din nou şi îşi întinse picioarele lungi. Bănuiesc că aştepţi s-auzi care a fost povestea.

-Aş fi prost să no fac.
-Nu sunt prea multe de spus. Ne-am cunoscut, ne-am plăcut. El voia să fie star rock, iar eu eram, la şaptesprezece ani, o actriţă care deja căuta să revină pe ecrane. Doar că, nici măcar atunci, nu voiam cu adevărat să revin. Iar Steve era exact imaginea opusă a tipului cu care s-ar fi aşteptat toată lumea să mă împrietenesc. Deci, era perfect.
- Fata bună îl cunoaşte pe băiatul cel rău.
-Ai putea să-i spui şi-aşa. Cu toate astea, nici eu nu eram atât de bună, şi nici el atât de rău. Ne iubeam, ne făceam unul pe altul să râdem, şi sexul era ca lumea. Ce altceva aş mai fi putut vrea? Aşa că în momentul în care am împlinit optsprezece ani, am fugit împreună şi ne-am căsătorit. Ne-au trebuit cam cinci minute să ne întrebăm pentru ce mama naibii am făcut asta?
Ea îşi lăsă uşor capul pe spate şi râse.
-Nu voiam să fim căsătoriţi, nici unul cu altul şi nici cu oricine altcineva. Voiam să fim prieteni, să ieşim şi să ne distrăm împreună şi poate să facem sex ca lumea din când în când. Aşa că am reparat greşeala făcută, cu mult timp înainte să apară neplăceri sau să ne facem rău reciproc, şi încă ne mai iubeam unul pe celălalt când am făcuto. El este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Şi, lăsând la o parte tatuajele, cel mai stabil şi mai de nădejde.
-Adică nu te-a dezamăgit.
Cilla se uită la el şi încuviinţă din cap.
-Nici măcar o dată. Niciodată. N-aş fi putut face ce fac aici dacă n-ar fi fost Steve. El m-a învăţat. Se trage dintro familie de constructori care a ajuns la a cincea generaţie. S-ar putea spune că partea aia cu starul rock a fost un fel de rebeliune împotriva acestei idei. Oameni buni, mânuiesc chitara, nu ciocanul. însă în cele din urmă şi-a dat seama că era mai bun - şi dă-mi voie să spun că al naibii de mult mai bun - la mânuit ciocanul. I-am împrumutat nişte bani pentru primul lui proiect important de reabilitare a unei case, o ruină tristă, în paragină, din sudul LA-ului. El a făcut o chestie grozavă din ea şi mi-a dat banii înapoi, după care a cumpărat alta. M-a întrebat dacă vreau să intru în

afacere, şi, ştii cum se întâmplă de obicei, un lucru duce la altul. Acum are propria firmă şi aranjamentul de la televiziune. încă mai cumpără tot felul de case triste, în paragină, şi le transformă în proprietăţi de-un milion de dolari. îşi deschide o filială în New York şi e-n tratative în legătură cu o posibilă extindere a show-ului şi pe Coasta de Est. A fost acolo cu afaceri, aşa c-a trecut pe-aici înainte să se întoarcă la L.A.

- Şi şi-a făcut un tatuaj cu tine pe fund.
- De dragul vremurilor de altă dată. Tu ai vreunul?
- Tatuaje? în mod ciudat, se simţi prost. Nu. Tu?

Ea zâmbi şi bău o gură de bere.

-Se întâmplă o grămadă de lucruri în numai cinci minute de mariaj.

Ford sfârşi prin a mânca pizza şi întrebându-se ce fel de tatuaj alesese Cilla şi unde anume şi-l făcuse.

întrucât ideea nu-i dădea pace, decise că probabil şi Brid trebuia să aibă unul. în plus, să caute simboluri însemna să aibă ceva de făcut când se întoarse acasă mai mult decât obsedat de întrebarea dacă Cilla şi Steve vorbeau despre planurile de reabilitare sau făceau sex ca lumea.

Până la două noaptea, îl lăsară şi ochii, şi energia. Cu toate astea, curiozitatea îl mână să se ducă până la una dintre ferestrele ce dădeau spre partea din faţă a casei şi să arunce o ultimă privire la casa de peste drum. Un zâmbet uşor îi arcui buzele când văzu fasciculul luminos al unei lanterne ce înainta prin întuneric spre hambar.

Dacă Steve dormea în hambar, atunci sexul ca lumea nu era pe agenda acestei nopţi.

-Hai să păstrăm lucrurile în stadiul ăsta, murmură Ford, apoi îşi scoase hainele şi căzu pe pat cu faţa în jos.

-Auzi asta?

Steve o împinse pe Cilla şi-o trezi, o treabă uşoară deoarece împărţeau sacul ei de dormit.

- Ce? Nu. Taci din gură.

Rostogolindu-se într-o parte, Cilla se jură că Steve va dormi în cu totul altă parte noaptea următoare.

-Am auzit ceva. Ca un geamăt, aşa cum sună o uşă când este deschisă într-o casă abandonată dintr-un film de groază. Ar trebui să mergem să vedem ce e.
-Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus când mi-ai propus să facem sex?
- Răspunsul a fost un nu hotărât.
-Am exact acelaşi răspuns şi la întrebarea asta. Hai, culcă-te.
- Nu ştiu cum poţi să dormi cu toată liniştea asta.
El se foi o dată şi încă o dată până când ea mârâi nemulţumită la el.
-Ai nevoie de un radio sau un televizor aici.
-Am nevoie să-ţi iei tu un sac de dormit.
-Ce nemiloasă eşti. O sărută pe vârful capului. O să-ţi pară rău când un tip de-ăsta de la munte, cu ochii ieşiţi din orbite, o să dea buzna aici cu-n satâr în mână.
- Când o să se întâmple asta, îţi promit c-o să-mi cer scuze. Acum taci sau pleacă de-aici. Echipele de lucru vin la şapte.
Tăblia de alamă a patului, cu model elaborat, se lovea ritmic de peretele roşu, sunetul fiind întrerupt din când în când de strigătele ei de plăcere. O rază de lună lumina ochii aceia de un albastru de cleştar, ce străluceau acum, în timp ce el se afunda mai adânc şi mai adânc în ea. Ea-i strigă numele, aproape cântându-l în timp ce trupul i se ondula sub corpul lui.
Ford. Ford.
- Hei, Ford.
El se trezi cu o erecţie matinală spectaculoasă, cu soarele bătându-i în ochi şi cu o vagă senzaţie de jenă că Steve fusese cel care îl strigase pe nume. Insă măcar faptul că realiză acest lucru îl făcu să scape în scurt timp de erecţie. Ford scoase capul afară pe fereastră, strigând:
- Stai aşa.
îşi trase blugii pe care îi scosese de pe el cu o seară înainte, după care o porni în jos pe scări aproape împletindu-se.
-Am adus gogoşi, spuse Steve când Ford îi deschise uşa de la intrare.

-Cum?
- Hei, omule, încă dormeai?
Ford se holbă la zâmbetul binevoitor al lui Steve, la cutia de Krispy Kremes.
- Cafea.
- Bun, bun.
Când Ford se întoarse şi căută pe bâjbâite drumul spre bucătărie, Steve îl urmă.
-Mişto casă, omule. Serios. Modul în care e folosit spaţiul, alegerea materialelor. Am crezut că te-ai trezit, de vreme ce a trecut pe la tine Cilla să-ţi folosească sala de sport. M-am gândit să încerc să fac un troc cu tine, gogoşi contra nişte timp la sală.
-OK.
Ford puse o cană la poziţie, pomi filtrul de cafea, după care deschise cutia pe care Steve o pusese pe blatul de bucătărie. Mirosul îl izbi ca un trăsnet.
- Cofeină şi zahăr.
Steve zâmbi larg în timp ce Ford luă o gogoaşă umplută cu jeleu.
- Oricum ar fi, e cea mai bună modalitate de a-ţi începe ziua, după o noapte scurtă.
Ford mormăi şi mai scoase o cană din dulap.
- Lucrurile au luat-o razna acasă la Cili în dimineaţa asta, aşa că am întins-o după gogoşi. Cei care lucrează în construcţii iubesc la nebunie gogoşile. Hei, omule, uită-te la câinele tău.
Ford îşi aruncă privirea spre fereastră, îl văzu pe Spock alergând, sărind, amuşinând, furişându-se.
- Da, e vorba de pisici.
-Ce e?
-Vânează pisici. Pisici magice pe care numai el le poate vedea.
- Nemernicul, chiar asta face.
Steve zâmbi în timp ce se uită afară pe geam, bă- gându-şi unul dintre degetele cu inele în catarama de la curea.
- Deci e-n regulă dacă prind o repriză de mişcare împreună cu Cili de dimineaţă sau dacă ajung mai târziu în timpul zilei? Nu te-ncurcă cu nimic?

- E-n regulă.
Zahărul din gogoaşă îl determină pe Ford să deschidă larg ochii, iar prima gură de cafea făcu restul.
-Am crezut că o să dormi până mai târziu azi. Din cauza zilei de ieri atât de lungi pentru tine, şi-n plus, probabil n-ai avut parte de cel mai bun somn posibil în hambar.
- îmi plac zilele lungi.
Steve luă cafeaua pe care i-o întinse Ford, după care îşi turnă laptele pe care Ford îl pusese pe blatul de bucătărie.
- Ce hambar? Hambarul lui Cili? Cili nu m-ar pune niciodată să dorm în hambar. Am avut parte de-un colţ în sacul ei de dormit.
-Ah.
Fir-ar al dracului.
-Am lucrat până târziu şi te-am văzut îndreptându-te încolo. Am crezut că...
-Nu eu am fost acolo. Omule, afară este_întuneric. Beznă, exact ca la ţară. Eu sunt băiat de oraş. îşi înclină uşor capul. Era cineva acolo?
-Am văzut o lanternă, de fapt, o lumină. Asta cred. Era târziu, poate că mi s-a...
- Nu, în nici un caz!
îi trase o palmă peste braţ suficient de tare încât să-l facă pe Ford să se tragă nesigur înapoi.
- I-am spus eu că am auzit ceva, dar ea a tot ţinuto cu „taci din gură şi culcă-te“. La ce oră a fost asta?
-Nu ştiu. Ăăă... puţin după două.
-Despre asta-i vorba. Ducându-se spre hambar? Trebuie să verificăm chestia asta.
- La naiba. Ford mai dădu nişte cafea pe gât. Cred că aşa trebuie să facem. Mă duc să-mi pun o cămaşă şi pantofi.
- Pot să vin şi eu sus? îmi place mult de tot casa asta.
- Cum vrei.
Era enervant să se simtă târât într-o relaţie de prietenie cu tipul care făcea sex cu femeia cu care voia să facă sex el. Dar nu părea să existe vreo cale de a refuza asta şi de a-l ţine la distanţă.
-Aşadar... bănuiesc că nu ţi-ai adus propriul sac de dormit.

-La naiba, omule, stau prin tot felul de hoteluri. Cu room-service, baruri în cameră, saltele cu perne pâ- nă-n tavan. Cili este cea care-mi face probleme în sensul ăsta. N-ai un sac de dormit în plus, nu-i aşa?

- De fapt...
- Uau! Rahat! Asta-i Cilla.

înainte ca Ford să poată răspunde, Steve intră în biroul lui şi se duse spre desenele prinse în piuneze.

-Super Cilla. Omule. Steve bătu uşor cu degetul intr-un colţ al unei schiţe. Astea-s supertari. Şi tu eşti foarte tare. Chestia asta nu are legătură cu Căutătorul?

- Nu. E un personaj nou dintr-o serie nouă. Abia am Început.
- Cu Cili pe post de... ce, ca model? Ea ştie?
- Îhî. Am discutat deja despre asta.

Dând din cap aprobator, Steve continuă să se uite zâmbind la desene.

-Am simţit vibraţia când ai venit ieri. Dar acum că văd astea... Acum abia înţeleg de ce mi-a refuzat azi-noapte oferta să o facem.

-Ea... Mental, Ford îşi ridică victorios pumnul în aer. Deci... voi doi n-aţi...

- Drumul e liber din punctul ăsta de vedere, omule.

Dar o să-ţi spun ceva pe şleau: să ţi-o pui cu ea e una - dacă ea-i de acord cu asta. Dar să-ţi baţi joc de ea? Asta e cu totul altceva. Numai dacă îţi trece prin cap să faci asta, o să-ţi smulg inima din piept cu mâinile goale, în caz contrar? N-am nimic împotrivă.

Ford îi studie faţa lui Steve şi-şi dădu seama că fiecare cuvânt spus de el reprezenta adevărul gol-goluţ.

-Am înţeles. Mă duc să-mi iau pantofii.

Steve îşi băgă capul în baie, după care în dormitorul lui Ford.

-Ai lumină bună aici. Cum se face că n-ai rezolvat-o încă?

- Ce? Să rezolv lumina?
- Haide, haide.

Steve clătină din cap în timp ce Ford îşi punea un tricou pe el.

- Pe Cilla. Cum se face că n-ai rezolvat-o încă? Aş fi ştiut dacă ai fi făcut-o. Iar acum se face cam o lună de când e pe-aici.
-Uite ce-i, nu prea cred că asta-i treaba ta. Fără nici un fel de supărare.
- Nu m-am supărat deloc. Exceptând faptul că înţeleg cum e, deoarece nu există nimeni care să conteze mai mult pentru mine. Nu vreau să spun că-i ca o soră pentru mine, fiindcă ar fi pur şi simplu grotesc ţinând cont că...
Ford se aşează pe marginea patului ca să îşi pună pantofii.
- Din câte se pare, doamna vrea s-o ia încetul cu încetul. Aşa co iau cu încetul. Asta-i treaba.
-Da, e un argument solid. îmi placi, aşa că o să-ţi dau un sfat. E o ţipă puternică şi se poate spune că nu se dă bătută uşor. Se descurcă bine în general, indiferent de circumstanţe. Dar are nişte adâncimi interioare, şi-n unele sunt chestii care o dor. Aşa că o să trebuiască să ai multă grijă.
-N-ar face ce face acolo peste drum dacă n-ar avea nişte chestii care să o doară în adâncul sufletului.
-OK. Acum hai să mergem să vedem ce este cu hambarul.
în încăperea ce avea să fie spălătoria ei, Cilla se întinse ca să-şi dezmorţească spatele. După cum bănuia, linoleumul vechi ce începea să se îngălbenească acoperea o podea de lemn din esenţă tare, plină de zgârieturi şi urme, dar care putea fi salvată. Mai degrabă ar fi stat sus la etaj să se distreze cu sculele electrice, dar i se părea că avea mai mult sens să-şi drămuiască efortul în mod echitabil şi să se concentreze pe scoaterea linoleumului. Tâmplarul nu avea nevoie de ea sus, mai ales acum când Steve era de faţă, aşa că...
Prin fereastră îl văzu pe Steve, care în mod evident nu era la etaj, ducându-se spre hambarul ei împreună cu Ford. Lăsându-şi sculele deoparte, o luă spre ieşire ca să afle de ce Steve era pe-afară făcând o plimbare de dimineaţă în loc să supravegheze reconstruirea dormitorului principal al casei.
Uşa hambarului era deschisă, iar cei doi bărbaţi erau deja înăuntru în momentul în care ajunse ea acolo. Din câte se

părea, dezbăteau care din ei să se suie pe scara ce ducea sus la platforma unde se usca fânul.
- Ce naiba faceţi? întrebă ea pe un ton exasperat.
-Verificăm locul, îi răspunse Steve. îţi dai cumva seama dacă lipseşte ceva?
-Nu, dar de ce-ar trebui să lipsească ceva?
- Noaptea trecută Ford a văzut pe cineva furişându-se pe-aici.
-N-am spus „fiirişându-se“. Am spus c-am văzut noaptea trecută pe cineva pe-aici, cu o lanternă.
n plus, îi întrerupse Steve, când am deschis uşa, a scârţâit intr-un fel aparte. Âsta-i sunetul pe care l-am auzit azi-noapte. Cineva a fost aici. Ai o grămadă de rahaturi aici, Cili.
- Şi e foarte clar că grămada de rahaturi e încă aici.
-Poate că există şi chestii care nu mai sunt, spuse Ford hotărât. Sunt foarte multe lucruri aici, şi aş spune că ai dat dovadă de curaj când te-ai apucat să le organizezi, dar mă îndoiesc că ştii dacă sunt toate aici sau unde le-ai pus cu exactitate ultima oară când ai lucrat aici.
- E adevărat, nu ştiu.
îşi puse mâinile în şolduri ca să studieze grămezile de lucruri şi modul în care erau aranjate. Oare stivuise cutiile alea în felul acela? întorsese balansoarul rupt spre stânga? De unde naiba să ştie?
- Mai am încă o mulţime de chestii de luat la mână, dar n-am găsit încă ceva deosebit de valoros. Şi da, continuă ea înainte ca Steve să apuce să deschidă gura, o linguriţă de ceai pe care Janet Hardy a băgat-o într-un bol cu zahăr ar merita pentru o grămadă de oameni să încerce să dea o mică spargere aici.
-Cine ştie c-ai adus lucrurile aici?
- Toată lumea, răspunse Ford la întrebarea lui Steve. Sunt destui oameni care lucrează în casă şi toţi au văzut-o pe Cilla aducând lucrurile astea aici - ba chiar i-au dat şi-o mână de ajutor. Aşa că oricare dintre ei putea să vorbească cu cine ştie cine şi oricare dintre cei cu care au vorbit lucrătorii putea să vorbească cu altcineva şi tot aşa.
- O să pun un lacăt.

- Bună idee. Cum rămâne cu scrisorile?
- Ce scrisori? vru Steve să ştie.
- I-ai mai spui cuiva în afară de mine despre scrisorile pe care le-ai găsit în pod?
- Lui tata, însă nu prea cred că...
-Ai găsit scrisori în pod? o întrerupse Steve. Adică scrisori secrete? Hai că suntem ca într-unul din show-urile alea de pe BBC pline de mister.
-Tu nu te-ai uitat niciodată la show-urile alea de pe BBC.
- Ba o fac dacă au şi nişte englezoaice sexy în distribuţie. Ce scrisori?
-Scrisori scrise bunicii mele de bărbatul cu care a avut o relaţie înainte să moară. Şi da, sunt scrisori secrete. Ea le-a ascuns. Nu i-am povestit despre asta decât lui Ford şi lui taică-meu - care probabil că i-a spus mamei mele vitrege. însă n-aş merge mai departe de-atât cu speculaţiile.
Spera că aşa stau lucrurile.
- Doar dacă... Expiră zgomotos. Mi-am dat seama că în momentul în care îi spuneam lui tata de scrisori stăteam chiar lângă o fereastră deschisă, aşa că l-am tras deoparte ca să termin ce aveam să-i spun. Dar dacă vreunul dintre lucrători era pe undeva în apropierea ferestrei, putea să fi auzit suficient de mult.
Se frecă la ochi.
- Ce prostie. Plus că ieri-dimineaţă am tot insistat pe lângă mama să-mi spună dacă Janet a avut un iubit - şi nu de oriunde, ci unul de pe-aici - înainte de a muri. Mi-ar fi îndrugat verzi şi uscate dacă ar fi avut chef. Pe lângă asta, e supărată foc pe mine.
întinzându-se spre ea, Steve o bătu pe umăr.
-Nimic nou, păpuşă.
- Ştiu. Insă în starea în care se află acum, ar fi putut trimite pe cineva să-şi bage nasul pe-aici, căutând ceva de valoare.
- Dă-mi mie scrisorile şi orice altceva din cauza căruia îţi faci griji. Nimănui n-o să-i treacă prin cap să se ducă să le caute la mine acasă, mai adăugă Ford când ea se încruntă la el.
- Poate că da. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

- Oricum, spuse Steve, putem să-l tăiem de pe listă pe tipul de la munte, cu ochii ieşiţi din orbite, care să dea buzna cu-n satâr în mână. Corect? Sau putem s-o facem după ce Ford se suie acolo şi se asigură că nu-i nici un cadavru sau bucăţi de corp hăcuite.
-Oh, pentru numele lui Dumnezeu.
Cilla se întoarse spre scară. Ford o blocă şi o trase înapoi.
- Urc eu.
Testă cu grijă fiecare treaptă a scării cu propria-i greutate, căci se şi imaginase prăbuşindu-se printre treptele fragile, rupându-şi diverse oase la impactul cu podeaua din beton. în momentul în care ajunse sus, înjură fără menajamente.
- Ce-i? strigă Cilla.
-Nimic. O aşchie. Nu-i nimic aici sus. Nici măcar capul retezat al vreunui zilier.
Când coborî la loc, Cilla îi luă mâna şi tresări la vederea aşchiei de lemn, destul de măricele, înfipte direct în căuşul palmei.
-Da, a rămas acolo. Vino în casă să ţi-o scot.
- Pot să mă...
- în timp ce voi vă jucaţi de-a doctorul, o să mă duc să-mi pun centura cu scule şi să fac o treabă cu-adevă- rat bărbătească.
Cilla îşi aruncă privirea înapoi spre Steve.
- Era şi timpul.
-A trebuit să fac o livrare de gogoşi. Ne vedem mai târziu, îi spuse el lui Ford şi ieşi afară.
- Ji-a adus gogoşi? întrebă Cilla.
- îhî. Mită ca să folosească sala de sport.
- Hm. Hai în casă, şi adu şi aşchia aia din scară cu tine. Bănuiesc că te-a trezit şi pe tine.
- Bănuieşti corect.
Ford trase şi închise cu putere uşa hambarului în urma lor.
- Şi încă dintr-un vis foarte interesant ce te implica pe tine, o cameră roşie şi o tăblie de pat de alamă. însă gogoşile cu jeleu aproape c-au compensat toate astea.
- Steve crede în puterea gogoşilor. Deci, ce făceam eu acolo într-o cameră roşie cu o tăblie de pat din alamă?
- E greu de descris. Dar cred c-aş putea demonstra.

Ea se uită în ochii lui, la verdele intens cu aureole aurii.
- Eu n-am nici o cameră roşie. Şi nici tu.
- O să merg să cumpăr nişte var.
Râzând, ea o porni spre camera de depozitare şi se trezi rapid lipită de zidul casei. De fiecare dată o surprindea cât de puternică şi de periculoasă putea să fie gura lui. Aceeaşi gură, îi trecu ei vag prin cap în timp ce o invadase cu totul pe a ei, care zâmbea atât de fermecător, care vorbea atât de uşor şi tărăgănat despre lucrurile banale, de zi cu zi. După care, aceeaşi gură o acoperi pe a ei complet, îmbătându-i simţurile ca o febră bruscă.
O apucă uşor de buza de jos înainte să se tragă înapoi.
-Am crezut că Steve era cel care se îndrepta spre hambar noaptea trecută. Să doarmă acolo.
- De ce-ar dormi Steve în grajd?
îi trebui încă un moment ca în creierul ei să se aprindă toate circuitele.
- Oh. Suntem oameni maturi, Ford. N-o să-i cer lui Steve să doarmă în grajd.
-Mda, asta am înţeles. Dar o să ia de la mine cu împrumut vechiul meu sac de dormit. Nu l-am mai folosit de vreo cincisprezece ani, mă rog, de când somnul într-un sac de dormit pe pământul gol şi-a pierdut
farmecul în ceea ce mă priveşte. O să-i placă. Este cu Spider-Man.
-Ai un sac de dormit cu Spider-Man?
- L-am primit de ziua mea, când am împlinit opt ani. A fost cel mai mişto, dar în seara aia, şi nu şi-a pierdut niciodată acest statut.
Se aplecă spre ea, îi atinse uşor buzele cu ale lui şi deschise uşa din spatele ei.
- Sunt cât se poate de fericit să-l scot de unde-i depozitat astfel încât Steve să-l poată folosi cât timp o să stea aici.
- Ce vecin bun eşti.
-Nu neapărat.
Ea deschise trusa de prim ajutor şi îi verifică conţinutul.

-Am tot ce-mi trebuie aici. Hai să facem asta afară. La lumină.
Când ieşiră pe verandă, îi făcu discret semn să ia loc. înmuie o bucată de vată în apă oxigenată şi îi curăţă rana.
-Nu-i vorba că sunt un bun vecin, continuă Ford, căci o fac în totalitate pentru mine. Nu vreau să se culce cu tine.
Ea ridică privirea spre a lui chiar dacă începuse să cureţe un ac şi o pensetă cu alcool sanitar.
- Chiar aşa?
- Dacă ai fi vrut să te culci cu el, atunci aş fi fost un mare ghinionist.
- De unde ştii că nu vreau? Că n-am vrut?
- Pentru că vrei să te culci cu mine. Au!
Se uită în jos la mână şi la gaura pe care ea o făcuse cu acul chiar deasupra aşchiei.
- La naiba!
-E prea adânc băgată ca s-o pot scoate prin simplă presare şi are nevoie de acces. Potoleşte-te. Dacă vreau să mă culc cu tine, de ce n-am făcut-o deja?
El se uită la acul din mâna ei cu o uşoară teamă. -Fiindcă nu eşti pregătită pentru asta. Pot să aştept până când o să fii. însă - şi nu mă împunge iarăşi
cu ăla - să fiu al naibii dacă mi-ar conveni să te culci cu altcineva de dragul vremurilor de altădată sau din alt motiv, în timp ce eu aştept. Vreau să nu-mi mai dezlipesc mâinile de pe tine, îţi vreau trupul gol în braţele mele. Şi vreau ca tu să te gândeşti la asta.
-Aşa că o să-i împrumuţi lui Steve nepreţuitul tău sac de dormit cu Spider-Man astfel încât eu să mă gândesc la asta fără să cad pradă nevoilor mele şi să mă culc cu el fiindcă este la îndemână.
- Eşti pe-aproape.
- Ia uită-te acolo.
El îşi întoarse capul ca să se uite în direcţia pe care ea i-o indicase. Usturimea, înţepătura ascuţită şi rapidă îl făcură să se cutremure. înjură, dar Cilla ţinea deja aşchia măricică între dinţii pensetei.
- O vrei ca suvenir?
- Nu, mulţumesc.

- Eşti gata.

Strânse cutia de prim ajutor, după care îl apucă de păr şi îşi strivi nesăţioasă gura de a lui. La fel de rapid, întrerupse însă sărutul şi se ridică.

- Şi tu poţi să te gândeşti la asta în timp ce aştepţi.

Cu un zâmbet imperturbabil, intră înapoi în casă, lăsând uşa din plasă împotriva insectelor să se trântească puternic în urma ei.

capitolul 9

Cilla deveni atât de obişnuită cu maşinile care încetineau sau opreau la capătul aleii sale, încât abia dacă le mai băga în seamă. Toţi pierde-vară, toţi turiştii aflaţi întâmplător prin zonă, chiar şi cei despre care îşi imagina că fac fotografii nu trebuiau să reprezinte o problemă pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, se gândi Cilla, aveau să se obişnuiască, aşa că după părerea ei cea mai bună soluţie era să îi ignore sau să le facă ocazional şi nepăsător cu mâna.

Pentru a deveni parte a comunităţii, stabilise ea, trebuia să-şi demonstreze dorinţa hotărâtă în acest sens. Aşa că îşi făcea cumpărăturile la supermarketul local, angajase ca mână de lucru localnici, îşi cumpăra majoritatea materialelor din surse locale. Şi stătea de vorbă cu vânzătorii şi subcontractorii, ba chiar semna autografe pentru cei care încă se mai gândeau la ea ca la Katie de laTV.

Consideră un gest simbolic, o adevărată declaraţie de intenţie, momentul în care ţinu cont de sfatul lui Ford şi îşi urmă primul instinct, cerând scoaterea porţilor. Şi pentru a-şi încununa opera, plantase cireşi plângători ca să flancheze aleea de acces. O declaraţie, se gândi Cilla, în timp ce stătea pe marginea drumului studiind rezultatul. O viaţă nouă. Iar primăvara următoare, când copacii aveau să înflorească din nou, ea urma să fie aici să îi vadă. Din poziţia favorabilă în care se afla acum, se uită în jos la casă. Sigur că aveau să fie şi grădinile şi alţi copăcei, pe lângă vechea şi maiestuoasa magnolie. Vechea şi maiestuoasa ei magnolie, se gândi ea, cu florile albe ca de ceară înmiresmând aerul din jur.

Zugrăveala de pe pereţii casei avea să fie proaspătă şi curată, şi nu murdară, spălăcită şi cojită ca acum. Scaune pe verandă şi vase cu amestecuri de flori. Şi când va putea să stoarcă puţin mai mult din buget, urma să pună pavele, în culori neutre, pe aleile ce străbăteau încoace şi încolo întinsele pajişti verzi.
în cele din urmă, când oamenii vor încetini ca să privească, aveau s-o facă pentru a admira o casă frumoasă intr-un decor la fel de frumos, şi nu fiindcă se întrebau ce naiba făcea femeia aia de la Hollywood în casa în care Janet Hardy înghiţise prea multe pastile şi mai apoi le amestecase cu vodcă.
Se trase înapoi spre zid la auzul unei maşini ce se apropia, după care se întoarse când auzi un claxon, în timp ce micuţa Honda de culoare roşie se oprea pe marginea drumului.
îi trebui un moment - şi asta atrase după sine un sentiment de vină - ca să o recunoască pe blonda
frumuşică în pantaloni scurţi şi o bluziţă croşetată, fără mâneci, care ieşi din maşină.
- Bună!
Râzând debordant, Angela McGowan, sora vitregă a Cillei, veni grăbită în faţă ca să o prindă într-o îmbrăţişare strânsă.
-Angie.
Parfumul proaspăt, îndrăzneţ, o învălui complet ca şi braţele fetei.
-Te-ai tuns. Lasă-mâ să mă uit la tine. Nu! Nu mă lua din nou în braţe. Sunt murdară.
- Chiar eşti.
Izbucnind iarăşi într-un hohot de râs, Angie se trase în spate şi fixă privirea Cillei cu ochii ei mari şi căprui. Ochii tatălui lor, se gândi Cilla. Fata tatălui lor.
- Şi chiar şi miroşi.
Radioasă, pur şi simplu radioasă, Angie o apucă pe Cilla de mâini.
-N-ar trebui să mai fii atât de frumoasă, ţinând cont de toate astea.
-Tu arăţi minunat.

Cilla îşi trecu rapid degetele peste vârfurile firelor de păr tuns foarte scurt al lui Angie.
- E-atât de scurt...
-îmi ia două secunde să-l aranjez dimineaţa.
Angie scutură energic din cap făcând părul auriu să se ridice, să se legene uşor şi pe urmă să i se aranjeze la loc.
- Practic a trebuit să-mi ameninţ coafeza cu moartea ca să mi-l facă aşa.
-E nemaipomenit. Ce faci aici? Credeam că eşti la facultate, nu?
- Semestrul s-a terminat pentru mine, aşa că stau acasă un răstimp. Nu pot să cred că tu eşti aici. Şi asta. Făcu un gest expresiv spre casă. Chiar locuieşti aici şi renovezi totul şi... aşa mai departe.
- Sunt o grămadă de aşa mai departe.
-Ăştia-s atât de frumoşi! Cu mult mai frumoşi decât porţile alea vechi.
Angie atinse una dintre ramurile curbate cu florile ei de primăvară moi şi rozalii.
-Toată lumea vorbeşte despre ce se petrece aici. Nu sunt acasă decât de-o zi şi deja mă dor urechile de atâta vorbărie.
- Şi vorbeşte de bine sau de rău?
- De ce n-ar fi de bine? Angie îşi înclină uşor capul. Locul ăsta în paragină era groaznic de privit. Şi da, nici în momentul de faţă nu-i chiar frumos, dar măcar tu faci ceva aici. Nimeni altcineva n-a mai făcut asta. Este greu? Nu mă refer la muncă, deoarece în mod evident... Vreau să zic dacă-i greu să fii aici, să locuieşti aici?
-Nu.
însă Angie avea să se întrebe în continuare, Cilla o ştia. Lui Angie îi păsa cu adevărat.
- De fapt, este uşor. Mă simt bine aici, făcând asta, mai bine decât oriunde în altă parte. E ciudat.
- Nu cred că e ciudat deloc. Cred că fiecare om are un loc ce-i prieşte mai mult decât oricare altul, iar cei norocoşi îl şi găsesc. Deci tu ai noroc.
- Probabil că da.

Optimismul debordant al lui Angie era modul ei de viaţă, îşi spuse Cilla. Fiica tatălui ei. Fiica tatălui lor, se corectă Cilla.
-Vrei să vii înăuntru, să arunci o privire? Acum procesul de transformare este în plină derulare, dar facem progrese.
- Aş intra, şi chiar o să intru, dar altă dată. Sunt în drum spre o întâlnire cu nişte prieteni, însă am făcut un mic ocol, sperând să te văd o clipă. Nu m-am aşteptat să te văd la marginea drumului, aşa că bănuiesc că sunt şi eu o norocoasă. Aşa că, dacă... ah...
Cilla urmări direcţia în care Angie îşi aruncase privirea şi văzu o dubiţă albă ce încetini şi trase pe dreapta pe partea cealaltă a drumului.
- Ştii cine-i ăsta? întrebă Cilla. Am mai văzut dubiţa asta oprită aici şi înainte, de mai multe ori.
- Da, asta-i duba domnului Hennessy. Fiul lui a fost...
-Ştiu. Unul dintre băieţii care au fost cu fiul lui Janet, atunci cu accidentul. OK. Rămâi aici.
- Oh, Dumnezeule, Cilla, nu te duce acolo.
Angie o apucă pe Cilla de braţ.
- E un om oribil. Vreau să spun, un mare nemernic. E-adevărat că ce s-a întâmplat a fost îngrozitor, dar acum ne urăşte pe noi.
- Pe „noi“?
- Pe noi toţi. Tata spune că o face prin asociere. N-ar trebui să-i stai în cale.
- El stă în a mea, Angie.
Cilla traversă şi prin parbrizul maşinii întâlni ochii înverşunaţi ai bărbatului, de pe faţa lui îngustă, cu o gură mică şi subţire, în timp ce se ducea spre uşa din stânga a şoferului. Era o dubiţă cu platformă elevatoare, observă ea acum. Una menită să uşureze manevrarea scaunului cu rotile al fiului său.
Din cauza marginii drumului ce forma o pantă înclinată vizibil, era pusă într-un uşor dezavantaj - îşi putea pierde echilibrul şi era şi cu câţiva centimetri mai jos decât bărbatul care se uita încruntat la ea.
- Domnule Hennessy, eu sunt Cilla McGowan.
- Ştiu cine eşti. Arăţi exact ca ea, nu?

-Mi-a părut rău să aud că v-aţi pierdut fiul anul trecut.
-L-am pierdut în 1972 când progenitura aia mizerabilă a familiei tale i-a făcut praf măduva spinării. Beat şi drogat şi fără să dea doi bani pe nimic în afară de el însuşi, fiindcă aşa fost crescut. Să nu dea doi bani.
- Poate că aşa este. Ştiu că toţi cei trei băieţi au plătit un preţ teribil în noaptea aceea. Eu nu pot...
- Nu eşti cu nimic mai brează decât ea! Sunt singur că şi tu ai impresia că eşti mai bună decât oricine altcineva fiindcă ai bani de cheltuit, şi aştepţi ca lumea să se ploconească în faţa ta.
Izvorul de compasiune şi înţelegere al Cillei începu să sece.
- Dumneata nu mă cunoşti.
- Pe dracu' nu te cunosc. Te cunosc foarte bine, îţi cunosc felul de-a fi, sângele care-ţi curge prin vene. Crezi că poţi să vii aici unde s-a curvăsărit femeia aia, lăsân- du-şi copii să umble bezmetici, ca nişte lupi, unde băiatul meu a plătit cu mâinile şi picioarele, cu viaţa lui? Furia îi acţiona inconştient degetele osoase ce se mişcau spasmodic. Crezi că poţi să cumperi nişte lemn şi nişte vopsea şi să le foloseşti ca să acoperi duhoarea acestui loc? Mizeria asta ar fi trebuit arsă cu mulţi ani în urmă. Arsă până la temelie.
- E doar o casă, domnule Hennessy. Este o grămadă de lemn şi sticlă. „Iar tu", se gândi ea fără nici un fel de milă, „eşti nebun".
- Este blestemată, aşa cum a fost şi ea. Aşa cum eşti şi tu. Scuipă afară pe geam, ratând la mustaţă vârful bocancului Cillei. Du-te înapoi de unde ai venit. Noi nu te vrem şi nu vrem pe nimeni ca tine aici.
Plecă atât de rapid de pe loc cu spatele maşinii derapând şi zig-zagând necontrolat, încât Cilla trebui să se tragă clătinându-se înapoi. Alunecă pe pantă, îşi pierdu complet echilibrul şi căzu în genunchi în timp ce Angie traversa drumul în fugă.
- Eşti bine? Iisuse, Dumnezeule, nu te-a lovit, nu? -Nu. Nu.

însă ochii ei îngustaţi foarte tare, ochii aceia de un albastru glacial, fixau cu îndârjire dubiţa ce demarase în trombă şi se îndepărta în mare viteză.
- Sunt bine.
- Sun la poliţie. Tremurând de indignare, Angie scoase din buzunar un telefon mobil roz aprins. A scuipat spre tine! L-am văzut eu şi aproape c-a dat peste tine cu maşina şi...
-Nu. Cilla puse o mână pe telefon în momentul în care Angie îi deschise clapeta. Lasă-l să se ducă. Oftă şi îşi frecă genunchiul. Lasă-l pur şi simplu să se ducă.
- Eşti rănită? Ai căzut destul de tare. Trebuie să ne uităm la genunchiul tău.
- N-am nimic, mami.
-Vorbesc serios. O să te duc cu maşina până în faţa casei şi o să vedem dacă trebuie să te vadă un doctor. Nemernicul ăla bătrân.
- Genunchiul e bine. Nu-s rănită, sunt doar furioasă. Ca şi cum ar fi vrut să se calmeze, Angie respiră de câteva ori adânc, şuierând, în timp ce o studia.
- Nu pari furioasă.
- Crede-mă. Auzi tu, curvăsărit, lupi, blestemată, progenitură. Nenorocitul dracului.
Angie râse:
-Aşa-mi mai vii de-acasă. Te duc cu maşina până în faţa casei, nu te mai contrazice cu mine!
- Bine. Mulţumesc. Aşa se poartă şi cu tine? întrebă Cilla în timp ce traversau spre Honda lui Angie.
-Mormăie şi-mi aruncă nişte priviri dintr-alea nimicitoare, pe urmă bodogăne. Dar nu scuipă. Ştiu că-l critică şi-l vorbeşte de rău pe tata. Şi pe bune, cunoşti tu pe cineva care să fie mai cumsecade decât tata? Doar pentru că a fost prieten cu fiul domnului Hennessy şi cu toţi ceilalţi nu-l face responsabil pentru ce s-a întâmplat. Nici măcar n-a fost acolo în noaptea aia. Şi îţi dai seama, tu nici nu erai măcar născută pe vremea aia!
-Aş spune că omul ăsta are în cap chestia aia cum că păcatele oamenilor sunt plătite de copiii lor. Dacă vrea să

treacă pe-aici cu maşina, să se oprească, să se uite chiorâş şi să ne înjure în gând, lasă-l în pace, n-are decât s-o facă.
La capătul aleii de acces, Cilla deschise portiera maşinii. Trase aer în piept şi îşi dădu seama că se simţea mult mai bine, că era mai calmă, bănui ea, cu Angie aici.
- Mulţumesc, Angie.
-Vreau să mă uit la genunchiul tău înainte să plec.
- Genunchiul e bine.
Ca să-i dovedească acest lucru şi să-i schimbe dispoziţia, Cilla se roti, apoi făcu nişte paşi de step pe pajiştea neregulată şi încheie cu o reverenţă în timp ce Angie chicotea.
- Foarte tare. Cred că intr-adevăr e bine.
-Mişto craci, păpuşă. Steve ieşi afară pe verandă, cu tatuaje cu tot, şi cu centura de scule. Şi cine-i prietena ta?
- Nu suntem prietene, spuse Angie, suntem surori. - Angela McGowan, Steve Chensky. Steve este un prieten din L.A. îmi dă o mână de ajutor pentru câteva zile.
- Poate mai mult de-atât.
Steve zâmbi larg şi obraznic.
- Angie tocmai a avenit acasă de la facultate şi se duce să se întâlnească cu nişte prieteni.
-Aşa e. Am întârziat deja. Spune-i tu de domnul Hennessy, îi ceru Angie imperativ, urcându-se la loc în maşină.
- Domnul care?
- Aşa o să fac. Petrecere frumoasă!
- Da, cam asta sper să fac. O să mă întorc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Steve.
Făcând cu mâna prin geamul deschis, făcu o întoarcere perfectă din trei mişcări şi o porni de-a lungul aleii.
- Soră-ta-i sexoasă rău.
-Şi abia a devenit majoră, aşa că ţine-ţi labele deoparte.
-,,Abia“ ar fi cuvântul-cheie aici. N-ai cum să nu iubeşti ADN-ul familiei McGowan.
-Nu. Nu poţi. Cum merge treaba în pod?
-E-al naibii de cald. Trebuie să termine de montat aparatul de aer condiţionat sus şi să-l pună în funcţiune. însă chiar

se fac progrese. Ia-ţi sculele, păpuşă. Arzi gazul de pomană.
- După tine.
Avusese dreptate cu privire la căldura excesivă. Cilla calculă că pierduse peste un kilogram numai din cauza transpiraţiei până în momentul în care îşi dădu jos centura cu scule la sfârşitul zilei. Se tratã cu un duş prelung şi răcoros în singura ei baie aproape terminată. Mai era de văruit şi de montat corpurile de iluminat. Şi se gândi să-şi facă un sendviş uriaş.
II mancă de una singură pe veranda din spate şi îşi imagină cum o să arate arbuştii înfloriţi, copacii ornamentali, plantele de toate culorile în locul buruienilor şi al ierbii crescute aiurea. îşi imagină o bancă din piatră neşlefuită pusă sub coroana largă a platanului uriaş şi văzu cu ochii minţii noile plăcuţe de ardezie şi cărămizile din curtea interioară şi de pe poteci. Sălciile revărsate spre apa heleşteului, umbra arţarilor roşii, frumuseţea strălucitoare a magnoliilor.
Nu era un loc blestemat, se gândi ea, frecându-şi uşor genunchiul ce era puţin ţeapăn şi dureros. Poate ignorat, neglijat de prea mult timp, dar nu blestemat, în ciuda acuzaţiilor unui bătrân înverşunat.
Avea să monteze o căsuţă pentru rândunici şi lădiţe cu mâncare pentru păsări. Şi păsărelele aveau să vină. Avea să planteze cu mâinile ei o grădiniţă cu flori - după se documenta ce anume trebuia plantat - şi să atragă astfel şi mai multe păsări şi fluturi care să zboare pe deasupra în timp ce ea va aduna flori să le pună în vaze.
Avea să îşi cumpere un câine, unul care avea să alerge după beţe, veveriţe şi şoareci, iar ea avea să alerge după el când câinele se va apuca să scormonească pământul din grădină. Poate că avea să caute unul neobişnuit de urât, precum Spock.
Avea să organizeze petreceri cu lumini colorate şi muzică, cu oameni hoinărind prin toată casa, pe pajişte, umplând-o cu sunet şi mişcare. Cu viaţă, cu bătăi de inimi şi voci.
Şi avea să se trezească în fiecare dimineaţă într-o casă. Casa ei.

Se uită în jos la farfuria de carton din poala ei şi privi cum o lacrimă cade pe ea cu un plescăit.
- O, Doamne, Dumnezeule, ce-i asta? îşi frecă obrajii umezi cu mâinile şi-i apăsă până simţi aceeaşi încordare ca presiunea pe care o avea în piept. Ce-i asta, ce-i asta?

Pe veranda uşor căzută ce dădea înspre grădinile în paragină, stătea singură în timp ce soarele se cobora uşor spre munţi. Şi cedă, începând să plângă în hohote.
Şi cu o parte din creier se gândi că are o cădere nervoasă. Trebuia să se întâmple asta.
Câini, oameni, luminiţe colorate? Eşecul era mult mai probabil. Nu, casa nu era blestemată. Avea osatură bună şi structură de rezistenţă pe măsură. Dar oare nu era ea cea blestemată? Ce făcuse ea vreodată ca să conteze? Ce dusese ea vreodată la bun sfârşit? Avea să dea greş şi aici. La nimic nu se pricepea mai bine decât la eşecuri.
- încetează! încetează cu prostiile astea! îşi reprimă următorul hohot de plâns în timp ce se ridica în picioare. Luând farfuria şi sendvişul mâncat pe jumătate, intră cu paşi mari în casă şi le aruncă. Respirând fără grabă, îşi dădu cu apă rece pe faţă până când se udă de tot şi simţi c-a absorbit-o pe toată. Mult mai echilibrată, se duse la etaj şi se machie dinadins studiat ca să-şi mascheze criza de mai devreme, după care luă exemplarul cărţii cu Gatsby. Se duse cu el peste drum şi bătu la uşa lui Ford.
- Fix la ţanc, spuse el când veni la uşă.
Spock se oprise din tremuratul lui prin care anunţa „persoană-străină-la-uşă“ şi o zbughi să se lipească de piciorul Cillei.
-Tocmai treceam în revistă o listă scurtă de pretexte ca să mă hotărăsc pe care anume să-l aleg ca să vin până la tine. Stăteam afară, în spate, ca să nu pară atât de evident că mă uit spre casa ta. Ea intră înăuntru şi îi dădu cartea. Ai spus că pot să ţin asta aici.
- Sigur. E cartea cu scrisorile?
-Da.

Cum câinele se uita cu dragoste în sus spre ea cu ochii bulbucaţi strălucind de fericire, Cilla se îăsă în jos un moment ca să-l scarpine şi să-l mângâie, aducându-l în culmea fericirii.
-Am o stare de spirit cam ciudată. Nu le vreau în casă în momentul de faţă.
-OK.
-Ai putea să le citeşti la un moment dat, când ai timp? Cred că mi-ar plăcea să aflu şi părerea altcuiva.
- Doamne, ce uşurare! Acum nu mai trebuie să duc un război zilnic între curiozitate şi integritate. O să le pun la mine în birou. Vrei să vii sus un minut? Am nişte desene care cred c-o să-ţi placă.
-Da.
Era neliniştită, se gândi ea. Se simţea neliniştită, stătea ca pe ace şi o încerca şi o durere de cap. Mai bine continua să se mişte, să facă ceva.
- Da, de ce nu?
-Vrei o bere sau nişte vin?
-Nu, nu. Nimic.
Alcoolul nu era cea mai bună idee după o criză de nervi.
-Unde-i Steve? Mi s-a părut că i-am auzit motocicleta acum ceva timp.
- A ieşit în oraş. A spus că vrea să aibă parte de ceva acţiune, poate să joace un biliard cu unii dintre băieţii din echipa de lucru. Cred că speră să aibă noroc cu una dintre peisagiste. O cheamă Shanna.
-Eu şi Shanna ne ştim de mult. Nu în felul acela, spuse el repede. Suntem prieteni de când eram copii. Eu, ea, Bri, Matt.
- Ce frumos. E plăcut să ai prieteni pe care să-i ştii de mult. Oooo! Super!
Erau două planşe pline cu schiţe. Diferite ipostaze pline de acţiune, se gândi ea. în mijlocul unei sărituri, în mijlocul unei alergări, în mijlocul unei răsuciri, în toate ea arăta - şi era fără îndoială faţa ei - arăta puternică, aprigă, neînfricată şi strălucitoare.
Tot ceea ce, îşi dădu ea seama, tot ce simţea că nu este în momentul acela.

-Mă gândesc la un tatuaj. Mă obsedează chestia asta. Acum mă gândesc la ce anume şi unde anume să i-l fac.
îşi băgă mâinile în buzunarele de la spate în timp ce studia cu un ochi critic schiţele.
- Pe şale, pe omoplat, pe biceps. Mă gândesc să fie mic şi simbolic şi undeva unde oamenii nu l-ar observa la Cass. Sau şi mai bine, nu există la Cass, însă e cât se poate de evident când ea devine Brid. Astfel, nu este doar un simbol, ci parte din sursa puterii ei.
Scană schiţele cu ochii mijiţi.
-Trebuie să găsesc varianta optimă înainte să încep să lucrez la casetele cu desene. Povestea este conturată deja şi îmi place. întârzie puţin acum, dar...
Fiindcă Spock începuse să scheaune, Ford îşi aruncă privirea să vadă ce este. Şi cavalcada lui de gânduri se dezintegra brusc, transformându-se în nişte piese mici, mici de tot. Pe faţa Cillei şiroiau lacrimi.
- Oh, fir-ar să fie. Ce naiba! Ce-i? De ce?
- îmi pare rău. îmi pare rău. Am crezut că s-a terminat. Am crezut că, gata, s-a dus. Se dădu înapoi şi îşi şterse obrajii. Trebuie să plec.
-Nu. în nici un caz. Poate că golul pe care îl simţea în stomac era din ce în ce mai mare, dar tot o luă de braţ, strângând-o ferm. Care-i problema? Ce-am făcut?
-Totul. Nimic.
- Deci?
-Totul e o problemă. Tu n-ai făcut nimic. Este vorba de mine. Este vorba de mine, de mine şi iar de mine. Asta nu sunt eu.
Făcu un gest brusc şi puternic spre schiţe. Tonul vocii ei, gestul în sine îl făcură pe Spock să se furişeze sub patul lui.
- Eu nu sunt aşa. Nu pot nici măcar să-mi iau inima în dinţi să fac sex cu tine. Vrei să ştii de ce?
- Da, m-ar cam interesa.
- Fiindcă sunt sigură că o să sfârşesc prin a o da în bară, o să stric totul, şi după aia nu o să mai am pe nimeni cu care să stau de vorbă. Nu sunt niciodată capabilă să fac

lucrurile să meargă. Greşesc în tot ceea ce fac, o dau în bară în tot ceea ce fac.
-Din poziţia mea nu pare deloc că-i aşa. încurcat, clătină din cap. De unde şi până unde ideea asta?
-Din realitate. Din istorie. Tu habar n-ai de toate astea.
- Nu, aşa că spune-mi tu.
-Pentru numele lui Dumnezeu, la doisprezece ani eram deja terminată. Aveam cu ce, aveam unde să mă desfăşor şi am dat-o în bară. Eşec după eşec.
-Astea-s tâmpenii.
Tonul lui era foarte firesc şi mai mult încurajator decât dacă ar fi compătimit-o cu efuziuni sentimentale.
- Eşti prea deşteaptă ca să crezi asta.
- Nu contează dacă ştiu că nu este adevărat - nu întru totul. Dar când ţi se tot spune, la nesfârşit, că eşti
0 mare ratată, începi s-o crezi. Blestematul ăla de show de televiziune a fost familia mea, după care bum! S-a dus. N-am putut să-l mai recapăt, nici familia din el, nici munca mea. Apoi am trecut la etapa cu spectacolele live, cu toate concertele alea, şi nici acolo n-am putut. Din motive de trac, atacuri de panică. Şi refuzam să iau pastile.
- Ce pastile?
- Dumnezeule!
îşi apăsă degetele pe ochi, recunoscătoare că lacrimile
1 se opriseră. Spock ieşi furişându-se de sub pat şi îi lăsă la picioare un urs de pluş pe jumătate ros.
-Impresarul meu, maică-mea, toată lumea din jur. N-ai nevoie decât de ceva care să te liniştească, să te aducă în dispoziţia potrivită. Ca să poţi aduce în continuare bani şi să păstrezi numele viu în conştiinţa publicului. Dar eu am refuzat, n-am făcut-o şi cu asta, basta. Şi aşa au apărut filmele proaste, cronicile şi comentariile îngrozitoare în presă, după care - ceea ce după unii era şi mai rău - nici un fel de presă. Şi Steve.
Exasperată, îşi luă mâinile de pe faţă şi începu să se învârtă prin cameră.
- M-am căsătorit în mare grabă la nici două secunde după ce-am împlinit optsprezece ani, căci în sfârşit întâlnisem pe cineva care mă iubea, căruia îi păsa de mine,

care mă înţelegea. Dar n-am putut să fac căsnicia asta să funcţioneze. Am încercat să fac o facultate şi n-am putut să sufăr asta. Am fost groaznică şi m-am simţit ca o proastă. Nu eram pregătită şi nu mă aşteptam ca atât de multă lume să-şi dorească s-o dau în bară. Ceea ce-am şi făcut. Le-am confirmat părerea cât se poate de proastă despre mine. După un semestru, gata, s-a terminat. După care au urmat dublajele şi muncile umilitoare. Am vrut să scriu un scenariu, dar n-am putut să fac nici asta. Să fac fotografie? Nu, am fost sub orice critică. Aveam din ce trăi, mulţumită rolului Katie - şi faptului că, aşa cum aveam să aflu peste câţiva ani buni, că tata se dăduse de ceasul morţii ca să se asigure că venitul meu era protejat legal până când aveam să împlinesc vârsta majoratului. La paisprezece ani făceam terapie. La şaisprezece, mă gândeam la sinucidere. întro baie fier-binte, cu lumânări roz, muzică şi o lamă. Doar că după ce-am intrat în cadă, m-am gândit că era pur şi simplu o mare prostie. Nu voiam să mor. Aşa că am făcut o baie şi atâta tot. Am încercat diferite lucruri. Să văd dacă puteam să impresariez pe altcineva sau să fac coregrafie. Şi lista poate continua. Am încercat toate cele. Fiasco total. Nu pot să fac lucrurile să meargă ca lumea. Nu sunt capabilă să mă ţin de ele.

-la o pauză, îi spuse Ford pe un ton atât de sever şi autoritar încât ea nu putu decât să clipească spre el nedumerită. Erai o copilă foarte drăguţă şi talentată în show-ul ăla de televiziune.

- Oh, pe naiba.

-Taci puţin. Nu ştiu exact cum merg lucrurile astea, dar sunt aproape sigur că show-ul ajunsese la final, era normal să se întâmple aşa.

- Şi-aşa a şi fost.

-Dar nimeni n-a ţinut cont de faptul că acolo era implicat un copil, o fată care crescuse odată cu show-ul şi nu avea cum să nu se simtă ca şi cum ar fi fost smulsă din sânul familiei ei. Ca şi cum ar fi rămas orfană. Care ar fi putut să simtă că-i vina ei...

- Exact. Exact aşa s-a întâmplat. Sigur că nu aşa stăteau lucrurile în realitate, dar...

- Orice oferă, ca să nu mai vorbim că oricine împinge o fată de paisprezece ani să ia tranchilizante ca s-o facă să joace pe scenă ar trebui împuşcat. Nu există nici un fel de compromis în privinţa asta, cel puţin, nu pentru mine. Iar tu n-ai de ce şă crezi că toate acele evenimente au fost eşecurile tale. îmi pare rău, trebuie să renunţi la ideea asta. De fapt, analiza a fost făcută cu acurateţe, continuă el în timp ce ea îl privea fix. Facultatea n-a mers, aşa cum n-a mers nici scrisul, fotografiatul şi orice altceva a mai fost. Dar nu este vorba despre a o da în bară, Cilla, ci despre a încerca. A explora. Ai avut o căsnicie care n-a mers, dar ai reuşit să rămâi prietenă - prietenă adevărată - cu fostul soţ? Âsta-i eşec? Vezi, pentru mine asta se încadrează evident la rubrica plusuri. Şi cum rămâne cu casele din California pe care le-ai renovat şi le-ai vândut? Dacă te-ai lovit de-o problemă acolo peste drum, n-o să trebuiască decât să o rezolvi.

-Nu, nu s-a întâmplat asta. îşi dădu părul pe spate şi reuşi în sfârşit să tragă adânc ^aer în piept. De fapt, lucrurile merg chiar foarte bine. îmi pare rău. Iartă-mă. Nu pot să cred că mi-am descărcat în halul asta sufletul, tu neavând nici o vină. Am avut o cădere nervoasă mai devreme şi am crezut că s-a terminat, c-am depăşit momentul. Habar n-am de ce, dar schiţele tale au redeschis supapa şi m-am trezit că bocesc din nou.

Se aplecă şi îl mângâie pe Spock, în timp ce câinele continua să o măsoare cu îngrijorare. Ea ridică ursuleţul zdrenţuit.

- Chestia asta-i dezgustătoare.
- Da. îl are de ceva timp. îl dă numai persoanelor pe care le iubeşte.
- Bine. Se aplecă în faţă şi îl sărută pe Spock pe nas. Mulţumesc, drăguţule. Dite, mai bine ţi-l iei înapoi.

Coada lui se mişcă încoace şi încolo ca şi cum ar fi spus „criza s-a terminat" şi îşi luă ursuleţul ducându-l înapoi spre pat.

- Ce anume ţi-a provocat căderea nervoasă?
- O, Doamne!

Se îndepărtă de Ford, de schiţe, ducându-se spre fereastră. Soarele se cufundase undeva în spatele munţilor, aşa că razele lui creau nimburi de lumină în jurul piscurilor semeţe. Vederea lor - îndepărtată, oarecum singuratică - o simţi ca pe o mângâiere.

- Sora mea vitregă a trecut astăzi pe la mine. Angie, cea pe care o numesc adesea în sinea mea „fata tatălui meu“. La mine nu mă gândesc prea des în acest fel sau n-o fac deloc. Mi-a fost mai uşor să procedez aşa. Ea aparţine şi lui, şi locului ăstuia în mod atât de evident. Fericită, deşteaptă, frumoasă. O fată simpatică, dar nu atât de simpatică încât să n-o poţi suferi. Eu, una, n-am făcut nici un efort deosebit să mă apropii de ea şi nici de mama mea vitregă. Totul s-a rezumat la cărţi poştale şi un cadou potrivit de Crăciun sau cu ocazia zilelor de naştere. N-am recunoscut-o în primul moment, s-a tuns foarte scurt, dar nu ăsta a fost motivul. Nu cu adevărat. Pur şi simplu, la început nu mi-am amintit cine este. M-am simţit înţepată şi penibilă, dar ea nu. Aşa că a trebuit să mă simt vinovată din cauza asta, ceea ce m-a făcut să mă simt şi ţeapănă, şi stânjenită, în timp ce ea deborda de bună dispoziţie, fericită să mă vadă. Aşa, fără nici un fel de prefăcătorie, fără să urmărească absolut nimic.

Acum oftă, agasată şi supărată pe ea însăşi. „Bebeluş mare şi plângăcios", se gândi ea. „Nu poţi să suporţi că totul merge cum trebuie.11

- Mă felicitam c-am hotărât să se scoată porţile - pentru simbolul acestei acţiuni - şi să se planteze copăcei. Că astfel am arătat o deschidere, că am prins rădăcini, că pot să privesc spre viitor. Iar ea m-a făcut să-mi dau seama că în continuare sunt superficială, că evit oamenii şi relaţiile, că ating totul doar la suprafaţă, precum o piatră ce sare pe luciul apei. Nu vreau deloc să intru în adâncime.

-Poate că de ceva vreme încoace ai început să calci apa. Ea îşi aruncă privirea în spate. Bărbatul arăta al naibii de bine, se gândi ea, în bluzonul învechit, cu blugii uzaţi şi cu părul în dezordine.

- Poate că aşa este. Oricum, în timp ce noi două stăteam de vorbă şi încercam să înţeleg toate astea,

domnul Hennessy a parcat pe partea cealaltă a drumului. Ii mai văzusem dubiţa şi înainte, stând pur şi simplu acolo, parcată. Angie a recunoscut-o. Ea se întoarse. Ştiai c-a spus tot felul de mizerii despre tata şi familia lui?

- Nu. Poate c-a făcut-o. E un om dificil, Cilla.

-Asta am descoperit şi eu când m-am dus să stau de vorbă cu el. Ne învinovăţeşte pe mine şi pe-ai mei pentru ceea ce i s-a întâmplat fiului lui. Casa este blestemată, iar eu sunt o târfă exact ca bunică-mea şi-aşa mai departe. De fapt, a şi scuipat spre mine.

- Nenorocitul dracului.

-Nu te contrazic. După care a pornit în trombă, atât de repede încât m-am dezechilibrat şi am căzut, iar Angie e grijulie ca o cloşcă.

-Ar fi trebui să chemi poliţia. Să stea de vorbă cu el.

-Şi să-i spună să nu-mi mai scuipe pe pantofi? O să fie mai bine dacă mă asigur eu că n-o să aibă şansa s-o facă din nou. Gata, nu-mi mai pare deloc rău pentru ce i s-a întâmplat înainte ca eu să mă nasc. Am crezut că-s doar furioasă, aşa că m-am întors la treabă şi am încercat să uit muncind ca apucata. Insă mai târziu, bănuiesc că pur şi simplu toate astea m-au copleşit, rezultatul fiind episodul ăsta aproape interminabil de autocompătimire Ia care tocmai ai asistat şi tu.

- Eu l-aş numi mai degrabă un episod de mărime medie, iar asta nu face decât să arate că eşti prea dură cu tine însăţi. Nu mă pricep deloc la case şi construcţii, dar chiar o cunosc pe femeia care conduce lucrările de renovare de peste drum. Nu e deloc o ratată. E deşteaptă şi îndrăzneaţă şi munceşte pentru ceea ce îşi doreşte. Poate că nu are puterile mistice ale zeiţei, dar... Bătu uşor cu degetul una dintre schiţe. Asta este ea. Asta eşti tu, Cilla. Exact aşa cum te văd eu.

Dădu jos unul dintre desenele cu Brid, ţinând strâns cu ambele mâini ciocanul cu două capete, cu o expresie plină de viaţă pe chip, însufleţită de putere şi voinţă.

- la-l pe ăsta, pune-l undeva la vedere. Dacă simţi că se apropie vreun episod din ăsta, uită-te la schiţă. Şi-o să vezi cine eşti.

-Trebuie să spun că eşti prima persoană care mă vede ca pe o zeiţă războinică.
- Şi asta nu-i tot ceea ce reprezintă.
Cilla se uită de la schiţă direct în ochii lui. Simţi din nou încordare şi presiune în piept, dar nu de genul celor care îi prevestiseră lacrimile. Era contractarea, se gândi ea, unor muşchi, probabil, ce începeau să funcţioneze din nou.
-Mulţumesc pentru asta şi pentru tot restul. Şi ca răsplată...
Se întoarse şi îl făcu să-i crească pulsul când îşi ridică spatele cămăşii şi se aplecă puţin în zona taliei astfel încât blugii să îi coboare puţin în zona coloanei. Şi acolo, la bază, într-un albastru intens, se vedeau curbându-se cele trei linii ale unei spirale triple.
Ford simţi ca o lovitură de pumn excitarea în acelaşi timp în care îşi dădu seama.
- Simbolul celtic al puterii feminine. Fecioara, mama, femeia în vârstă.
Ea se uită peste umăr cu sprâncenele ridicate a mirare.
- Ce deştept eşti!
-Am făcut muncă de cercetare. Se apropie mai mult ca să studieze tatuajul. Şi simbolul ăsta a fost primul pe lista mea de preferinţe pentru Brid. Este mai mult decât coincidenţă, e vorba de destin.
-Ar trebui ca ea să-l aibă pe biceps.
- Ce-ai zis? îmi pare rău, nu mă pot concentra.
- Pe biceps. Cilla se întoarse şi şi-i încordă pe ai ei. Este mai puternic acolo. Nu la fel de sexy, poate, dar cred că mai puternic. Iar dacă îţi păstrezi ideea să-i apară doar atunci când se transformă, simbolul ăsta va exprima mult mai multe aşa.
-Deci mă ascultai.
- Şi tu la fel. Ea îşi ridică o mână şi îl atinse pe obraz. Eşti bun la asta.
- OK. Trebuie să ieşim din casă acum.
-Trebuie?
- Da. Fiindcă altfel aş putea să te conving să te culci cu mine chiar acum şi chiar vreau s-o fac. După aceea o să ne întrebăm amândoi dacă a fost din cauza faptului că tu ai

avut o zi proastă, iar eu pur şi simplu s-a întâmplat să fiu aici. Şi automat o să urmeze anxietate şi stânjeneală. Aşa că... hai să mergem să luăm nişte îngheţată.
Era alt cuvânt-cheie care-l făcea pe Spock să abandoneze ursul şi patul şi să sară în sus.
Zâmbind, ea îşi plimbă degetele în jos de-a lungul maxilarului lui Ford, mângâindu-1.
-Vreau să mă convingi să mă culc cu tine acum.
- Da. Taci din gură. îngheţată. Hai să mergem.
O apucă cu putere de mână şi o trase după el. Câinele trecu de ei în fugă într-o cursă până la uşa de la intrare.
- Eşti un bărbat derutant, Ford.
-Jumătate din timp nici eu însumi nu mă înţeleg.
capitolul 10
în opinia lui Steve, puţine lucruri puteau depăşi senzaţia de a merge cu motocicleta huruind de-a lungul unui drum din provincie, luând strâns curbele, cu vântul călduţ de seară bătându-i în faţă. Dacă ar fi pus-o cu bruneta aia focoasă, Shanna peisagista, ar fi depăşit această senzaţie, însă nu apucase, deşi fusese cât pe ce. Pe de altă parte, mereu mai exista o dată viitoare. Oricum îi simţise gustul şi avea sentimentul că întreg tacâmul se va ridica la înălţimea a ceea ce promitea mostra iniţială. Da. Zâmbi larg în vânt Data viitoare.
însă pentru moment, mersul cu viteză de croazieră de unul singur pe drumul pustiu după puţină bere, puţin biliard, câteva râsete şi preludiul cu Shanna îi mergea la inimă. Să se plimbe de colocolo, să-şi ia un răgaz de vreo două săptămâni ca să o ajute pe Cilla, da, astea toate îi conveneau.
Femeia se angrenase în ditamai proiectul, se gândi el. Un proiect mare şi complicat, şi unul extrem de personal. Insă şi ei îi convenea asta. Se vedea după modul în care arăta, după modul cum vorbea. In sfârşit se angrenase în ceva pentru ea însăşi - ceva mare, complicat şi personal. Exact aşa cum avusese întotdeauna nevoie.
El putea să-i mai acorde încă o săptămână, poate încă zece zile din timpul lui. Deoarece la naiba dacă reabilitarea asta nu îl prinsese şi încă suficient de tare încât să-şi dorească

să vadă cum evoluează într-un interval puţin mai mare de timp. Voia să stea şi cu Cilla puţin mai mult, să o privească clădindu-şi cadrul noii sale vieţi.
Şi în plus, trăgea nădejdea să rezolve problema aceea şi cu Shanna cât timp mai stătea aici.
Cam o săptămână ar fi suficient, se gândi el în timp ce făcea o întoarcere largă şi intra pe drumul ce ducea spre Cilla. Până atunci, farmecul rural al Shenandoah Valley avea să înceapă să pălească pentru el. El avea nevoie de acţiunea oraşului, şi deşi New Yorkul îl atrăgea pentru perioade scurte de timp, strălucitorul şi năvalnicul L.A. era adevărata casă pentru el.
Nu şi pentru Cilla. Steve aruncă o privire spre maşina parcată pe marginea drumului lângă o alee lungă, în pantă. Nu, pentru Cilla întotdeauna L.A. fusese doar un simplu oraş. Probabil că acesta era alt motiv pentru care ideea de a se căsători fusese atât de aiurea. Chiar şi atunci, pe vremea aceea, ea căuta o modalitate de a evada de acolo în timp ce el nu ştia cum să facă să rămână.
Şi într-un fel sau altul, amândoi găsiseră ceea ce căutau. întoarse la ea pe alee, zâmbind când văzu că ea lăsase o lumină aprinsă afară pentru el şi una înăuntru ce se vedea prin una din ferestre. Asta era Cilla, se gândi el.
Mereu se gândea la lucrurile mărunte, era în stare să-şi amintească chestii de detaliu.
Iar lumina de la geam îi reaminti că trebuia să fie trecut de ora două dimineaţa. în ţinutul acesta liniştit motocicleta Harley răsuna precum o tornadă ce bătea spre Oz. Probabil că ea dormea - iar dacă Cilla se punea pe dormit, dormea buştean -, însă opri motorul la jumătatea aleii şi coborî panta din inerţie.
îngânând o melodie, se dădu jos de pe motocicletă ca să meargă restul drumului la pas, până la hambar, îşi scoase casca, o prinse de motocicletă, după care deschise uşa scârţâitoare a hambarului. Lăsă farul aprins ca să poată vedea ceva în întuneric şi, cu un râgâit care îi aminti de berea Corona băută mai devreme, coborî cricul de susţinere al motocicletei. Când roata din faţă se lăsă într-o parte, lumina farului se opri într-una dintre cutiile de

depozitare ale Cillei. Era acolo deschisă, cu capacul lăsat deoparte şi peste tot erau împrăştiate fotografii şi hârtii.
-Hei.
Făcu un pas în faţă ca să se uite mai îndeaproape. Nu auzi nimic, nu văzu nimic, doar că instantaneu simţi o durere zdrobitoare înainte să cadă în faţă pe beton.
Cilla avea prima întâlnire de lucru a zilei cu Matt puţin după ora şapte dimineaţa. Mai planificase alte asemenea consultări şi cu electricianul şi cu instalatorul, însă voia ca şi Steve să participe la acestea. Atâta timp cât se afla aici, se gândi ea, voia să-l folosească.
în plus, dorea ca el să meargă cu ea la cumpărături. Trebuia să aleagă gresia şi articolele de feronerie, plus accesoriile, şi să mai comande lemn de construcţii. Până la şapte şi jumătate, amestecul infernal de zgomote provenind de la fierăstraie, ciocane şi radiouri umpluse deja casa şi, bănuind că Steve stătuse până târziu noaptea trecută, i se făcu milă de el şi duse o cană de cafea până sus în dormitorul în care bărbatul îşi petrecea nopţile în sacul lui de dormit cu Spider-Man, proaspăt împrumutat de peste drum.
Când văzu că de fapt Spidey era neocupat, răsuflă zgomotos.
- Cineva a avut noroc, murmură ea şi bău din cafea în timp ce cobora la parter.
îşi luă în grabă listele, carneţelul de însemnări şi geanta. în momentul în care ieşea din casă, echipa de peisagistică se aduna afară. Sprâncenele Cillei se arcu- iră brusc când o văzu pe Shanna. Şi-atunci cu cine a avut Steve noroc? se întrebă ea. Shanna îi făcu cu mâna, după care veni spre ea, cu un pahar de cafea în mână.
- ’Neaţa. Brian a trebuit să se ducă în alt loc în dimineaţa asta, dar o s-apară şi el cam în două ore.
- Bine. Eu mă duc să iau nişte materiale. Aveţi nevoie de mine pentru ceva anume?
-Nu, totul e OK. însă o să trebuiască să vii s-arunci o privire când te întorci. Azi o să începem să lucrăm la suprafeţele tari - curtea interioară şi potecile. Shanna îşi aruncă rapid

privirea spre casă. Aşadar, Steve este printre cei vii în dimineaţa asta?
- încă nu l-am văzut.
- Nu mă mir. Aranjându-şi şapca peste părul ei negru, Shanna îi aruncă un zâmbet. Aproape c-au fost nevoiţi să ne dea afară din local noaptea trecută. Iar Steve e cu siguranţă un mare dansator.
- Da, este.
-E un dulce. A venit după mine până acasă să se asigure că ajung în siguranţă, după care n-a insistat - sau, mă rog, nu prea tare - ca să intre. Dacă ar fi insistat puţin mai mult, cine ştie?
Şi izbucni în râs.
-N-a rămas cu tine?
-Nu. Zâmbetul Shannei păli. A ajuns cu bine acasă?
- Nu ştiu. Nu l-am văzut înăuntru, aşa că am presupus că... Dând din umeri, Cilla îşi zdrăngăni cheile. O să mă duc să văd dacă motocicleta lui e în hambar.
Shanna o pomi imediat alături de ea.
- Era bine când a plecat, adică vreau să spun că nu băuse prea mult. Câteva beri toată seara. Eu locuiesc la numai douăzeci de minute de aici.
- Probabil că pur şi simplu nu l-am văzut eu prin casă. însă simţi un gol în stomac în momentul în care ajunse la uşa hambarului. Poate că s-a dus pe altă parte sus când coboram eu.
Lumina soarelui se revărsă în hambar făcând parcă să erupă o mare de particule de praf. Cilla clipi ca să-şi adapteze privirea şi simţi un nou val de îngrijorare când nu văzu imediat Harley-ul.
Intrând, observă unele dintre cutiile de depozitare desfăcute, iar conţinutul acestora aruncat pe jos. Un scaun vechi zăcea rupt pe o parte. După aceea văzu Harley-ul pe jos, pe podea, cu ghidonul în sus ca şi cum motociclistuî ar fi alunecat. Steve, cu mâinile şi picioarele răşchirate, era aproape strivit sub greutatea motocicletei.
- O, Dumnezeule!
Ţâşni în faţă, cu Shanna lângă ea, ca să ridice motocicleta de pe Steve. Avea părul năclăit de sânge şi mult sânge pe

faţa-i julită şi cu vânătăi. Fiindu-i teamă să-l mişte, Cilla îşi puse degetele pe gâtul lui şi apăsă. Şi aproape că se cutremură când îi simţi pulsul.
- E în viaţă. Are puls. Sună...
-Sun.
Aplecându-se, Shanna formă 112 pe telefonul ei mobil.
-Ar trebui să aducem o pătură, ceva? Ar trebui...
- Spune-le să se grăbească. Nu-l mişca.
Cilla sări în sus şi o luă la fugă spre casă.
De regulă, el putea să doarmă indiferent de gălăgia de afară. Insă ţipetele parcă îl zgâriară pe creier în somn, după care sirenele reuşiră să-l scoată complet din starea de letargie şi să-l trezească. Prea confuz ca să le pună cap la cap, se dădu jos din pat şi se duse împleticindu-se afară pe verandă. Căscând, se uită ce se întâmplă peste drum, dorindu-şi să poată face să apară o cană de cafea numai aşa, cu puterea minţii. La vederea ambulanţei lângă hambarul Cillei, se trezi de-a binelea. Când, cuprins de spaimă, scană rapid din priviri întreaga scenă şi nu o văzu, se întoarse imediat înapoi în casă să-şi tragă nişte haine pe el.
Traversă cât ai clipi, o luă pe aleea Cillei, menţi- nându-şi mintea goală. Dacă o singură imagine, chiar şi numai una singură i se forma acolo în minte, aveau să urmeze o grămadă de alte imagini îngrozitoare. îşi croi calea prin mulţimea de lucrători şi îi rosti numele o dată, ca intr-o rugăciune.
Când o văzu în picioare lângă targa portabilă, inima începu să-i bată din nou. După care parcă primi un pumn în stomac când îşi dădu seama că Steve zăcea pe targă.
-Mă duc cu el. Mă duc. Vocea ei oscila undeva la graniţa subţire dintre control şi isterie. N-o să meargă singur.
Apucă marginea tărgii şi rămase lipită de ea în timp ce îl transportau la ambulanţă. Frica din ochii ei îl făcu pe Ford să simtă fiori până în măduva oaselor.
- Cilla. O să vin şi eu după tine. O să fiu acolo.
rNu se trezeşte. Se pare că nu pot să-l trezească.
înainte să poată cineva încerca s-o oprească, Cilla se urcă în spatele ambulanţei.

El îi luă geanta pe care Shanna o recuperase şi i-o pusese lui în mâini. Shanna, se gândi Ford, căreia îi curgeau lacrimi pe faţă.

- Era în hambar, spuse Shanna înecându-se şi se lăsă strânsă în braţe de Ford, căutând alinare. Pe podea, sub motocicletă. Sângele...

-OK, Shan. OK, scumpo. Acum o să plec şi eu. Mă duc să văd ce face, cum se simte.

- Sună-mă, te rog. Sună-mă.

- O să fie primul lucru pe care o să-l fac.

După ce conduse nebuneşte până la spital, Ford îi duse Cillei geanta la camera de gardă, mult prea îngrijorat să se simtă în vreun fel ridicol din acest motiv. O găsi stând lângă o pereche de uşi duble, cu o expresie complet neajutorată.

-Le-am spus ce ştiam despre istoricul lui medical, datele pe care am putut să mi le amintesc. Cine reţine toate chestiile de genul ăsta? îşi pipăia gulerul cămăşii de pe ea, ca şi cum ar fi căutat ceva, orice, de care să se ţină. Dar măcar le-am spus grupa sangvină. Mi-am amintit ce tip de sânge are. A-negativ. Mi-am amintit.

- OK. Hai să stăm jos.

-Nu mă lasă să intru. Nu mă lasă să stau cu el. Şi tot nu se trezeşte.

Ford îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi o trase cu fermitate de lângă uşi, ducând-o spre un scaun. în loc să se aşeze, se aplecă în faţa ei, astfel încât ochii ei să fie la nivelul feţei lui.

- O să-l facă bine. Asta se întâmplă acum. OK?

- Sângera foarte tare. La cap. Pe faţă. Zăcea acolo şi sângera. Nu ştiu de cât timp.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Nu ştiu! îşi duse ambele mâini la gură şi începu să tremure. Nu ştiu. Nu era în camera lui şi am bănuit, am crezut, ei bine, am bănuit, că şi-o pune pe undeva, că se simte bine. Asta-i tot. Şi-aproape c-am plecat. Dumnezeule, Dumnezeule, aproape c-am plecat fără ca măcar să mă uit, să verific. Ar fi putut să treacă şi mai multe ore.

-Respiră. îi vorbi cu asprime, o luă de mână şi o strânse. Uită-te la mine şi respiră.
-OK.
Ea respiră şi continuă să tremure, însă Ford văzu că în sfârşit o umbră de culoare începea să-i apară pe faţa albă ca varul.
-Am crezut c-a rămas la Shanna, aşa că aveam de gând să mă duc să cumpăr materiale, dar nu era adevărat. Adică ea a venit acolo şi mi-a spus că el n-a rămas la ea. Mi-am făcut griji că s-ar fi putut rătăci sau ştiu eu ce altceva. Habar n-am ce-am crezut. Dar m-am dus să văd dacă motocicleta lui este acolo. Şi l-am găsit.
- în hambar.
-Zăcea cu motocicleta peste el. Nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla. Capul lui, faţa lui.
Acum se frecă cu mâna pe piept, între sâni. Ford aproape că îi putea auzi bătăile inimii rezonând de mâna lipită de piept.
- I-am auzit spunând că probabil are vreo două coaste rupte, de la motocicleta căzută peste el. însă cum de-a căzut motocicleta peste el? Şi... şi rănile de la cap. Şi pupilele. Spuneau ceva despre o pupilă dilatată. Ştiu că asta nu-i de bine. Am avut odată o apariţie episodică pe post de invitat special în Spitalul de urgenţă.
Trase aer în piept în trei reprize scurte, neregulate, după care îl expiră pe tot odată. Iar lacrimile veniră odată cu aerul expirat.
-Cine dracu' face accident de motocicletă în hambar? Aşa ceva e peste poate.
Luând lacrimile şi izbucnirea de furie ca pe nişte semne bune, Ford se aşeză lângă ea ţinând-o de mână.
Când uşa se deschise larg, se ridicară amândoi în picioare parcă clătinându-se.
-Ce este? Unde-l duceţi? Steve...
-Domnişoară...
Una dintre asistentele camerei de gardă se aşeză în calea Cillei.
-îl ducem pe prietenul dumneavoastră sus în sala de operaţii.

- Operaţie pentru ce? La ce?
-Are hemoragie internă, creierul i-a sângerat de la lovitura la cap. Trebuie să-l opereze. O să vă duc sus în zona de aşteptare a sălii de operaţii. Unul dintre medici vă poate explica procedura.
- Cât de grav este? Asta puteţi să-mi spuneţi. Cât este de grav?
- Facem absolut tot ce ne stă în putinţă. Avem o echipă chirurgicală bună care se pregăteşte pentru procedură. Le făcu semn spre lift. Ştiţi dacă domnul Chensky a fost implicat în vreun fel de scandal, de bătaie?
- Nu. De ce?
-E vorba de rana din partea din spate a capului. Arată de parcă ar fi fost lovit acolo. Nu e compatibilă cu o simplă cădere. Desigur, dacă mergea fără casca de protecţie...
- Nu s-a întâmplat în timp ce conducea. Nu s-a întâmplat pe drum.
- Dacă aşa spuneţi dumneavoastră...
- Cilla. Ford o luă de mână înainte ca ea să poată urca în lift. Trebuie să sunăm la poliţie.
Cum se presupunea că putea să gândească? Cum putea să stea în încăperea asta în timp ce nişte oameni cu totul străini îl operau pe Steve? O sală de operaţii. Teatru de operaţii. Aşa se numea uneori în engleză, nu-i aşa? In acest caz, pacientul şi doctorul erau cele două vedete? Care dintre ei era plătit mai bine?
- Domnişoară McGowan?
- Poftim?
Se uită fix în ochii inexpresivi ai poliţistului. Care era numele lui? îl uitase deja.
- Mă scuzaţi.
Orbecăi prin haosul din minte după răspunsul la întrebarea pe care io pusese bărbatul.
- Nu sunt sigură la ce oră s-a întors. M-am dus la culcare pe la miezul nopţii, iar el nu se întorsese. Shanna mi-a spus că de la ea a plecat înainte de ora două. Chiar înainte de ora două, aşa a zis.
- Ştiţi numele întreg al Shannei?

- Şhanna Stiles, îi răspunse Ford cu promptitudine. Lucrează pentru Brian Morrow. Morrow Landscape and Design.
- L-aţi găsit pe domnul Chensky la aproximativ şapte şi treizeci de minute în această dimineaţă?
-Aşa am spus. N-am spus asta? Cilla îşi dădu părul pe spate. Nu era în casă, aşa c-am verificat în hambar ca să văd dacă motocicleta-i acolo. Şi l-am găsit.
- Dumneavoastră şi domnul Chensky locuiţi împreună?
-Este în trecere pe aici. Mă ajută timp de câteva săptămâni.
- în trecere de unde?
- Din Los Angeles. New York. Vreau să spun că a fost în New York şi se întoarce în L.A.
Nodul din ce în ce mai mare ce începuse să-i freamăte în stomac părea să vrea să-i iasă pe gât, afară.
- Ce contează?
- Domnule poliţist Taney. Ford îşi puse o mână peste cea a Cillei şi o strânse uşor. Uitaţi cum stă treaba. Cu câteva nopţi în urmă, am văzut pe cineva dând târcoale pe-acolo, înspre hambarul Cillei. Era târziu. Eu lucrasem foarte mult şi m-am uitat pe geam afară în drum spre pat şi am văzut pe cineva, am văzut o lanternă. Am crezut că era Steve şi nu m-am mai gândit la asta.
- Dar n-a fost el.
Aducându-şi iarăşi aminte de asta, Cilla închise ochii.
-Se presupunea că trebuie să cumpăr un lacăt, dar n-am făcut-o. Am uitat, nu m-am mai gândit la asta, şi acum...
- Ce păstraţi în hambar? o întrebă Taney.
-Am făcut curăţenie în pod şi am depozitat lucruri acolo. O grămadă de lucruri pe care trebuie să le iau la mână ca să le sortez. Şi mai sunt şi alte chestii. Cuie, unelte, scule mai vechi.
- Ceva de valoare?
- Pentru unii, orice are legătură cu bunica mea este de valoare. Ce stupizenie, ce prostie din partea mea să cred că aş putea să schimb cu totul locul ăsta, să-l fac ca nou.
„Să-l fac să fie al meu“, se gândi ea. Pur şi simplu stupid.
- A fost ceva luat de-acolo?
- Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

- Domnul Chensky s-a dus seara trecută în oraş, aproximativ pe la opt, la un bar. Nu ştiţi numele barului...
- Nu, nu ştiu numele barului. Puteţi s-o întrebaţi pe Shanna Stiles. Şi dacă vă gândiţi că era beat şi că într-un fel sau altul s-a lovit de singur la ceafă, s-a trântit cu faţa de beton şi şi-a dărâmat motocicleta peste el, vă înşelaţi. Steve nu s-ar sui beat pe motocicletă. Puteţi so întrebaţi pe Shanna sau pe oricine altcineva care a mai fost în bar noaptea trecută despre asta.
-O să fac asta, domnişoară McGowan, iar dacă nu aveţi nimic împotrivă o să mă duc şi să arunc o privire în hambarul dumneavoastră.
- Da, mergeţi.
- Sper ca prietenul dumneavoastră să treacă cu bine peste asta. Păstrăm legătura, mai adăugă el în timp ce se ridica în picioare.
Ford se uită la el cum se duce spre ghişeul asistentelor şi scoate o carte de vizită.
- Crede că a fost vorba de consum de alcool sau că Steve era drogat sau pur şi simplu complet idiot.
-Poate că asta crede. Ford se întoarse spre Cilla. Poate că asta crede. Dar n-are cum să nu cerceteze diferite lucruri, să stea de vorbă cu diferiţi oameni. Iar Steve, când o să fie în măsură s-o facă, poate să vină cu chestii suplimentare care să lămurească toate aspectele neclare.
-Ar putea să moară. N-am nevoie ca ei să-mi spună asta, o ştiu. Ar putea să nu-şi mai revină niciodată. Buzele începură să-i tremure înainte ca ea să reuşească să se controleze. Şi nu mă pot abţine să nu-l văd acolo, în scena aceea din Anatomia lui Grey, cu medicii stagiari cocoţaţi acolo sus, în balconul ăla cu pereţi de sticlă, uitându-se în jos la Steve. Şi toată lumea gândindu-se mai degrabă la sex decât la Steve.
Ford îi cuprinse faţa în mâini.
-Să ştii că oamenii chiar îşi fac treaba gândindu-se la sex. Tot timpul. In caz contrar, nimic nu s-ar face cum trebuie.
Când ea lăsă să-i scape un râset slab, el o sărută pe frunte.
- Hai să facem o plimbare, să luăm nişte aer curat.
- N-ar trebui să plec. Trebuie să fiu aici.

- O să dureze ceva timp. Hai să ne limpezim minţile, să căutăm nişte cafea cât de cât ca lumea.
- OK. Numai câteva minute. Nu trebuie să stai şi tu.
Se uită în jos la mâna ei în timp ce se duceau spre lift şi văzu că era prinsă în a lui. Nu ştiu la ce mă gândeam. Nu e nevoie să stai şi tu. Abia dacă îl cunoşti pe Steve.
-Nu fi prostuţă. Chiar îl cunosc şi îmi place de el. Oricum, no să te las singură aici.
Ea nu spuse nimic, nu putea so facă, în timp ce coborau cu liftul. O usturau ochii, îi venea să izbucnească iarăşi în lacrimi. Corpul ei tânjea să i se ofere lui, să se lipească de el, să-l simtă tare şi puternic, să fie îmbrăţişată. Putea să se cuibărească strâns în braţele lui, se gândi ea. Dacă i se îngăduia să se cuibărească acolo.
-Vrei ceva de mâncare? întrebă el în momentul în care coborau din lift pe holul principal de la intrare.
- Nu, n-aş putea să mănânc acum.
- Oricum, probabil că mâncarea e tot oribilă aici. -Tot?
-Taică-meu a fost internat vreo două zile în urmă cu câţiva ani, aşa că am coborât o dată sau de două ori să mănânc în bufetul din hol. Nu se îmbunătăţise nimic încă de pe vremea când eram eu copil şi mi-am petrecut eu însumi ceva timp aici.
- Pentru ce ai fost internat?
-M-au ţinut sub observaţie pe timpul nopţii - co- moţie, mână ruptă. Mi-a trecut prin cap să pun nişte benzi de prindere cu arici pe mănuşile şi ciorapii de schi. Am crezut că astfel o să pot să mă caţăr şi să cobor de pe clădiri ca Omul-Păianjen. Din fericire, fereastra dormi-torului meu nu era atât de înaltă.
- Poate c-ar fi trebuit să încerci să te caţări înainte să-ncerci să cobori.
- M-am prins ulterior.
- Ştiu că încerci să mă faci să nu mă mai gândesc la Steve şi chiar îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar...
-Cinci minute, spuse Ford în timp ce o conducea afară. La aer curat.
- Ford?

Cilla privi cum el se duse înspre femeia frumuşică îmbrăcată într-un costum roşu aprins. De pe buzele rujate în aceeaşi culoare îndrăzneaţă se auzi un râs clar, în timp ce ea îşi dădea jos ochelarii de soare ca să scoată la iveală nişte ochi căprui profunzi.
Braţele ei se deschiseră larg, după care se închiseră în jurul lui Ford într-o îmbrăţişare puternică, de parcă el ar fi fost proprietatea ei. Ea mai adăugă nişte efecte sonore, observă Cilla, un mmmmm! prelung pe o tonalitate joasă, înainte să se desprindă din îmbrăţişare şi să scuture uşor capul ca şi cum şi-ar rearanja părul şaten, scurt şi strălucitor.
-A trecut o viaţă de când nu ne-am văzut!
-A trecut ceva timp, încuviinţă Ford. Arăţi foarte bine.
- Fac tot ce-mi stă în puteri. îşi întoarse ochii aceia şi buzele zâmbitoare spre Cilla. Bună şi ţie!
- Cilla, ea este mama lui Brian, Cathy Morrow. Bri lucrează pentru Cilla.
-Bineînţeles, spuse Cathy. Nepoata lui Janet Hardy. Am cunoscut-o puţin. Semeni foarte tare cu ea. Şi renovezi vechea fermă.
-Da.
Conversaţia i se părea din altă lume. Cilla avea senzaţia că rosteau replici ca într-o piesă de teatru.
- Brian mă ajută foarte mult. E talentat.
- Da, aşa-i băiatul meu. Ce faceţi aici?
- Prietenul Cillei e în operaţie. A avut un accident.
-Oh, Dumnezeule, îmi pare atât de rău. Zâmbetul strălucitor, ce te-ar fi dus cu gândul la cochetărie şi flirt, se transformă într-o expresie plină de îngrijorare. Pot să fac ceva pentru tine?
Braţul lui Cathy se încolăci în jurul Cillei într-un gest atât de sincer, încât femeia se sprijini în mod instinctiv de el.
-Noi doar... aşteptăm.
- Ceea ce-i cel mai rău. Aşteptarea. Ia fii atentă, fac muncă de voluntariat aici două zile pe săptămână şi conduc câteva comitete de strângere de fonduri. Cunosc o grămadă din personalul de-aici. Cine este chirurgul lui?
-Nu ştiu. S-a întâmplat atât de repede...

- Mai bine mă duc eu să aflu, să văd dacă pot să vă dau nişte informaţii? Nu ştiu de ce ei nu înţeleg că ne este mai bine dacă ştim diverse lucruri.
Oferta era precum apa gâlgâind în jos pe un gât uscat.
- Ai putea face asta?
-în mod sigur pot să încerc. Haide, scumpo. Vrei nişte cafea, nişte apă? Nu... ştii ce? Ford, ia du-te şi adu-i Cillei nişte cola cu ghimbir.
-OK. Ne întâlnim din nou la etaj. Eşti pe mâini bune.
Şi se şi simţea ca şi cum ar fi fost. Pentru prima oară de-o mulţime de timp, mult prea mult ca să-şi mai poată aminti exact de când, Cilla simţea că era în regulă să se detaşeze puţin şi să lase pe altcineva să se ocupe de toate.
- Ce i s-a întâmplat prietenului tău?
- Nu ştim exact. Asta-i o parte a problemei.
- Ei bine, o să aflăm ce putem.
Cathy o strânse încurajator pe Cilla de mână în timp ce se înghesuiau într-un lift plin cu vizitatori, flori şi baloane multicolore.
- Cum îl cheamă?
- Steve. Steven Chensky.
Cathy scoase un carneţel roşu de piele şi un stilou auriu şi notă numele în el.
- De cât timp este aici?
-Nu sunt sigură. Am pierdut noţiunea timpului. Noi am ajuns aici pe la opt, cred, la camera de gardă, şi el a stat acolo ceva timp înainte să-l ducă sus. Poate acum o oră?
- Ştiu că pare mult timp, dar de fapt nu e chiar aşa. Coborâm aici. Cathy o bătu uşor pe spate pe Cilla când uşile liftului se deschiseră. Du-te şi stai jos, iar eu o să văd ce pot să aflu.
- Mulţumesc. Mulţumesc mult de tot.
- Nu te mai gândi la asta.
Cilla se duse înapoi în sala de aşteptare, însă nu se mai aşează. Nu voia să stea jos alături de ceilalţi care aşteptau o veste despre un prieten, despre o persoană iubită. Despre viaţă şi moarte. îşi dori să fie un geam acolo. A cui fusese ideea să proiecteze o sală de aşteptare în interior, fără nici un fel de ferestre? Oare nu era evident că oamenii aveau

nevoie să se uite afară pe geam? Să-şi lase grijile să zboare?
-Hei...
Ford veni lângă ea cu un pahar mare cu capac.
- Mulţumesc.
- Cathy stă de vorbă cu cei de-aici.
- E foarte drăguţ din partea ei. îi place foarte mult de tine. La început, când a apărut, am crezut că-i o veche iubită de-a ta.
- Hai să fim serioşi! Şocul i se întipări pentru o clipită pe faţă. Are o vârstă. Este mama lui Brian.
-O groază de bărbaţi aleargă după femei mai în vârstă. Iar ea chiar arată bine de tot.
-Are o vârstă, repetă Ford. E mama lui Brian.
Cilla dădu să zâmbească, după care se încordă brusc când Cathy intră în sala de aşteptare.
-Unu la mână, doctorul North îl operează, începu Cathy pe o ton energic şi practic, extrem de liniştitor. E unul dintre cei mai buni chirurgi. Eşti foarte, foarte norocoasă din punctul ăsta de vedere.
- OK. Cilla respiră uşurată. E-n regulă.
- Doi la mână, vrei să auzi toţi termenii medicali pe care mi i-au spus?
Cathy îşi pregăti carneţelul.
-Eu... Nu. Nu, vreau doar să ştiu.
- E suficient de puternic să facă faţă intervenţiei. Este stabil. O să mai dureze încă vreo două ore, cel puţin. Şi mai sunt şi alte răni care trebuie tratate. Acum chiar îşi deschise carneţelul. Două coaste rupte. Nasul şi pometele stâng au fost fracturate şi a fost lovit serios la rinichi. Rănile de la cap sunt cele mai grave, iar dr. North lucrează la asta. E tânăr, în formă, sănătos, şi toţi aceşti factori sunt în favoarea lui.
- OK. Cilla dădu aprobator din cap. Mulţumesc.
- O să mă duc să văd ce se întâmplă din nou, peste puţin timp?
Cathy îi luă mâna Cillei.
-Vă sunt recunoscătoare, doamnă Morrow, foarte recunoscătoare.

- Spune-mi Cathy. Şi nu face nimic. Ai grijă de ea, îi spuse lui Ford şi îi lăsă singuri.
- O să mă duc afară, să sun acasă. Să ştie toată lumea ce se întâmplă.
- M-am ocupat eu de asta, îi spuse Ford, când ţi-am adus băutura. însă putem să facem o mică actualizare.
Se plimbară. Stătură şi jos. Se uitară la televizorul din sala de aşteptare, pe care cineva îl pusese pe CNN. Şi când din cele două ore proiectate mai rămăsese doar puţin, Cathy veni înapoi.
-A ieşit din operaţie. Dr. North o să vină să vorbească cu tine.
-El e...
-Nu mi-au spus prea multe chiar acum, în afară de faptul că a rezistat şi a trecut cu bine de operaţie. Ceea ce e un lucru bun. Ford, ai grijă ca Cilla să aibă numărul meu de telefon. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Bine?
-Da.
Degetele Cillei se strânseră ca nişte corzi de degetele lui Ford când bărbatul în uniforma verde a personalului din spital se opri în pragul uşii. El scană cu privirea încăperea, se opri asupra lui Cathy cu un licărit în ochi ce semnala că a recunoscut-o. Iar Cathy o atinse uşor pe umăr pe Cilla.
- Să mă suni, repetă ea şi se îndepărtă în timp ce doctorul traversa încăperea.
- Domnişoară McGowan?
- Da. Da. Steve?
North se aşează. Faţa lui părea liniştită, se gândi Cilla. Aproape complet imobilă, impenetrabilă şi netedă, netedă precum catifeaua maronie. Se aplecă uşor spre ea şi îşi aţinti ochii în ochii ei, vorbind:
- Steve a suferit două fracturi de craniu. O fractură liniară aici, spuse el, trecându-şi degetul de-a lungul părţii de sus a frunţii. Este o fisură a osului care nu produce deplasarea acestuia. Acestea se vindecă de regulă de la sine. însă cea de-a doua fractură a fost aici. Acum îşi dusese mâna la spate, la baza craniului. O fractură la osul de-aici. Iar această fisură, mult mai gravă, i-a cauzat lovirea creierului şi sângerarea.

- Şi l-aţi făcut bine.
-Â trecut cu bine de operaţie. O să aibă nevoie de investigaţii suplimentare. O să-i monitorizăm presiunea din interiorul craniului la Terapie intensivă cu un dispozitiv pe care i l-am inserat în timpul operaţiei. Când umflăturile o să se retragă, i-l scoatem. A avut foarte mare noroc.
- Foarte mare noroc, repetă ea.
-Creierul îi putea fi afectat, temporar sau permanent. E prea devreme să facem aprecieri. în momentul de faţă, aşteptăm şi monitorizăm. Este în comă. Inima lui este foarte puternică.
- Da, este.
-A avut foarte mare noroc, repetă North. Are familie?
- Nu aici. Aici mă are doar pe mine. Pot să-l văd?
-O să vină cineva să vă ducă imediat la Terapie intensivă.
Ajunseră acolo, şi ea dădu cu ochii de el. Faţa îi era acoperită cu vânătăi de toate formele şi era de-o paloare cadaverică. Nu era în regulă, doar asta îi trecu prin cap. Nimic din toate astea nu era în regulă. Nici măcar nu mai semăna cu Steve, cu ochii aceia învineţiţi şi înfundaţi în orbite, cu nasul umflat şi bandaje albe în jurul capului.
îi scoseseră şi cercelul din ureche. Oare de ce făcuseră asta?
Nu mai semăna cu Steve.
îşi scoase cercelul mic, rotund, de argint, de la ureche şi, aplecându-se deasupra lui, i-l prinse lui. Şi îl sărută uşor pe obrazul învineţit.
-Acum este mai bine, spuse ea în şoaptă. E mai bine. O să fiu aici, OK? Ridicându-i mâna, îi sărută degetele. Chiar şi când n-o să fiu aici, tot aici o să fiu.
N-ai voie să mă părăseşti. Asta-i regula. N-ai voie să mă părăseşti. _ ,
Rămase acolo, ţinându-l de mână, până când asistenta veni şi o scoase afară.
Partea a doua
Reabilitarea
Schimbă-ţi părerile, păstrează-ţi principiile;
Schimbă-ţi frunzele, păstrează-ţi intacte rădăcinile.

Victor Hugo

capitolul 11

- Putem să stăm pe rând la spital.

Ford îşi aruncă rapid privirea spre Cilla în timp ce conducea. Nu obiectase când el insistase că trebuie să se ducă acasă, să se odihnească şi să mănânce ceva. Şi asta îl îngrijora.

- Oricum la Terapie intensivă sunt foarte stricţi şi nu te lasă să stai prea mult, aşa că o să facem asta cu schimbul. Eu, tu, Shanna şi altcineva, o să acoperim întreaga perioadă.

- Nu se ştie cât o să fie în comă. Ar putea să fie vorba de ore sau de zile, şi asta dacă...

- Când. O să folosim cuvântul cdnd, nu dacă.

-N-am fost niciodată o fire foarte optimistă.

- Nu-i nimic. încercă să găsească un ton care să sune şi ferm, şi plin de înţelegere. Eu am mult optimism şi-ţi pot împrumuta şi ţie o doză.

-Arăta ca şi cum ar fi fost bătut. Pur şi simplu bătut.

- E din cauza fracturii de craniu. Am vorbit cu una dintre asistente când erai înăuntru cu el. Aşa se întâmplă în cazuri dintr-astea.

Ştiind, chiar şi ştiind despre ce-i vorba, se gândi el, tot nu-şi putuse reprima şocul în momentul în care îl văzuse, când i se permisese să stea un minut cu Steve.

- Mai este şi coma. Coma nu este un lucru rău, Cilla. îi dă timp corpului să se vindece. Să se concentreze numai asupra acestui lucru.

-Văd că ai doze de optimism din abundenţă. însă asta nu-i o carte de benzi desenate în care băiatul bun răzbate de fiecare dată. Chiar dacă - sau putem să folosim acel când

plin de culoare ca un curcubeu - o să iasă din comă, s-ar putea să-i fi fost afectat creierul.
îi trecuse şi lui asta prin minte, dar nu avea nici un sens să se gândească direct la cel mai rău scenariu posibil.
- In lumea mea plină de culori ca un curcubeu şi în versiunea ta, aia mai întunecată, creierul e în stare să înveţe din nou orice. E al naibii de deştept.
-N-am fost în stare să iau şi să pun un blestemat de lacăt.
- Dacă cineva a intrat în hambar şi l-a lovit în halul ăla pe Steve, de ce crezi că un amărât de lacăt l-ar fi împiedicat să intre?
Degetele i se crispară înţepenite pe măsură ce se apropiau de aleea de la casa ei.
- Am dat jos porţile. Şi am plantat nenorociţii ăia de pomi.
- Mda, bănuiesc că pomii ăia sunt de vină. Ceea ce înseamnă că totul e vina ta.
Aşteptă ca ea să se ia de el - era mult mai bine, după mintea lui, să facă asta, în loc să jelească. Dar ea nu spuse nimic.
- OK, încă o dată, dacă cineva voia să intre, cum ar fi putut două panouri din fier forjat să-l oprească? Ce s-a întâmplat cu pesimismul?
Ea doar clătină din cap şi se uită lung la casă.
- Nu ştiu ce fac aici. Bătrânul ăla nebun probabil a avut dreptate. Locul este blestemat. Unchiul meu a murit aici, bunica mea la fel, iar acum ar putea să moară şi Steve. Pentru ce? Ca să pot eu să lustruiesc, să vopsesc şi să aranjez locul ăsta? Fiindcă am căutat acea legătură, acel punct comun, acea conexiune cu bunica mea deoarece n-am avut parte de asta cu propria mamă? Ce rost are? Ea este moartă, deci atunci ce rost are?
- Identitatea. Ford o apucă de braţ înainte ca ea să deschidă portiera maşinii. Cum să putem şti cine suntem cu adevărat până când nu ştim de unde ne tragem şi dacă vrem să trecem peste aspectul acesta, să-l folosim ca bază pentru viitor sau să-l acceptăm aşa cum este?
- Eu ştiu cine sunt.

Se smulse din strânsoare şi împinse portiera cu putere. Şi o trânti la fel de tare în urma ei.
-Nu, chiar nu ştii, îi răspunse Ford.
Cu paşi mari, se îndreptă spre partea laterală a casei. Să muncească, se gândi ea, să muncească asiduu câteva ore, după care să se spele şi să ducă înapoi la spital. Curtea interioară fusese reparată, noile plăcuţe de arde- zie erau puse la locul lor, potecile delimitate cu frânghii şi săpate, cu excepţia celei pe care o adăugase ea în planurile de renovare. Cea care ducea spre hambar. Nişte benzi de culoare galbenă cu înscrisul „POLIŢIA - NU TRECEŢI11 erau puse în cruce peste uşa hambarului precum o panglică urâtă petrecută peste un cadou dezgustător.
Se uită lung la ea în timp ce Shanna îşi lăsa lopată din mâini şi se apropie în fugă peste pajişte.
Cilla încercă să-şi adune compasiunea. Nu era singura îngrijorată şi abătută.
- Nu-i nici o schimbare.
Strânse mâna întinsă a Shannei.
Restul echipei de peisagistică se opri din lucru, iar unii dintre bărbaţii care lucrau în casă ieşiră afară.
-Nici o schimbare, repetă ea, ridicând vocea. L-au băgat la Terapie intensivă, îl monitorizează şi o să-i facă tot felul de teste. N-avem altceva de făcut decât să aşteptăm.
- Te duci înapoi? întrebă Shanna.
- Da, nu peste mult timp.
- Brian?
Brian dădu rapid din cap spre Shanna, aprobator.
- Du-te.
Smulgându-şi telefonul din buzunar, Shanna se duse spre partea din faţa casei.
- Sora ei poate să vină s-o ia, îi explică Brian.
îşi scoase şapca ce îi acoperea părul şaten tuns scurt şi îşi trecu degetele murdare, ca pe o greblă, prin el.
-Chiar când ai ajuns tu voia să lase baltă totul să se ducă să-l vadă pe Steve cu ochii ei.
- Bun. Asta-i un lucru bun.

-Noi, restul, cu Matt şi Dobby şi-aşa mai departe, o să ne ducem şi noi. Nu ştiu dacă o să ne lase înăuntru, să-l vedem, dar sigur o să trecem pe-acolo. Shanna a avut o criză mai devreme. Se învinovăţeşte îngrozitor.
- De ce?
- Că dacă l-ar fi lăsat să rămână peste noapte şi aşa mai departe.
Oftând, îşi puse şapca la loc. După o privire scurtă aruncată spre Ford, înţelese perfect cum stătea treaba. Scoţându-şi ochelarii de soare, îşi concentră ochii de un albastru vărătic asupra Cillei.
- I-am spus că nu trebuie să se tot frământe întrebându-se ce-ar fi fost dacă şi aşa mai departe. Nu e vina nimănui în afară de cel care i-a făcut asta lui Steve. Dacă începem să ne întrebăm cu „dacă“, nu avem cum să nu vedem că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă Steve n-ar fi ieşit din casă ca să joace biliard, dacă nu s-ar fi dus în hambar şi tot aşa. Iar astea-s numai aiureli. Cel mai bun lucru este să gândim pozitiv. Oricum ar fi.
Scoase o bandană din buzunar să îşi şteargă transpiraţia de pe faţă.
- Poliţia a fost aici, bănuiesc că poţi să vezi şi tu asta. Au pus întrebări. Nu pot să zic ce cred ei despre toată povestea asta.
- Sper c-au încetat să se mai gândească că era beat şi şi-a făcut asta singur.
- Shanna i-a lămurit cum au stat lucrurile referitor la partea cu băutul.
- Bun. Asta îi mai slăbi unul din nodurile pe care pe care le simţea în stomac. Am cunoscut-o pe mama ta.
-Da?
- La spital. Mi-a fost de mare ajutor. Bine.
Lacrimile continuau să-i frigă partea din spate a pleoapelor, în timp ce se uita în lumina soarelui.
- Curtea interioară arată bine.
-Ne ajută faptul că avem de lucru.
- Mda. Atunci îmi daţi şi mie ceva de făcut, nu?
- Pot să fac asta. Zâmbi cu subînţeles spre Ford. Tu ce zici? Vrei şi tu o lopată?

- îmi place să privesc, spuse Ford cu uşurinţă. Şi trebuie să văd ce face Spock.
-N-are importanţă. îi dăm tipului ăstuia o lopată sau un târnăcop? o întrebă el pe Cilla. Iar dacă o să fie vreo ţeavă sigur o s-o spargă, iar vreun cablu în pământ sigur o să-l taie.
-Asta nu s-a întâmplat decât o singură dată. Poate de două ori, preciză Ford.
Când echipa de muncitori încetă lucrul, se opri şi ea din muncă şi se duse să facă un duş. Ar fi vrut să spună că se simte din nou ca o fiinţă omenească, însă era încă foarte răvăşită. Ca un robot, îşi puse pe ea nişte haine curate. Se hotărî să cumpere nişte reviste, ceva care să-i ocupe mintea la spital şi poate să ia un sendviş de la un automat. Când coborî în fugă pe scări, Ford se afla în livingul încă neterminat.
- Aş spune că faci progrese aici, însă nu prea mă pricep, şi adevărul e că nici nu mi se pare.
- Ba să ştii că facem progrese.
- Bine. Am adus cina afară pe verandă. Spock îţi trimite salutările sale prieteneşti întrucât în seara asta el mănâncă acasă.
- Cina? Ascultă, eu...
-Trebuie să mănânci. Şi eu la fel. O apucă de mână şi o scoase afară. Avem la masă cea de-a doua specialitate a mea.
Cilla se uită la farfuriile şi paharele de carton, la sticla de vin şi cutia de coca-cola. Iar în mijlocul mesei pliabile era un castron mare plin cu macaroane cu brânză.
-Ai făcut macaroane cu brânză?
-Da, exact. Adică, am pus pachetul semipreparat cumpărat în cuptorul cu microunde pe care l-am programat conform instrucţiunilor. Sunt nişte macaroane cu brânză destul de bune dacă nu eşti prea mofturoasă. Turnă nişte vin într-un pahar de carton. Iar vinul o să fie de ajutor să le dai pe gât.
- Tu n-o să bei vin.
-Asta din cauză că mie îmi plac foarte mult macaroanele semipreparate şi că o să te duc cu maşina la spital.

O masă caldă, companie. Ajutor. Toate oferite, se gândi ea, fără să fie nevoie să le ceară.
- Nu trebuie să faci toate astea.
El îi trase scaunul şi o îndemnă cu un ghiont să se aşeze.
-Este mult mai tare să faci ceva ce nu trebuie să faci.
- De ce? Ea se uită în sus în ochii lui. De ce faci asta pentru mine?
- Ştii ce, Cilla, nu pot spune că ştiu cu siguranţă de ce. Dar... îşi lipi buzele pe fruntea ei înainte să se aşeze. Cred că eşti foarte importantă pentru mine.
Ea îşi încleştă mâinile în poală în timp ce el îi punea în farfurie două linguri pline ochi cu macaroane şi brânză. După care, ca să-şi dreagă glasul, Cilla luă o gură de vin.
-Âsta-i al doilea lucru pe care mi l-ai spus azi şi pe care nu mi l-a mai spus nimeni niciodată.
Ochii aceia inconfundabili ai lui se ridicară uitân- du-se fix în ai ei.
-Nu ţi-a spus nimeni vreodată că eşti importantă pentru el sau ea?
-Poate Steve. Cu alte cuvinte, în alte moduri. Dar nu, nu în felul ăsta.
-Chiar eşti foarte importantă pentru mine. Hai, mănâncă. Dacă chestia aia se răceşte, se transformă în ciment curat.
- Al doilea lucru - sau primul, de fapt, primul pe care mi l-ai spus azi a fost că n-o să mă laşi singură.
El nu făcu decât să se uite la ea, iar ea nu-şi dădu seama dacă pe faţa lui se citea milă sau înţelegere, sau pur şi simplu răbdare. Indiferent ce anume era însă, ştia că era exact ceea ce avea nevoie. Şi ceea ce nu se aşteptase să găsească niciodată.

- Bănuiesc că ai dreptate, pentru că, iată-te aici! Luă o furculiţă de macaroane, o băgă în gură şi zâmbi. Sunt oribile. Mulţumesc, spuse ea şi mai luă o gură.
- Cu plăcere.
Nu se înregistrase nici o schimbare când ajunseră ei la spital şi, la fel, nici o schimbare când plecară câteva ore mai târziu. Cilla dormi cu telefonul în mână, dorin- du-şi să

sune, dorindu-şi ca asistenta din tură să o sune şi să-i spună că Steve este treaz şi lucid.
însă nu veni nici un apel telefonic. Ci numai vise.
Shenandoah Valley
1960
-Aşa arăta, prima oară când am văzut-o. Mica mea fermă.
în pantaloni trei sferturi roşii, cu o cămaşă albă legată la mijloc şi o pereche de pantofi sport albi marca Keds, Janet mergea la braţ cu Cilla. Părul auriu al lui Janet tresălta în coada elegantă în care era prins la spate.
-Bineînţeles, nu-i adevărat - nu chiar -, întrucât când am venit prima oară era peste tot plin de rulote, lumini, cabluri electrice, camionete. Oraşul pe care îî cream în diferite locaţii. Ştii bine.
- Da, ştiu.
- Dar acum vedem dincolo de toate astea. Aşa cum am făcut eu atunci. Ce vezi?
- O casă frumoasă cu linii simple. O casă de familie, cu verande largi şi primitoare, cu balansoare vechi unde poţi să stai şi nu faci absolut nimic. Grădini mici încântătoare şi nişte copaci foarte umbroşi.
-Nu te opri.
- Marele hambar roşu, şi oh! Cai în padoc!
Cilla dădu fuga până la gardul padocului, înfiorată de briza ce îi adia în păr, şi mângâie coama iepei şi a mânzului ei.
- Sunt atât de frumoşi.
- Ţi-ai dorit dintotdeauna un ponei?
- Bineînţeles. Râzând, Cilla întoarse capul să îi zâmbească lui Janet. Toate fetiţele îşi doresc un ponei. Şi un căţeluş sau o pisicuţă.
- Dar tu nu i-ai avut niciodată.
- Nu, eu am avut foile cu programul şi locaţiile specifice fiecărei zile de filmare şi cu schimbările la scenariu. Ştii şi tu.
-Da, ştiu.
- Un coteţ de găini! Ascultă-le doar cum cloncăne. Sunetul o făcu să râdă din nou.
- Şi purceii ce râmă la ei în ţarc. Uită-te la câmpurile din jur. Ăla este porumb? Şi mai este şi o grădină de

legume. Pot să văd roşiile de-aici. Aş putea să cultiv şi eu roşii.
Zâmbetul lui Janet era indulgent şi amuzat.
- Şi să ai un ponei, un căţeluş şi o pisicuţă.
- Oare asta-i ceea ce-mi doresc? Nu mai am zece ani. Asta-i ceea ce-mi doresc? Se pare că nu pot să-mi dau seama. Tu asta ţi-ai dorit?
-Voiam tot ceea ce nu aveam, iar dacă primeam lucrul acela se dovedea că nu era ceea ce-mi doream de fapt până la urmă. Sau pe termen lung. Chiar şi locul acesta. întinse o mână, un gest făcut cu graţia unei dansatoare, menit să cuprindă toată ferma.
- E-adevărat că m-am îndrăgostit de el, dar nu e mai puţin adevărat că mă îndrăgostesc uşor şi des, aşa după cum ştie toată lumea, şi mi se întâmplă foarte repede să-mi treacă. Şi m-am gândit că trebuie s-o am.
Ridicându-şi ambele braţe în sus, Janet se învârti, făcând piruetă după piruetă.
- Casa de familie cu verandele largi şi primitoare, marele hambar roşu, roşii pe tulpinile înalte. Nu avusesem niciodată parte de aşa ceva. Insă pot s-o cumpăr, poate să fie a mea. Se opri din învârtit. După care, desigur, a trebuit s-o modific. Grădinile trebuiau să fie mai bogate şi mai luxuriante, culorile mai îndrăzneţe, luminile mai strălucitoare. Aveam nevoie de lumini puternice, strălucitoare. Şi chiar dacă am făcut-o mai îndrăzneaţă, mai luminoasă şi mai strălucitoare, chiar dacă am adus tot felul de vedete aici ca să se plimbe în tihnă pe pajişte precum fantomele lui Gatsby, casa nu s-a schimbat niciodată cu adevărat. Nu şi-a pierdut niciodată latura să primitoare şi călduroasă. Şi eu n-am încetat niciodată să o iubesc.
- Ai venit aici ca să mori.
- Chiar? Janet îşi înălţă capul şi o privi pe sub gene, brusc vicleană. Te întrebi dacă e adevărat, nu-i aşa? Este unul dintre motivele pentru care eşti aici. Secrete - cu toţii le avem. Şi ale tale sunt tot aici. Ăsta-i motivul pentru care ai venit. Ţi-ai spus că vei face casa la loc, aşa cum a fost, şi, într-un fel sau altul, o să mă aduci şi pe mine înapoi. Insă,

ca şi mine, ai de gând să faci schimbări. Le-ai făcut deja. Tu nu pe mine mă cauţi aici. Ci pe tine însăţi.
în vis, Cilla simţi un tremur scurt, fiorul ce o străbătu, căci ştia că era adevărat.
- Eu nu exist fără tine. Te văd când mă uit în oglindă. Te aud când vorbesc. Există un filtru prin care trece tot ce văd şi fac aici, un filtru care e suficient să diminueze puţin din strălucire, însă tu eşti acolo, dincolo de el.
-Ţi-ai dorit poneiul sau foile cu programul zilelor de filmare, Cilla?
- Pentru un timp, le-am dorit pe amândouă. însă aş fi fost mai fericită cu poneiul.
Cilla încuviinţă dând din cap şi se uită în urmă, spre casă. Da, şi casa de familie. Ai dreptate. Asta-i motivul pentru care sunt aici. însă nu-i suficient. Secretele şi nălucirile. Sunt încă aici. Oamenii sunt răniţi în întuneric. Steve a fost rănit în întuneric.
-Atunci aprinde luminile.
-Cum?
- Eu sunt doar un vis. Janet zâmbi şi ridică din umeri. N-am nici un fel de răspuns.
Când se trezi, Cilla înşfâcă telefonul pe care îl scăpase în somn şi sună pe apelare rapidă la spital.
Nici o schimbare.
Stătea întinsă în lumina obscură de dinaintea zorilor, cu telefonul strâns la piept, întrebându-se dacă trebuia să simtă teamă sau uşurare. Steve nu murise pe timpul nopţii, n-o părăsise în timp ce ea dormea. Insă zăcea încă, în continuare captiv între două lumi, în acel loc dintre viaţă şi moarte.
Aşa că voia să se ducă să stea de vorbă cu el, să-l bată la cap cu tot felul de poveşti, să încerce să-l facă să se trezească. Se dădu jos din pat, se spălă, se pieptănă. Avea să facă o cafea, se gândi ea, şi liste pentru muncitorii pe care era posibil să îi rateze cât timp va fi la spital.
Chiar când trecu de următorul dormitor, se opri şi îl studie pe Ford. Dormea pe jumătate înăuntru, jumătate afară din sacul de dormit. Iar ce era afară, trebuia să recunoască, era foarte plăcut vederii.

Câinele era încolăcit la picioarele sacului de dormit, sforăind ca o drujbă în mijlocul unui proces de masacrare a unei păduri. Ford nu dorise să-l lase singur pe Spock peste noapte, îşi aminti ea, şi se dusese să-l aducă când se întorseseră de la spital. Se dusese să-şi ia câinele, se gândi ea, după ce îi spusese că va dormi în camera neocupată. Nu voia să o lase singură.
Cilla se duse jos, făcu cafeaua şi şi-o bău pe-a ei pe veranda din spate. Nu fusese nici un fel de curte interioară în vis, însă în subconştientul ei ştia că Janet adăugase asta şi potecile. Culturile de pe câmp, alt exemplu. Grădina de legume? Nu putea să îşi amintească dacă aceasta fusese originală sau una dintre adăugirile lui Janet. Oricum ar fi fost, era ceva ce şi ea îşi dorea foarte tare.
Iar hambarul? Nu mai era deloc roşu. Acea culoare strălucitoare se decolorase cu mult timp în urmă. Cafeaua căpătă un gust amar în timp ce se uita la banda galbenă a poliţiei pusă în cruce pe uşă. Dacă Steve murea, avea să demoleze nenorocitul ăla de hambar. îl va demola şi-i va da foc, cu tot ce era înăuntru.
închizând ochii şi strângându-i, reuşi să-şi reprime furia ce voia să ţâşnească din ea, intr-un ţipăt. Dacă trăieşte, îşi spuse ea, dacă se întoarce întreg, îl va vopsi din nou în roşul acela strălucitor, ce îţi induce buna dispoziţie. Roşu cu ornamente albe.
-Te rog, Doamne.
Nu putea să spună de ce i-ar fi păsat măcar un pic lui Dumnezeu dacă ea ardea hambarul din temelii sau îl vopsea în roşu şi îl decora cu nişte feţe zâmbitoare de culoare galbenă. Insă era cea mai bună soluţie pe care o avea la îndemână.
Se duse înapoi în casă, turnă altă cană de cafea şi i-o duse sus lui Ford.
Stând cu picioarele încrucişate lângă el şi bându-şi a doua ceaşcă de cafea, îl studie cu multă atenţie. Spre deosebire de câinele lui, el nu sforăia, ceea ce adăugă nişte puncte în favoarea lui, însă modul în care era tolănit arăta că este genul care se lăfăie şi ocupă mai mult decât jumătatea lui de pat. Puncte scăzute. Barba îi crescuse destul de mare şi

ţepoasă, ţinând cont că nu se bărbierise cu o zi înainte, însă trebui să admită că asta adăuga întregului un aer foarte sexy.
El nu era ceea ce ar fi numit un tip foarte bine clădit sau, din contră, vreo slăbătură, dar avea corpul suficient de tonifiat, având genul acela de constituţie ce înclina spre slab, dar nu costeliv. Şi o uşoară stângăcie, se gândi ea. Şi mai adăugă câteva puncte pentru că stângăcia aceea era drăguţă.
Avea braţe bine conturate. Puternice, mai degrabă fără grăsime decât mari, masive. Şi ce era cel mai bine, se gândi ea, braţele acelea ştiau cum să te ţină. Puncte semnificative, hotărî ea. Era clar că bărbatul aduna puncte după puncte.
Iar buzele - punctaj maxim. Aplecându-se peste el, îşi frecă buzele de ale lui. El scoase un sunet din gât, un fel de murmur îngânat, şi se întinse în faţă. Când ea se trase înapoi, ochii lui clipiră uşor şi se deschiseră.
- Bună.
-Bună şi ţie.
- Ai avut un vis urât?
- Nu. Unul ciudat, însă sunt predispusă la genul ăsta de vise. S-a făcut dimineaţă.
-Aha.
Se mişcă doar cât să-şi întoarcă încheietura mâinii şi să se uite chiorâş la ceas. La picioarele sacului de dormit, Spock căscă, scoţând un scheunat strident, după care o luă de la capăt cu sforăitul.
-Nu. Şase şi patruzeci de minute nu este dimineaţă. Bagă-te aici lângă mine. O să-ţi dovedesc.
- Sună tentant.
Şi fu şi mai tentant când el îi trase capul în jos şi îmbunătăţi, în mod considerabil, sărutul ei uşor cu care îl trezise.
- Foarte tentant, spuse ea. însă o parte din echipa de lucru ar trebui să se adune cam în douăzeci de minute.
- Pot să rezolv treaba în douăzeci de minute. Se crispă. Probabil că asta n-a sunat deloc bine pentru mine.
-Uite-ţi cafeaua.

îi întinse cana şi i-o plimbă încetişor pe sub nas.
- Mi-ai adus cafea? Se ridică în fund şi luă prima gură. Acum trebuie să te măriţi cu mine.
- Pe bune?
- Da şi să-mi faci opt copii, să dansezi goală pentru propria-mi desfătare în fiecare marţi şi să mă trezeşti cu cafea - asta după partida de sex - în fiecare dimineaţă. Asta-i legea pentru Kroblat.
- Cine-i Kroblat?
-Nu cine. Ce. Planeta Kroblat. Este un loc sacru, hotărî el pe loc. încerc să-mi trăiesc viaţa după legile de acolo. Aşa că o să trebuiască să ne căsătorim şi tot restul.
-O să ajungem şi la asta, cu prima ocazie. îşi trecu mâna prin părul lui. Mulţumesc că ai rămas.
- Hei, la afacerea asta mi-a ieşit o cafea, o soţie şi opt copii. Ai verificat să vezi ce face Steve?
-Nici o schimbare. O să mă duc să-l văd. Poate că reuşesc să-l fac să se trezească dacă mă duc şi-l bat la cap cu tot felul de chestii, ce zici?
- Poate. Dă-mi zece minute şi te duc eu.
- Nu. Nu, mă descurc. O să mă duc să stau cu el, să-l sâcâi puţin. După care mă duc să iau nişte mâncare şi materiale şi să le aduc încoace. O să mă tot fâţâi de colo, colo azi. Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă am făcut un târg cu mine însămi - sau cu Dumnezeu, cu soarta, oricare din variantele astea. Şi anume că o să vopsesc hambarul în roşu, roşu cu ornamente albe, dacă Steve scapă cu bine din asta, crezi că ar aduce ghinion, ar periclita în vreun fel şansa asta dacă aş cumpăra vopseaua înainte... înainte ca el să iasă din comă?
-Nu. De fapt, asta ar arată credinţa pe care o ai.
Ea clătină din cap.
- Ştiam c-o să spui asta. Mie mi se pare exact contrariul. Sunt prea speriată ca să cumpăr blestemata aia de vopsea. Se ridică în picioare. Ne vedem mai târziu.
- O să vin şi eu la spital.
Ea se opri la uşă, ezitând, după care se întoarse să se uite la el.
-Pot să iau ceva pentru diseară, pentru cină, dacă vrei.

-Ar fi minunat.
- Chiar vreau să mă culc cu tine.
Zâmbi când el aproape că-şi vărsă cafeaua pe el şi când urechile mici ale lui Spock se ciuliră. Ce pereche mai făceau ei doi.
-Chiar vreau să ştiu cum este să las pur şi simplul lucrurile să curgă în voia lor. Dar bănuiesc că pentru moment am aceeaşi senzaţie ca şi cu cumpăratul vopselei.
El se uită în ochii ei şi zâmbi. Uşor.
- Eu am timp. Pentru mai târziu.
Ford rămase acolo unde era, bându-şi încet cafeaua şi fixându-şi în minte nu cumva să uite să scrie chestia aia despre Kroblat. I-ar fi putut fi folositoare undeva, cândva. Se simţea al naibii de bine pentru cineva care dormise pe podea, hotărî el. Şi care avusese ceva probleme să nu se gândească la femeia care dormea tot pe podea, în camera alăturată.
Acum, întrucât era treaz la o oră atât de scandaloasă, îşi va târî fundul peste drum, va face nişte mişcare la sală, va verifica starea lui Steve, va lucra vreo două ore la roman, după care va da o fugă la spital.
- Mai mişcă-ţi şi tu fundul ăla puturos, îi spuse el lui Spock şi îl înghionti cu piciorul până când câinele se trezi complet.
Auzi prima camionetă oprindu-se când îşi trăgea pantalonii pe el. Până când se îmbrăcă şi îşi turnă cea de-a doua cană de cafea, cu Spock făcând ceea ce avea de obicei de făcut în curtea din spatele casei, zgomotul şi gradul de activitate din casă ajunseseră deja la nivel maxim. Hotărându-se că avea să împrumute cana şi să o aducă înapoi mai târziu, Ford ieşi din casă cu cafeaua în mână.
îl văzu pe Brian direcţionându-şi unul dintre oameni să care în spatele casei ceva ce părea un sac de nisip. Ford îi făcu semn cu mâna.
- Salutare, Bri.
- Salut.
Cu degetele mari înfipte în buzunarele din faţă ale pantalonilor, Brian veni spre el şi aruncă o privire plină de înţeles spre casă.

- Salutare şi ţie.
-Nttţţţ. Am dormit în camere separate. N-am vrut să fie singură.
- Ea ce face? Cum se simte?
- Părea mai sigură pe ea în dimineaţa asta. E deja în drum spre spital să-l vadă pe Steve.
-Shanna a sunat la spital. Nici o schimbare încă. Să fie al dracului. Un tip atât de simpatic şi prietenos.
-Mda.
Ford se uită spre hambar.
- De câtă vopsea crezi c-ar fi nevoie ca să faci hambarul ăla?
-Al naibii să fiu dacă ştiu. întreabă un zugrav.
-Ai dreptate. îşi aruncă privirea spre maşina ce se oprea în faţa casei. Locul ăsta, jumătate de timp, este ca o casă de nebuni. Mă duc acasă.
- Poliţiştii. Brian făcu un gest brusc din bărbie. S-au întors poliţiştii. Sper din inimă că n-o să vrea să stea iarăşi de vorbă cu Shanna. O s-o scoată din minţi.
- O să văd dacă pot să mă ocup eu de asta.
Nici unul dintre bărbaţii care coborâră din Crown Vie nu era poliţistul Taney - îşi aminti Ford - cu care vorbiseră ei ieri. Nici unul nu purta uniformă, ci costum şi cravată. Detectivi, bănui el.
- Hei, cum merge treaba?
Cel mai înalt din cei doi, cu părul uşor grizonant şi maxilarul proeminent, dădu scurt din cap spre Ford. Cel de-al doilea, mai mic, slab şi de culoare, îl măsură cu răceală.
Şi amândoi, observă el, se holbară la câinele ce se holba la rândul lui la ei.
- Cilla - domnişoara McGowan - nu e acasă, începu Ford. A plecat la spital cam acum cincisprezece-două- zeci de minute.
Tipul Alb înalt îl studie.
- Iar dumneavoastră cine se presupune că aţi fi?
- Sawyer. Ford Sawyer. Locuiesc peste drum. Am vorbit ieri cu poliţistul Taney.

- Locuiţi peste drum, însă aţi rămas aici peste noapte. Cu domnişoara McGowan.
Ford sorbi din cafea şi-i prinse privirea Tipului Negru Scund în timp ce Spock mârâia.
-A fost o afirmaţie sau o întrebare?
-Aveţi părul încă ud de la duş.
-Aşa este.
Ford îi oferi un zâmbet natural, lipsit de griji, după care mai bău din cafea.
Tipul Alb înalt scoase un carneţel şi îi frunzări paginile.
- Puteţi să ne spuneţi unde aţi fost cu o noapte înainte, între două şi cinci dimineaţa?
- Desigur. V-ar deranja însă dacă aţi face chestia aia cu legitimaţia? Bănuiesc că nu-i doar pentru televizor.
-Detectivul Urick şi partenerul meu, detectivul Wilson, spuse Tipul Alb înalt în timp ce amândoi îi prezentau legitimaţiile şi insignele aferente.
-OK. Am fost în pat - acolo, peste drum - de la aproximativ ora unu noaptea până când am auzit sirenele ieri-dimineaţă.
-Aţi avut companie?
-Da, pe Spock. Făcu un semn sugestiv spre câine. Aţi putea să-i luaţi o declaraţie, însă ar trebui să vă traduc eu ce zice, aşa că probabil n-ar fi prea relevantă mărturia asta. Uitaţi, am înţeles că trebuie să verificaţi totul şi pe toată lumea, însă, de fapt, chiar a fost cineva pe-aici, pe-afară, acum câteva nopţi. Am văzut pe cineva furişându-se cu o lanternă.
-Am înţeles asta. Urick dădu din cap aprobator. Sunteţi singurul care susţine că a văzut asta. Care este relaţia dumneavoastră cu domnişoara McGowan?
Ford afişă un zâmbet larg, exagerat, de mocofan de la ţară.
- De prieteni şi vecini.
-Am aflat, din alte surse, că relaţia dumneavoastră este mai mult decât una de prietenie.
-Nu încă.
- Dar v-aţi dori să fie.
în timp ce Ford expiră zgomotos, Spock începu să le dea târcoale poliţiştilor. Nu avea să-i muşte, însă Ford ştia că

dacă era suficient de iritat, Spock în mod sigur îşi va ridica piciorul ca să le arate ce crede despre ei.
O idee proastă - probabil.
-Spock, spune bună. Scuze, se simte puţin iritat şi ignorat. Dacă aţi avea un moment la dispoziţie să daţi noroc cu el, s-ar calma imediat.
Wilson se aplecă şi îi apucă laba întinsă.
- Ce faci, amice? E cel mai ciudat câine pe care l-am văzut vreodată.
- Sigur e o corcitură de bull terrier, comentă Urick şi se aplecă să-i strângă amical laba câinelui.
- Da, cel puţin asta mi s-a spus. OK, ca să revenim, mi-ar plăcea să fim mai mult decât prieteni şi vecini.
Aţi văzut-o pe Cilla? Aţi cunoscut-o? Dacă da, cu siguranţă v-aţi dat seama c-ar trebui să fiu complet idiot să nu-mi doresc asta. Ce-are asta de-a face cu Steve?
Urick îl scărpină absent pe Spock înainte să se ridice.
- E fostul soţ al domnişoarei McGowan şi stă cu ea. Trei sunt deja prea mulţi.
- încă o dată, numai dacă eşti complet idiot. Dar măcar aţi realizat că nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost vreun accident, ceva. Ford se întoarse şi privi atent hambarul. Cineva a fost acolo şi, indiferent cine a fost, i-a fracturat ţeasta lui Steve şi l-a lăsat acolo. Pur şi simplu l-a lăsat acolo.
Gândul acesta, numai gândul în sine îi trezi o furie pe care reuşise să şi-o înfrâneze până atunci.
- Nenorociţii dracului. Ce mama naibii căutau?
- De ce credeţi că cineva căuta ceva anume? întrebă Urick.
Ochii verzi lui Ford erau reci ca gheaţa când se întoarse din nou spre el.
- Hai, dom’ne, scuteşte-mă. Nu putea fi vreun căutător de obiecte de valoare, lipsit de scrupule, şi nici nu ştiu ce dobitoc care scormonea pe-aici şi încerca să dea lovitura, scoţând la vânzare pe eBay vreo pereche de pantofi de-ai lui Janet Hardy. Ceva nu se leagă.
- Dar văd că v-a preocupat chestia asta.

-Da, mă preocupă foarte mult. Ştiţi ceva, uitaţi-vă cât vreţi de lung şi de urât la mine. Dacă mai aveţi şi alte întrebări, mă găsiţi pe-aici, prin zonă.
-O să vă găsim, dacă şi când o să fie cazul, strigă Wilson.
„N-am nici un dubiu în privinţa asta“, se gândi Ford în timp ce se îndrepta spre casă însoţit de câinele său.
capitolul 12
Voia să intre în hambar, şi Ford îşi dădu seama că dacă încerca asta va întări şi mai mult ideea poliţiştilor că era suspect.
Era suspect. De fapt, chestia asta era foarte tare. Dumnezeule, un tocilar nu poate gândi decât ca un tocilar, se gândi el în timp ce executa o serie de exerciţii fizice complexe.
De îndată ce termină cu mişcarea şi i se făcu poftă de mâncare, verifică cum stătea treaba la spital şi mâncă nişte cereale. Se spălă, se bărbieri, se îmbrăcă şi se duse în biroul lui la masa de lucru.
închise ochii, ridică mâinile în sus şi spuse:
- Draco braz minto.
Ritualul din copilărie, în care tot ce era în jur rămânea undeva, afară, iar Ford se dedica complet muncii sale. Se aşeză, îşi luă ustensilele de lucru şi începu să deseneze prima casetă cu Brid.
Cilla avea scaunul îndreptat spre pat, aşa că se putea uita direct la chipul lui Steve în timp ce îi vorbea. Şi vorbi şi tot vorbi, fără să se întrerupă, deşi vorbea singură, ca şi cum fie şi numai un singur moment de tăcere ar fi putut fi mortal.
-Aşadar, merge treaba. Cu un randament mai mare decât anticipasem, chiar în pofida schimbărilor făcute şi a elementelor pe care le-am adăugat la planurile originale. Spaţiul din pod chiar promite cu-adevărat. Mai încolo, o să mă duc să aleg parchetul pentru toată suprafaţa de-acolo de sus, accesoriile şi faianţa pentru baia aia şi cea de la dormitorul principal. O să putem bea o bere în curtea interioară în curând, de îndată ce eşti şi tu pregătit pentru aşa ceva. Ce-mi mai trebuiesc sunt nişte ghivece mari de flori. O pereche de hârdaie. Nişte monştri. Oh, şi am de

gând să plantez roşii. Cred că acum e exact momentul când ar trebui să fac asta. Şi, de asemenea, o să pun şi ardei gras şi poate că şi morcovi şi fasole. Ar trebui să aştept până la anul, până când va fi gata casa, dar cred c-aş putea şi-acum să sap o bucată de pământ ca să-mi fac o mică grădină de legume. După aceea...

- Domnişoară McGowan.

Cilla luă o gură de aer. Când simţi o durere în piept, îşi dădu seama că se forţase cam tare.

-Da.

Oare care era numele asistentei, cea cu părul blond cârlionţat şi ochi căprui?

- Dee. Spune-mi Cilla.
- Cilla. Au venit de la poliţie. Doi detectivi. Au cerut să vorbească cu tine.

-Oh. Sigur că da. Doar o secundă. Trebuie să fac chestia asta, îi spuse ea lui Steve. O să mă întorc.

Să-şi dea seama care erau poliţiştii fu cel mai uşor lucru pe care îl făcuse toată ziua, se gândi Cilla. Se duse spre ei.

- Sunt Cilla McGowan.

-Detectivul Wilson. Partenerul meu, detectivul Urick. E vreun loc pe-aici unde am putea sta de vorbă?

-Este o mică sală de aşteptare aici, în capătul holului. Au şi ceva ce numesc cafea. înţeleg că acum cercetaţi ce s-a întâmplat cu Steve, spuse ea în timp ce o lua înainte să le arate drumul.

- Da, doamnă.

-Atunci ştiţi că nu s-a împiedicat, nu s-a lovit singur la cap şi n-a căzut sub propria motocicletă. Luă vasul cu cafea, adăugă frişcă pudră. Ştiţi şi ce s-a întâmplat?

-Acum cercetăm asta, spuse Urick. Cunoaşteţi pe cineva care ar dori să-i facă rău domnului Chensky?

-Nu. E aici de numai câteva zile. Şi Steve îşi face prieteni, nu duşmani.

-Aţi fost căsătoriţi.

- Exact.

-Nici un fel de resentimente? o îmboldi Wilson.

-Nici unul. Eram prieteni de dinainte să ne căsătorim. Am rămas prieteni.

- Locuieşte cu dumneavoastră.
-Nu, a venit să mă viziteze şi a rămas să-mi dea o mână de ajutor cu casa timp de câteva săptămâni. îmi renovez casa. El lucrează în branşă.
- Rock the House, comentă Urick. Am văzut show-ul la televizor.
-E cel mai bun. Vreţi să ştiţi dacă ne mai culcăm împreună. Nu. Dormim, dar nu...
Wilson îşi ţuguie buzele şi dădu din cap aprobator.
-Vecinul dumneavoastră, domnul Sawyer, a declarat că a văzut un intrus pe proprietatea dumneavoastră acum câteva nopţi.
- Da, în noaptea în care a venit Steve. Steve a auzit ceva afară.
- Dumneavoastră n-aţi auzit nimic.
- Nu, eu dorm buştean. Dar Steve m-a trezit şi mi-a spus c-a auzit ceva. Nu l-am băgat în seamă. Simţea cum o cuprinde din nou un fior de vinovăţie. După care, Ford a povestit despre lumina de lanternă pe care o văzuse. Trebuia să cumpăr un lacăt pentru hambar, dar pur şi simplu mi-a ieşit din minte.
- Din câte am observat, se pare că folosiţi hambarul ca să depozitaţi lucruri. Cutii, mobilier...
-Vechituri, încheie Cilla şi dădu din cap spre Urick. Le-am adus din pod. Vreau să termin podul şi-a trebuit să-l golesc. Am început să le sortez, însă e foarte mult de lucru. Am crezut c-am pus deoparte ce mi s-a părut ca fiind ceva potenţial valoros, dar e greu de spus după numai vreo două reprize de sortare.
- N-aţi observat să lipsească ceva?
-Nu, până acum, nu.
- Unele cutii au fost strivite, nişte obiecte de mobilier date peste cap. Wilson făcu un gest amplu. Totul arăta, dacă e posibil, ca şi cum domnul Chensky ar fi intrat în forţă cu motocicleta în hambar, ar fi pierdut controlul şi-ar fi căzut.
-Nu asta s-a întâmplat. Ştiţi că nu era beat sau drogat.

- Nivelul de alcool din sânge se situa considerabil sub limita legală, fu de acord Urick. Nu s-au depistat nici un fel de droguri în organism.
în pieptul ei, inima începu să-i bată şi mai alert.
-Un om treaz, unul care călăreşte Harley-ul ăla de vreo doisprezece ani, nu se dă jos de pe motocicletă, deschide uşa, se suie la loc pe motocicletă şi intră nebuneşte înăuntru suindu-se peste cutii şi mobilă.
-Radiografiile indică faptul că domnul Chensky a fost lovit la baza craniului. Probabil cu o rangă sau o bucată cilindrică de fier.
Cilla îşi duse mâna la inimă şi-şi strânse pumnul.
- O, Doamne.
- Forţa loviturii l-a împins în faţă şi l-a proiectat astfel încât s-a lovit de podeaua de beton, ceea ce i-a cauzat cea de-a doua fractură. Reconstituirea noastră indică faptul că motocicleta a fost adusă până în locul în care zăcea domnul Chensky, după care a fost împinsă peste el, ru- pându-i două coaste şi strivindu-i rinichiul.
Urick aşteptă, în timp ce Cilla îşi puse cafeaua jos, cu mâna tremurând. Culoarea ei se transformă din palidă în fantomatică.
-Acum, permiteţi-mi să vă întreb din nou. Cunoaşteţi pe cineva care ar dori să-i facă rău domnului Chensky?
-Nu. Nu, nu cunosc pe nimeni care ar dori să-i facă rău. Care ar face aşa ceva.
- Cum s-a înţeles Sawyer cu el?
- Ford? Pentru un moment, simţi un gol în minte. Bine. S-au înţeles din prima. El e un tip faimos, şi Steve este fânul lui. Chiar a... Oh, pentru numele lui Dumnezeu! înţelegând, Cilla îşi apăsă ochii cu degetele, pe care şi le trecu după aceea prin păr.
- OK, ascultaţi-mă bine, vă rog. Nu mă culc şi nu mă culcam cu Steve. Nu mă culc şi nu mă culcam cu Ford, deşi ne-am declarat deschis intenţiile în privinţa asta. Ford nu l-a atacat pe Steve într-un acces de furie din cauza geloziei dat fiind că nu este genul furios şi, mai important de-atât, ştia bine că nu există nici un motiv pentru care să fie gelos. Am fost foarte cinstită cu el cu privire la relaţia mea cu

Steve şi, de fapt, ieşisem în oraş cu Ford în noaptea în care Steve a fost rănit. în noaptea în care atât eu, cât şi Ford ştiam că Steve se dusese în oraş să o vrăjească pe Shanna Stiles.
Aici nu există nici un fel de triunghi amoros sau sexual. Aici nu este vorba despre sex.
- Domnişoară McGowan, din câte se pare, cineva era în hambarul dumneavoastră şi poate că stătea acolo în aşteptare. Dumneavoastră şi Sawyer ştiaţi că domnul Chensky ieşise în oraş în seara respectivă şi că-şi ţinea motocicleta în hambar.
-Aveţi dreptate, absolută dreptate, domnule detectiv Wilson. Exact aşa cum ştiam amândoi că ieşise în oraş să încerce să şi-o pună cu o brunetă foarte drăguţă. Nici unul dintre noi n-ar fi avut de unde să ştie dacă avea să fie norocos sau o s-o dea în bară. Aşadar, sugeraţi că după ce şi-a petrecut seara cu mine, Ford a venit pe furiş înapoi, s-a ascuns în hambar, aşa în caz că Steve avea să se întoarcă. Nu are nici un fel de noimă.
Şoc, furie, vină şi iritare, toate acestea însumate se transpuneau în suferinţă absolută.
-Nimic din toate astea nu are noimă.
-Am vrea să treceţi în revistă lucrurile pe care le-aţi depozitat în hambar, să vedeţi dacă a fost ceva răscolit sau luat.
- Bine.
-Bunica dumneavoastră a lăsat urme profunde în comunitatea asta, continuă Wilson. Bănuiesc că toată lumea a crezut că tot ce i-a aparţinut ei a fost luat cu mult timp în urmă de-acolo, din casă. Vorbele circulă, aşa cum se întâmplă întotdeauna, şi dacă încă mai este ceva de interes pe-acolo, cu siguranţă s-ar putea găsi cineva să dea o spargere într-un hambar.
-Şi să-i crape capul unui om. Da. Cu ce scop? Majoritatea lucrurilor din hambar au aparţinut familiei McGowan. Latura mai puţin faimoasă a familiei.
Se întoarse la Steve, dar de data asta rămase acolo în linişte.

Când plecă şi ajunse la lift, dădu cu ochii de taică-său care tocmai ieşea din cabină.
-Tată.
- Cilla. Se duse în grabă spre ea şi o apucă de umeri. Cum se simte?
-Bănuiesc că la fel. E-n stare critică. A rezistat la operaţie şi ăsta un lucru bun, dar... Sunt o mulţime de „dar", „dacă“ şi „poate“.
- îmi pare atât de rău! O lipi strâns de el pentru o clipă. Ştiu că nu ne-am întâlnit decât de câteva ori, dar mi-a plăcut de el. Ce pot să fac?
- Drept să-ţi spun, nu ştiu.
- Dă-mi voie să te duc jos, să-ţi dau să mănânci ceva.
-Nu, de fapt, eram pe punctul de a pleca pentru un timp. Am de făcut nişte cumpărături. Să ies de-aici, să fac ceva, să încetez să mă gândesc la asta măcar vreo două ore. Poate că... Crezi c-ai putea să te duci înăuntru şi să stai puţin cu el? Să-i vorbeşti? Şi el te-a plăcut.
- Bineînţeles că mă duc.
- Şi când pleci... Adu-i aminte că o să mă întorc eu mai târziu. O să mă întorc.
- Bine. Dând din cap aprobator, ea apăsă pe buton ca să cheme liftul şi îşi atârnă geanta pe umăr. îţi mulţumesc... îţi sunt foarte recunoscătoare că ai venit. Abia dacă îl cunoşti. La naiba, abia mă cunoşti pe mine.
-Cilla...
- Dar ai venit. Se sui în lift, se întoarse şi îi întâlni privirea tatălui ei. Ai venit. Asta înseamnă mult pentru mine, spuse ea în timp ce uşile liftului se închideau între ei. Munca. Munca o ajută să îşi umple ziua şi să treacă peste ea. Şi peste următoarea. Se pricepea mai bine să muncească, se gândi ea, decât să-şi manifeste sentimentele şi să exprime emoţiile - asta cu excepţia rolurilor pe care le jucase. îşi făcu programul zilnic şi se ţinu de el. Atâtea ore petrecute în casă, atâtea cu amenajarea peisagistică, atâtea ore la spital, atâtea în hambar.
Ceea ce îi mai lăsa un număr scurt de ore să se prăbuşească pe salteaua ei gonflabilă şi să doarmă dusă. Până acum, se gândi ea, totul era bine.

în afară de faptul că mama lui Steve descălecase de pe mătura ei de vrăjitoare şi îi aruncase tot programul la gunoi. Aşadar, avea mai mult timp pentru muncă, îşi spuse Cilla în sinea ei. Mai mult timp să facă diverse chestii ce trebuiau făcute.
Luă un lampadar şi se uită încruntându-se la cele şase abajururi în formă de pâlnie plasate de sus în jos pe vergeaua din alamă pătată.
- Oare ce trăgeau pe nas când au cumpărat ăsta?
Dintr-un impuls de moment, alergă câţiva paşi şi îl aruncă spre uşile deschise ale hambarului ca pe o suliţă. Icni când dădu cu ochii de Ford. El sări înapoi, aşa că lampadarul îi trecu şuierând pe lângă cap, împrăştiind în jur fire de praf.
- Iisuse Hristoase!
- Iartă-mă. Iartă-mă. Nu te-am văzut.
-N-ar fi trebuit să strigi „atenţie, vine" sau ceva de genul? o întrebă el. Cum dracu' aş fi explicat aşa ceva? Da, domnule doctor, creierul mi-a fost străpuns de probabil cel mai urât lampadar din istoria lampadarelor.
-Nu cred că ţi-ar fi străpuns nimic. în cel mai rău caz, ţi-ar fi lăsat un semn. Nu te supăra, dar n-am putut suporta nici măcar să-l văd.
- Da, nici eu. N-am apucat. Ce faci aici? E devreme pentru tine, adăugă el când ea se încruntă la el. Ţi-am văzut maşina. Am crezut că poate...
-Nu. Nimic nou. în afară de faptul că e acolo mama lui Steve.
-Aha. Am dat întâmplător peste ea azi-diminea- ţă când am trecut pe-acolo pentru un moment. îşi băgă mâinile în buzunare ridică uşor din umeri. Este înspăimântătoare.
- Mă urăşte. Pentru că rn-am măritat cu Steve, pentru c-am divorţat de el. De fapt, nici la Steve nu ţine în mod deosebit, dar pe mine? Mă urăşte. Aşa că am plecat. De fapt, am tulit-o în toată regula. Nu mă înţeleg prea bine cu mamele.
-Te înţelegi bine cu mama ta vitregă. Ţi-a trimis seara trecută caserola aia drăguţă.

- Paste cu ton. Nu sunt sigură că ăsta-i un semn de afecţiune.
- Este, crede-mă pe cuvânt.
Păşi printre şi pe lângă lucrurile depozitate într-o dezordine totală ca să ajungă la ea, să o mângâie pe obraz.
- Munceşti prea mult, fată blondă şi frumoasă.
- Ba nu. Se trase întro parte şi lovi cu piciorul o cutie. Poliţiştii vor să iau la mână toate astea ca să văd dacă lipseşte ceva.
-Aba. Cred că eu am coborât semnificativ pe lista cu suspecţi, ceea cejn mod curios mi s-a părut dezamăgitor. Tipul Alb înalt mi-a cerut să-i semnez un exemplar cu Căutătorul: Indestructibilul pentru nepotul lui.
-înalt... aa, Urick. Le-am spus că toate astea n-au avut legătură cu tine, nici cu Steve, nici cu mine. Dar cu ce dracu' au avut legătură? Ce se află aici de şi-ar dori cineva cu atâta ardoare? Sunt doar nişte porcării, nişte vechituri. Nişte gunoaie. Ar trebui aruncate, absolut toate. Le arunc, se hotărî ea pe moment. Ajută-mă să le arunc.
El o apucă de mâini, o trase înapoi în timp ce ea dădea să tragă deo cutie.
-Nu. Nu arunci nimic când eşti cu fundu'n sus. Şi ştii bine că acele chestii pe care ar fi putut să şi le dorească cineva nu sunt aici. Pentru că tu le-ai găsit deja şi le-ai pus în altă parte.
- Scrisorile.
- Exact. Le-ai spus ceva poliţiştilor despre scrisori?
-Nu.
- De ce nu?
- Nu ştiu, cred. în parte fiindcă nu mă puteam gândi la altceva decât la starea lui Steve. Şi ce-ar face ei cu scrisorile? Cu nişte scrisori vechi de treizeci şi cinci de ani, nesemnate, fără adresă de returnare.
-Amprente, ADN. Nu te uiţi la CSI ?
-O combinaţie de fapte şi de presupuneri neîntemeiate. Şi toată povestea ar ieşi la iveală. întotdeauna chestii dintr-astea ies la iveală din cauza unei scurgeri de informaţii, da, acesta este un fapt. Scrisori de la un iubit, cu câteva zile înaintea morţii ei. A fost sinucidere? A fost crimă? Era

însărcinată cu iubitul ei? îţi dai seama că ar urma speculaţiile, articolele, timpul alocat de radiouri şi televiziuni, reporterii, fanii obsedaţi, tot ansamblul acesta îngrozitor. Orice şansă pe care aş fi avut-o aici să-mi găsesc pacea şi liniştea sau o viaţă tihnită se va duce pe apa sâmbetei.

- De ce?

- Nu vreau să trăiesc aşa, în vizorul aparatelor de filmat şi fotografiat. Vreau ca asta să fie casa mea. Se auzi vorbind şi îşi dădu seama din propria voce că este la marginea disperării, dar nu se putu abţine. Am vrut să recuperez ceva de la ea şi pentru ea. Dar mi-am dorit ca la final casa asta să fie a mea.

-Tu nu vrei să ştii cine a scris scrisorile alea?

- Ba da, vreau, vreau. Dar nu vreau să-i distrug viaţa acestui om, Ford, nici pe-a lui, nici pe-a copiilor lui din cauza faptului că a avut o relaţie amoroasă sau că a rupt această relaţie. Chiar dacă a fost crud în privinţa asta. Trebuie să existe o perioadă după care orice asemenea gest să se considere prescris. Şi treizeci de ani mi se par a fi suficienţi.

- Sunt de acord.

El nu mai spuse nimic, doar o privi îndelung în ochii ei până când ea şi-i închise.

- Cum ar putea cineva să dovedească asta? întrebă ea. Dacă, dacă, dacă ea nu s-a sinucis. Dacă, dacă, dacă unele dintre teoriile conspiraţiei au fost aproape de adevăr şi cineva - acest cineva - a făcut-o să ia pastile sau i le-a pus în băutură. Cum putem noi să dovedim asta?

-Nu ştiu, însă primul pas ar fi să le pui oamenilor potriviţi întrebările potrivite.

-Nu cunosc nici oamenii potriviţi, nici întrebările potrivite şi nu pot să mă gândesc la asta. Nu acum.

Am nevoie să trec peste ziua de azi şi apoi peste ziua de mâine. Chiar am nevoie...

Se aruncă asupra lui, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, în timp ce buzele i se lipeau de ale lui. Ford nu fusese pregătit pentru această izbucnire năvalnică, o combinaţie de disperare şi dorinţă. Cine ar fi fost? Cu gâfâieli rapide,

cu gemete abia şoptite şi extrem de sexy, ea îl devoră. îşi agăţă unul din picioarele lungi, atât de lungi, în jurul lui, îşi înfipse dinţii în buza lui de jos şi trase. Iar el se trezi îndată cu o erecţie imensă, tare ca piatra.
Ea îşi frecă corpul de al lui până când el simţi cum tot sângele din cap o ia la vale, ducându-se acolo, jos.
- încuie uşa. Buzele ei se mutară la urechea lui, desfăcute uşor într-o şoaptă spusă pe nerăsuflate. încuie uşa.
El tremură şi simţi în tot corpul şocul dorinţei - în cap, în stomac, în vintre - ca nişte lovituri.
- Aşteaptă.
Chiar când spunea asta, gura lui se contopi din nou cu a ei într-un sărut şi mai lacom. Dar reuşi să-şi auto- impună să se tragă înapoi, să-şi pună mâinile pe umerii ei ca să o desprindă din îmbrăţişarea aceea încleştată, îndepărtând-o uşor câţiva centimetri.
-Aşteaptă, repetă el şi o clipă îşi pierdu şirul gândurilor în timp ce ochii aceia albaştri şi scânteietori îi sfredeleau pe-ai lui.
-Nu. Acum.
- Cilla. Mamă! Dumnezeule! Adevărul e că am senzaţia că-mi cresc sâni spunându-ţi asta.
Ea îi luă mâinile de pe umerii ei, le coborî mai jos, şi le apăsă cu putere.
-Aştia sunt ai mei.
-Da.
Moi, fermi.
- Da, sunt
Şi cu o imensă părere de rău şi cu ceea ce considera a fi un gest eroic de cumpătare, îşi puse mâinile la loc pe umerii ei.
-Unde rămăsesem? Voiam să spun, chiar cu riscul de a părea că vorbesc ca o fetişcană, că nu e bine ce facem.
Ea îşi trecu uşor mâna peste zona lui inghinală.
- Şi-atunci asta ce e?
- Penisul are propria lui minte. Şi, Dumnezeule, oh Doamne, reuşi el să spună când îi luă mâna şi i-o ridică. Ar

trebui să primesc un premiu pentru asta. Un monument. Hai doar să nu ne grăbim.
-Să nu ne grăbim? Şocul şi jignirea pe care le simţea îi ieşiră de pe buze odată cu vorbele. De ce? Ce dracu' e în neregulă cu tine?
- Penisul îmi pune exact aceleaşi întrebări. însă ideea este că... stai, spuse el cu fermitate, apucând-o strâns de braţe când ea dădu să se tragă înapoi. Ideea este, Cilla, că nu arunci lucruri când eşti nervoasă şi cu fiindu' n sus. Exact aşa cum atunci când eşti nervoasă şi cu fundu' n sus, nu... încui uşa hambarului.
- E doar sex.
- Poate. Poate. însă când o să şe întâmple? Când o să fim doar tu şi cu mine. Doar tu. îşi testă puterea voinţei aplecându-se şi cuprinzându-i gura într-un sărut uşor şi tandru. Doar eu. Fără Steve, fără mama lui Steve, fără Janet Hardy, fără teancul de scrisori. Doar noi, Cilla. Vreau să petrec mult, mult timp singur cu tine.
Ea lăsă să-i scape un oftat şi trase un şut într-o cutie fără prea multă tragere de inimă.
-Cum se presupune că pot să mă simt jignită şi respinsă după asta?
Agăţându-şi degetele mari ale mâinilor de buzunare, ea îşi lăsă în mod deliberat privirea spre pelvisul lui.
- Se pare că acolo jos încă se mai gândeşte. Ce-ai de gând să faci cu privire la asta?
-Nu trebuie decât să-mi aduc în minte imaginea lui Maylene Gunner.
- Maylene Gunner.
- Maylene era nenorocită ca o năpârcă, mare cât un vapor şi urâtă ca dracu'. M-a bătut de mi-au sărit capacele când aveam opt ani.
Nu, nu era posibil să stea supărată.
-Ce motiv ar fi putut avea Maylene să facă aşa ceva?
- Păi din cauza faptului că am desenat un portret al ei deloc măgulitor. Nu aveam talentul necesar să-i desenez unul măgulitor. Nici Da Vinci n-ar fi avut atâta talent. Am desenat-o ca pe un fel de Goodyear Blimp , planând prin aer şi pârţâindu-se în acelaşi timp. Ceva plin de culoare. Cu

nişte omuleţi la sol strângându-se în braţe de groază sau zăcând întinşi pe jos în stare de inconştienţă, alţii fugind ca să caute adăpost.
-Câtă cruzime, spuse Cilla în timp ce buzele i se curbară a râs.
-Aveam opt ani. In orice caz, ea a auzit despre povestea asta - ca să-i spunem aşa - şi m-a atacat prin surprindere şi m-a lovit până m-a făcut una cu pământul. Aşa că, ori de câte ori am nevoie, nu fac decât să-mi vină în minte faţa aia cât planeta Jupiter şi... îşi aruncă privirea în jos şi zâmbi. Şi, uite. S-a rezolvat.
Cilla îl studie o secundă.
- Eşti un tip foarte ciudat, Ford. Cu toate astea, oricât de ciudat ar părea, eşti şi foarte atrăgător. Ca şi câinele tău.
-Nu mă întărâta din nou. Chiar şi Maylene Gunner are puteri limitate. Hai să-ţi dau o mână de ajutor aici, cu sortatul lucrurilor, după care putem merge împreună să-l vedem pe Steve. Dacă suntem împreună, avem şanse să ne descurcăm într-un fel sau altul cu mama lui.
Da, se gândi ea, un bărbat foarte ciudat şi atrăgător.
- OK. Poţi începe ducând ce-a mai rămas din lampadarul ăla de-acolo la containerul de gunoi.
Cilla trecu peste zi, trecu peste noapte. Şi se pregăti pentru cea de-a doua vizită a zilei şi a doua confruntare cu mama lui Steve. Plimbându-se prin faţa intrării de la spital, îşi repeta în minte cuvinte de încurajare.
Nu era vorba despre ea, nu era vorba de vechi afaceri, de duşmănie, de încercările de a arăta celuilalt că eşti mai bun. Nu era vorba despre aruncarea unei găleţi de apă peste Vrăjitoarea Rea de la Apus ca-n Vrăjitorul din Oz• Era vorba despre Steve.
Dădu din umeri ca să îi relaxeze precum un boxer înaintea unei runde şi o porni spre uşi când se auzi strigată pe nume.
Poate că era o dovadă de laşitate faptul că se jsimţi uşurată de ivirea acestei întreruperi, dar asta era. întor- cându-se, le zâmbi lui Cathy şi Tom Morrow.
Cathy întinse o mână şi o mângâie pe Cilla pe braţ.

- Ce mai face prietenul tău?
- La fel. Cam la fel. Vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru ajutorul dat când Steve era în operaţie.
- N-a fost mare lucru.
- Pentru mine a fost. Azi este ziua cu voluntariatul?
-De fapt, suntem aici s-o vedem pe fina noastră. Tocmai a născut.
- Ce frumos. Ei bine...
Cilla se uită înapoi spre uşile de la intrare.
-Vrei să merg mai întâi cu tine până sus? se oferi Cathy.
- Nu, nu, sunt bine. Este vorba doar de faptul că... mama lui Steve e probabil acolo. Nu mă poate suferi absolut deloc. Ceea ce face ca încăperea aia să fie extrem de mică pentru noi două.
- Pot să mă ocup eu de chestiunea asta. Cathy ridică un deget. Ce zici dacă m-aş duce până sus s-o momesc să iasă afară pentru vreo cincisprezece sau douăzeci de minute.
-Cum?
- în maniera voluntarilor. O să-i cumpăr o ceaşcă de cafea, o să-i ofer un umăr pe care să plângă. Ei o să-i facă bine să ia o pauză, şi asta o să-ţi ofere ţie câteva minute singură cu prietenul tău.
- Crede-mă, poate face asta, spuse Tom dând din cap. Nimeni nu-i poate rezista lui Cathy.
- Ţi-aş fi atât de recunoscătoare.
- Nu-i nici o problemă. Tom, mai stai cu Cilla câteva minute. Cam cinci ar trebui să fie de ajuns.
Făcându-i din mână plină de voioşie, Cathy intră în spital.
- E minunată.
- E cea mai tare, încuviinţă Tom. Hai să stăm jos acolo şi să-i dăm răgazul necesar să demareze treaba. Mi-a părut rău s-aud ce i s-a întâmplat prietenului tău.
- Mulţumesc. „Trei zile", se gândi ea. „De trei zile este în comă."
-Cei de la poliţie au vreo idee cu privire la ce s-a întâmplat?
- Nu prea. Cu toţii sperăm ca Steve să ne poată povesti dacă... când, se corectă ea, îşi revine.

Surprinse rapid cu privirea imaginea unei dubi- ţe albe ce traversa parcarea şi, cu un fior, se uită în altă parte.
- Sper ca asta să se întâmple cât mai curând. Tom o bătu uşor pe mână în semn de încurajare. Cum se descurcă Brian acasă la tine?
- începe să-i dea contur. Face treabă bună. Probabil că sunteţi mândru de el.
-Absolut. Proiectul de care v-aţi apucat este unul ambiţios. împrejurimile, casa în sine. Asta implică o grămadă de timp, de bani şi de transpiraţie. Aşa umblă vorba pe-aici, mai adăugă el.
-O să merite efortul. Ar trebui să mai treceţi la un moment dat să vedeţi cum avansăm.
- Speram c-o să-mi spui asta.
îi făcu cu ochiul.
- Oricând doriţi, domnule Morrow.
- Spune-mi Tom.
- Oricând, repetă Cilla şi se ridică energic în picioare. Mă duc să mă furişez să văd dacă nu cumva Cathy a avut succes.
-Poţi să pui pariu. O să spun o rugăciune pentru prietenul tău.
- Mulţumesc.
Şi acesta, se gândi Cilla în timp ce traversa holul spre lifturi, era motivul pentru care dorea să facă din locul acesta acasă. Oameni precum familia Morrow, precum Dee, Vicki şi Mike, asistentele de la Terapie intensivă pe care le vedea în fiecare zi. Oameni cărora le păsa, oameni plini de... omenie.
Oameni precum Ford.
La naiba, până şi oameni constipaţi şi veşnic cu capsa pusă precum Buddy.
Coborî imediat din lift şi îl văzu pe Mike la ghişeul asistentelor.
- Ce face?
- E în continuare în stare stabilă. Funcţiile rinichiului sunt normale. Ceea ce e o îmbunătăţire.
- Da, este. E cineva înăuntru cu el?
Mike ridică din sprâncene.

- Doamna Morrow a venit ca o boare şi a luat-o pe doamna Chensky până jos la o cafea. Aşa că ai cale liberă.
- Aleluia.

Faţa lui Steve încă îi era acoperită de vânătăi, însă pe la margini acestea căpătau deja o tentă gălbuie. O barbă sârmoasă îi masca linia maxilarului şi o înţepă când se aplecă peste el să-l sărute.

- M-am întors. Este foarte cald afară în după-amiaza asta. Vreme numai bună să te despoi.

Ignora aparatele care îl înconjurau şi pe urmă dădu să se întoarcă spre fereastră ca să îi descrie priveliştea de afară înainte de a-i spune care sunt progresele făcute cu construcţia. Şi văzu schiţa lipită pe peretele de sticlă.

- Ce-avem noi aici? Conan Nemuritorul? îşi aruncă privirea în spate la Steve. Ai văzut asta?

Ce asemănare izbitoare.

Ford o desenase. Cilla nu avea nevoie să îi vadă semnătura cu literele rotunjite în colţul de jos ca să ştie asta. în desen, Steve stătea în picioare, îmbrăcat numai cu ceea ce presupunea a fi o pânză acoperitoare din vechime, strânsă în jurul taliei şi petrecută peste şolduri, cu chingi negre groase încrucişate peste piept şi încălţări
până la genunchi. Părul îi flutura ca şi cum ar fi fost bătut de un vânt puternic, iar pe faţă avea un zâmbet feroce şi totodată zeflemitor. Mâinile i se odihneau pe mânerul unei săbii, al cărei vârf era înfipt între picioarele desfăcute.

-O sabie mare, un simbol evident. Sunt sigură că ţi-ar plăcea asta. Şi cu bicepşii umflaţi peste brasardele de la mâini, cu tatuajele, cu colierul din gheare de animal la gât. Conan Nemuritorul. Te-a citit perfect, nu?

Se strădui din răsputeri să-şi înghită lacrimile ce îi urcau parcă arzând-o până în gât.

- Chiar trebuie să vezi asta, OK? Se duse înapoi să-i ia mâna lui Steve. Trebuie să te trezeşti neapărat şi să vezi asta. A fost suficient, Steve, vorbesc foarte serios. Fir-ar al dracului să fie. Rahatul ăsta a durat suficient de mult, aşa că, te rog, nu te mai prosti şi... Oh, Doamne, Dumnezeule!

I se mişcase mâna? I se mişcase mâna în mâinile ei sau doar îşi imaginase asta? Expiră uşor, uitându-se la degetele lui pe care le ţinea în ale ei.
-Nu mă face să ţip din nou la tine. Ştii bine că dacă mă pornesc pot să fiu şi mai afurisită decât maică-ta. Care o să se întoarcă aici în curând, aşa că...
Degetele lui se mişcară ca un spasm, se îndoiră uşor. Şi exercitară o presiune abia imperceptibilă asupra degetelor ei.
- OK, e-n regulă, stai aici, nu te mişca.
Se întinse să caute butonul de chemare a personalului medical şi îl apăsă prelung cu un deget.
- Steve, haide, Steve, mai fă-o încă o dată.
îi ridică mâna şi îşi lipi buzele pe ea. După care, îngustându-şi ochii, îl muşcă. Şi râse când degetele lui se mişcară din nou ca un spasm şi se îndoiră uşor.
- M-a strâns de mână, strigă ea în momentul în care Mike intră înăuntru. M-a strâns de două ori. Se trezeşte? îşi revine?
-Vorbeşte cu el.
Mike se duse spre marginea patului şi îi ridică lui Steve o pleoapă.
- Lasă-l să-ţi audă vocea.
-Haide, Steve. Sunt eu, Cili. Trezeşte-te, nemernic puturos ce-mi eşti. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau pe-aici şi să mă uit la tine cum dormi.
Pe partea cealaltă a patului, Mike îi verifică pulsul, pupilele, tensiunea. După care îl ciupi zdravăn pe Steve de antebraţ. Braţul îi zvâcni.
-A simţit asta. S-a mişcat. S-a mişcat. Steve, tu mă omori cu zile. Deschide ochii. Cilla îl apucă de faţă, îşi puse nasul lângă nasul lui. Deschide ochii.
Pleoapele lui fluturară, agitate, iar ea simţi o mişcare în bărbia lui. Ceva mai mult decât o simplă respiraţie, îşi dădu ea seama. Un cuvânt.
- Ce? Ce? Mai spune o dată.
Ea se aplecă uşor spre el, cu urechea la buzele lui. îi surprinse respiraţia înceată şi reţinută, şi auzi ca pe o şoaptă răguşită şi aspră un singur cuvânt. El spuse:

- Rahat.

Cilla lăsă să-i scape un hohot de plâns care se transformă instantaneu într-unul de râs.

- Rahat. A spus rahat!
- Nu că n-ar avea motive.

Cu repeziciune, Mike se duse până la uşă să mai cheme pe cineva.

-Transmite-i doctorului North un mesaj pe pager. Pacientul lui îşi revine din comă.

- Mă poţi vedea? îl întrebă Cilla când ochii lui se deschiseră. Steve? Poţi să mă vezi?

El lăsă să-i scape un oftat sfârşit.

- Bună, păpuşă.

Ea vorbi cu doctorul, chiar reuşi să îi zâmbească sincer mamei lui Steve înainte de a se încuia într-o baie pentru o repriză scurtă de plâns ca să-şi destindă nervii. După ce îşi spălă faţa, îşi refăcu în grabă machiajul şi îşi puse ochelarii de soare ca să ascundă ravagiile cauzate de hohote şi se duse înapoi la ghişeul asistentelor.

-Acum doarme, îi spuse Mike. Un somn natural de data asta. Este slăbit şi trebuie să se vindece. Ar trebui să te duci acasă, Cilla. Mai trage-ţi şi tu sufletul şi bucură-te de-un somn ca lumea.

-Aşa o să fac. Dacă întreabă de mine...

- O să te sunăm.

Pentru prima dată Cilla se urcă în lift cu inima uşoară. In timp ce traversa holul principal de la parter îşi scoase telefonul şi îl sună pe Ford.

- Bună, fată blondă şi frumoasă.
- S-a trezit. O luă în jos, de-a lungul trotuarului spre parcare, vibrând la fiecare pas pe care îl făcea. S-a trezit, Ford. A vorbit cu mine.
- Ce-a zis?
- „Rahat“ a fost primul lui cuvânt.
- Aşa cum era şi normal.

-M-a recunoscut, şi-a ştiut numele şi toate cele. în momentul de faţă, are partea stângă ceva mai slăbită decât cea dreaptă. Dar doctorul spune că arată bine. Trebuie să-i facă teste şi...

- Sună încurajator. Vrei să trec pe la tine, să-ţi aduc ceva să mănânci la prânz?
-Nu, mă duc spre casă acum. El doarme. Pur şi simplu doarme. Am vrut să-ţi spun asta. Am vrut doar să-ţi spun că ţi-am văzut desenul şi îl tachinam pe tema asta chiar înainte să... Cred că s-ar putea ca schiţa ta să fi fost factorul determinant.
-Nimic nu-l opreşte pe Conan Nemuritorul prea mult timp.
-Eşti atât de... O, Dumnezeule! Nenorocitul dracului!
- Ce? Ce-ai spus?
Ea se holbă la portiera camionetei sale.
-Ajung acasă în câteva minute. Trec pe la tine.
închise înainte ca Ford să îi poată răspunde. Şi citi ceea ce scrisese cineva pe portiera stângă, din partea şoferului, cu marker de culoare neagră.
DIN TÂRFE SE NASC TOT TÂRFE!
capitolul 13
Ford se uita cum Cilla făcea fotografii cu un aparat foto digital. Furia lui dorea să dea în clocot, însă el nu putea să prefigureze ce s-ar fi întâmplat dacă erupea.
Să tragă nişte şuturi la roţi? Să dea cu pumnul în câţiva copaci? Să se mişte de colo, colo cu spume la gură? Nici una dintre opţiuni nu i se părea prea satisfăcătoare. Aşa că, în loc să facă ceva, pur şi simplu stătea acolo cu mâinile înfundate în buzunare şi cu furia fierbând parcă la foc mic.
- Poliţiştii o să facă şi ei fotografii, îi atrase atenţia.
-Vreau să am propriile mele fotografii. în plus, nu cred că Wilson şi Urick o să facă din asta o prioritate.
-Ar putea avea legătură cu cazul în sine. O să vină aici mâine-dimineaţă.
Ea ridică din umeri, după care închise aparatul foto şi îl îndesă în buzunar.
- Mizeria asta de scris no să iasă. Soarele a prăjit atât de tare markerul ăla încât ar fi putut la fel de bine să fi fost vopsea. O să trebuiască să vopsesc toată portiera. Am camioneta asta de nici trei luni.
în timp ce el se uita, ea trase un şut într-una dintre roţi. El hotărî că avusese dreptate în privinţa asta. Nu părea deloc satisfăcută.

- Poţi să foloseşti maşina mea până când ţio repară.
- Ba o să merg cu asta.

Din ochii ei strălucitori răzbăteau atât sfidarea, cât şi enervarea.

-Ştiu bine că nu-s o târfă. I-am văzut dubiţa lui Hennessy în parcare înainte să mă duc să-l vizitez pe Steve. El ar fi putut face asta. Ar fi putut să-i facă rău lui Steve. E capabil de aşa ceva.

-A spus Steve ceva despre asta?

-Nu l-am întrebat. Era încă atât de slăbit şi de dezorientat. Probabil că mâine, a spus doctorul. Mâine o să fie în stare să vorbească cu cei de la poliţie. Fir-ar să fie!

Ea se plimbă încoace şi încolo, câteva minute, cu paşi mari şi apăsaţi, însă, observă el, nici nu făcu spume la gură şi nici nu dădu cu pumnul în nici un copac. După care se opri şi răsuflă zgomotos.

- OK. OK. N-am să las nu ştiu ce nemernic să-mi strice ziua asta cu adevărat excelentă. Oare magazinul de băuturi din oraş are şampanie pe stoc?
- N-aş putea să spun. Dar eu am.
- Cum se face că tu ai de toate?

-Am fost cercetaş. Vorbesc serios, spuse el când ea râse. Am insigne de merit care să dovedească asta.

Ea avea dreptate, hotărî el, nu trebuia să i se permită nici unui nemernic să strice o zi excelentă.

-Ce zici dacă băgăm o pizza congelată la cuptor şi desfacem şampania?

Din poziţia lui înaltă de pe veranda, Spock sări de pe loc şi începu să ţopăie.

- Sună bine şi pentru mine.

în momentul în care ea se apropie de el ca să îl sărute, se auzi un claxon sunând parcă şi el cu voioşie.

- Ei bine, spuse Ford când un Mustang decapotabil de un roşu precum maşinile de pompieri opri în spatele maşinii Cillei, iar Spock coborî în goană treptele ca să se învârtă în nişte cercuri plin de frenezie, trebuia să se întâmple şi asta odată şi odată.

Culoarea intensă şi plină de viaţă a maşinii nu avea nimic de-a face cu claia roşcată, ciufulită de vânt, a femeii care le făcu semn cu mâna de pe scaunul pasagerului şi care îşi trase în jos ochelarii de soare cu acele lentile mari, consacrate de Jackie O , ca să se uite atent la Cilla peste rama acestora în timp ce se păşea în pantofii cu vârful decupat şi talpa platformă să salute câinele ce dansa şi se învârtea ca nebunul de bucurie.
Şoferul îşi făcu şi el apariţia. înălţimea şi constituţia trupului trimiseră un avertisment pentru Cilla, chiar înainte să apuce să observe bine forma maxilarului şi a gurii.
Palmele i se umeziră instantaneu. în mod categoric sosise momentul cu hai-să-îmi-cunoşti-părinţii. O probă la care ea în mod invariabil dădea greş.
- Bună, scumpetea mea!
Penny Sawyer cuprinse obrajii lui Ford între palme de îndată ce el coborî drumul uşor în pantă spre ea şi îl sărută zgomotos. Râsul ei suna la fel ca pietrişul îmbibat cu whisky.
- Bună, mamă. Tată. Fu cuprins cu o singură mână, ca întro îmbrăţişare de urs, de bărbatul cu părul grizo- nant ca al lui Cary Grant. Ce faceţi?
-Ne îndreptăm spre turneul de pocher al lui Susie şi Bill, „Texas Hold 'Em tournament".
Penny îl înghionti pe Ford în piept în timp ce tatăl lui se aşeză pe vine ca să-i strângă laba lui Spock.
- Trebuia să trecem chiar pe aici, aşa că ne-am oprit în eventualitatea în care vrei şi tu să te bagi.
- întotdeauna pierd la pocher.
-N-ai sânge de jucător. Penny îşi întoarse privirea curioasă spre Cilla. Dar văd că nu eşti singur. Nu trebuie să-mi spui cine este domnişoara asta: arăţi exact ca bunica ta. Penny veni mai în faţă cu mâinile întinse. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.
-Mulţumesc.
Lăsată fără nici o şansă de scăpare, Cilla îşi şterse mâinile în mare grabă înainte să le apuce pe ale lui Penny.
-Mă bucur să vă cunosc.

-Cilla McGowan, părinţii mei, Penny şi Rod Sawyer.
- Eu îl cunosc foarte bine pe tatăl tău.
Penny îi aruncă o privire plină de viclenie soţului ei.
- Potoleşte-te, îi replică Rod. Tot timpul încearcă să mă facă gelos. Am auzit o grămadă de lucruri bune despre dumneata, îi spuse el Cillei.
-Eu n-am auzit nici măcar o silabă de la acest individ.
Penny îl înghionti din nou pe Ford.
- Sunt discreţia întruchipată.
Penny scoase iarăşi un hohot scurt de râs, cu râsul acela al ei ca un huruit, după care căută ceva în poşetă. Scoase un os enorm de la Milk Bone , care îl făcu pe Spock să scoată un amestec de mârâituri, mormăituri şi scheunături încântate, în timp ce corpul îi tremura, iar ochii lui bulbucaţi străluceau de bucurie.
- Fii bărbat, îi spuse ea câinelui, iar Spock se ridică pe picioarele din spate ca să ţopăie pe loc. Asta-i iubitul meu, fredonă ea şi îi întinse biscuitul.
Spock îl apucă şi, dând din coadă parcă cu tot corpul, o luă la fugă ca să-l înfulece.
-Trebuie să-l răsfăţ, îi spuse ea Cillei. El este singura vietate cât de cât pe post de nepot pe care îl pot primi din partea acestui individ.
-Ai doi aparţinând rasei umane din partea lui Alice, îi reaminti Ford.
- Şi ei primesc prăjiturele când vin în vizită. Făcu un gest amplu spre casa de peste drum. E un lucru bun să readuci la viaţă locul ăla. O merită din plin. Şi bunicul tău o să fie la jocul din seara asta, Ford. Tatăl meu a fost îndrăgostit nebuneşte de bunica ta.
Cilla clipi.
- Chiar aşa?
- îndrăgostit până peste cap. Are zeci şi zeci de fotografii pe care ea l-a lăsat să i le facă de-a lungul anilor. Nu le-ar vinde pentru nimic în lume, nici măcar mie când am avut intenţia să înrămez câteva şi să le expun în librărie.
- Mama este proprietara de la Book Ends din oraş, îi spuse Ford Cillei.

- Serios? Am fost acolo. Am cumpărat câteva cărţi de peisagistică şi de design de la magazinul dumneavoastră. E un magazin foarte plăcut.
-Ei, e mica noastră prăvălioară, spuse Penny. Oh, cred că o să întârziem. De ce m-ai iăsat să vorbesc atât de mult, Rod?
-N-am nici cea mai vagă idee.
- Dacă o să te răzgândeşti în privinţa jocului, o să ne asigurăm că vei găsi un loc la masă. Cilla, le-ar plăcea la nebunie să te aibă şi pe tine acolo, strigă Penny în timp ce Rod o trăgea spre maşină. O să-l conving pe tata să aducă pozele alea ca să te uiţi la ele.
- Mulţumesc. Sunt încântată că v-am cunoscut.
-Ford! S-o aduci pe Cilla pe la noi într-o seară să mâncăm ceva.
-Treci în maşină, Penny.
-Acum, acum. Ai auzit ce-am spus?
-Da, şefa, strigă Ford la rândul lui. Să câştigi un teanc de bani.
- Mă simt norocoasă! strigă Penny în timp ce Rod dădea înapoi, după care demară în trombă.
Cilla spuse:
- Tare!
-Ştiu. E ca şi cum eşti atins uşor de un uragan. Te lasă puţin surprins şi năuc, şi în mod sigur dacă ai avea parte de ceva mai mult de-atât ai cădea în fund.
- Semeni foarte mult cu tatăl tău, care, apropo, este foarte prezentabil. Iar mama ta? E absolut uimitoare.
-Este, după cum spune propriul ei tată, foarte efervescentă.
- Efervescentă.
Cilla râse în timp ce intrau în casă. Cu un râgâ- it politicos, Spock veni cu paşi mărunţi şi repezi în urma lor.
-Ei bine, mie îmi place şi, crede-mă, am tendinţa să mă uit la mame cu suspiciune. Şi că tot veni vorba. Unde-i şampania?
- în frigiderul de rezervă, în spălătorie.
-O să aduc eu sticla, tu aduci pizza.
Câteva momente mai târziu, ea se întoarse în bucătărie cu o sticlă de Veuve Clicquot încruntându-se nedumerită.
- Ford, ce faci cu toată vopseaua aia?

- Cu ce? îi aruncă o privire în timp ce continua să programeze cuptorul. Oh, aia. Sunt câteva zeci de litri de grund, câteva zeci de litri de vopsea roşie de exterior şi o cantitate ceva mai mică de vopsea albă de exterior, pentru decoraţiuni.
Inima Cillei o luă la galop. Puse sticla pe masă.
-Ai cumpărat vopseaua pentru hambar.
-Nu cred în cobeli. Cred în lucrurile pozitive, cred cu tărie că speranţele se pot împlini.
Totul în interiorul ei se mişcă, se aşeză la loc. Se deschise. Păşi spre el, îl mângâie pe obraz şi îşi lipi buzele de ale lui. Cald şi moale precum catifeaua, delicat ca o dorinţă, sărutul se derulă agale. Chiar şi când el se mişcă uşor astfel încât ea se lipi din nou cu fundul de blatul de bucătărie, sărutul rămase lent şi mătăsos, profund şi parcă ireal.
Când buzele li se desprinseră, ea oftă, apoi îşi rezemă obrazul de al lui într-un gest simplu de afecţiune pe care o manifesta faţă de foarte puţină lume.
- Ford. Se trase înapoi, oftă din nou. Am mintea prea plină de Steve ca să corespund cerinţelor tale pentru sex în seara asta.
- Ah. Bine. îşi plimbă vârful degetului pe braţul ei în sus. Adevărul este că sunt mai degrabă nişte îndrumări generale decât nişte cerinţe foarte stricte.
Ea râse şi îi mai mângâie încă o dată obrazul.
-Sunt nişte cerinţe foarte bune. Mi-ar plăcea să le respect.
-Nu pot să dau vina pe nimeni altcineva decât pe mine însumi. El o ocoli ca să bage pizza în cuptor. Aşadar, o să mâncăm o pizza destul de proastă, o să ne ameţim puţin cu şampanie şi n-o să facem sex.
Ford clătină din cap în timp ce îndepărtă foiţa metalică şi protecţia din sârmă a dopului.
-Este aproape tot ce-mi doresc să fac cu o femeie frumoasă.
- Eu nu mă ataşez de bărbaţi. Mi-am impus de multă vreme strategia asta, spuse ea când el făcu o pauză şi îşi aruncă privirea spre ea. Ţinând cont de influenţa trăsăturilor moştenite - şi de bilanţul înregistrat de buni-că-mea şi maică-mea în acest domeniu -, am considerat

că trebuie să fiu altfel. Steve a fost o excepţie, şi această experienţă n-a făcut decât să-mi arate cum pot să meargă lucrurile. Aşa că nu mă ataşez de bărbaţi. însă se pare că-n cazul tău am şanse mari să o fac.
Dopul ieşi pocnind din sticlă în timp ce el o privea ţintă.
- Şi asta te sperie?
-Nu. El îşi drese vocea. Puţin. Nu într-o măsură foarte mare.
- M-am gândit că s-ar putea să se întâmple asta, fiindcă pe mine mă cam nelinişteşte. Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să te anunţ.
-Apreciez acest lucru. Ai vreun fel de definiţie pentru sintagma „a te ataşa"?
Dumnezeule, se gândi ea privindu-1. Dumnezeule mare, era absolut pierdută.
- De ce nu aduci paharele? Cred că ne-ar prinde bine amândurora ceva de băut.
Ea angajă zugravi şi mai folosi şi o parte din echipa de lucru ca să vopsească hambarul. Vorbi cu poliţiştii şi cu un service auto local să-i vopsească portiera camionetei. Ori de câte ori surprindea cu privirea dubiţa albă, nu avea nici un fel de mustrări de conştiinţă să-i arate degetul mijlociu. Nu exista nici o dovadă, îi spuseseră poliţiştii. Nimic care să-l plaseze pe Hennessy la locul faptei în noaptea în care Steve fusese atacat. Nici o modalitate de a dovedi că el îi murdărise cu vorbe pline de ură portiera camionetei.
Aşa că avea să-l aştepte la cotitură, hotărî Cilla. Iar dacă el avea să mai facă vreo mişcare de genul acesta, ea era pregătită.
între timp, Steve fusese dus într-un salon obişnuit, iar maică-sa încălecase la loc pe coada măturii ei şi o pornise spre vest.
Transpirată de la munca depusă în pod, Cilla stătea şi studia baia anexată dormitorului principal.
-Arată bine, Buddy. Arată bine pentru inspecţia de mâine.
- Nu ştiu de ce naiba ar avea cineva nevoie de toate duzele astea pentru duş.

- Sunt pentru jeturi orientate asupra corpului. Ăsta nu-i un simplu duş, este o experienţă aparte. Ai văzut accesoriile pentru baie? Au venit azi-dimineaţă.
- Le-am văzut. Arată bine, spuse el suficient de morocănos ca să o facă să zâmbească.
- Şi cum te descurci în rest?
-Mă descurc, mă descurc. Nu-mi mai sufla atâta în ceafă.
Ea se strâmbă în spatele lui.
- Ei bine, că tot veni vorba de duşuri, trebuie să fac unul înainte să mă duc să-l văd pe Steve.
- Apa-i oprită. Dacă vrei să fie făcută toată treaba aici, apa trebuie să rămână oprită.
-Ai dreptate. La naiba. O să fac unul peste drum, acasă la Ford.
Ea nu rată zâmbetul atotştiutor pe care i-l aruncă el, însă alese să-l ignore. îşi luă în grabă nişte haine curate şi şi le îndesă în geantă. La parter, stătu puţin de vorbă cu Dobby, răspunse la o chemare din bucătărie, după care petrecu alte zece minute afară discutând despre plantele căţărătoare ce aveau să înconjoare casa.
Traversă în grabă drumul înainte să mai poată fi prinsă din nou de cineva şi hotărî să se strecoare la duşul de lângă sala de sport, ca să nu-l mai deranjeze pe Ford.
Până când nu fu spălată, uscată şi învelită într-un prosop mare de baie de culoare albă nu îşi dădu seama că îşi uitase geanta - şi hainele din ea - pe veranda din faţa casei ei.
- Oh, ce porcărie.
Se uită în jos la hainele transpirate şi murdare pe care şi le scosese şi îşi trecu o mână prin părul curat.
-Nu, în nici un caz nu o să-mi pun din nou astea pe mine.
La urma urmei, avea să trebuiască să îl deranjeze pe Ford.
Strângându-şi ghemotoc chiloţii şi pantalonii scurţi şi lăbărţaţi de lucru şi băgându-i în propriul ei tricou, le legă laolaltă şi luă cu ea bocceluţa astfel formată.
Deschise uşa de la bucătărie şi dădu nas în nas cu un Ford foarte surprins.
- Oh, bună. Ascultă...
- Ford, nu ne-ai spus că ai companie.

- N-am ştiut că am. Bună, Cilla.
Expresia feţei ei se schimbă rapid, trecând de la uşor necăjită la una aproape de leşin când se uită şi o văzu pe mama lui Ford stând la barul din bucătărie cu un bărbat mai în vârstă.
în timp ce ea stătea acolo încremenită, Spock se năpusti să se frece de picioarele ei goale.
-O, Doamne. O, Doamne. Eu doar... Dumnezeule, îmi pare rău. Scuzaţi-mă.
Ford o apucă ferm de braţ.
- Mai dă-te încă puţin înapoi şi o să cazi pe spate pe scări. Ai cunoscut-o deja pe mama. Acesta este bunicul meu, Charlie Quint.
- Oh, păi, bună. îmi cer scuze. Sunt, ei bine, ce pot să spun? Ford, n-am vrut să te întrerup. M-am gândit că lucrezi. A trebuit să opresc apa îa mine acasă pentru un timp, aşa că am dat o fugă până aici să-ţi folosesc duşul de jos de la sala - mulţumesc pentru asta. Şi după aia mi-am dat seama că m-au bătut la cap cu o grămadă de lucruri, aşa că mi-am lăsat geanta şi hainele acasă, pe verandă. Am venit aici sus să te întreb dacă ai putea să dai o fugă până acolo şi, ştii, să mi le aduci. Hainele.
- Sigur. Trase aer în piept în direcţia ei. Săpunul meu miroase mai bine pe tine decât pe mine.
-Ăăă...
- Cilla, fac pariu că ţi-ar plăcea un pahar bun de ceai cu gheaţă.
Penny se ridică să aducă un pahar.
- Oh, nu vă deranjaţi, eu...
- Nu-i nici un deranj. Ford, du-te acum şi adu-i fetei hainele.
- E-n regulă. Dar e păcat. Nu-i aşa, bunicule?
-Picioarele frumoase ale unei femei frumoase sunt o desfătare pentru ochi. Chiar şi pentru nişte ochi bătrâni. Semeni mai mult cu ea în realitate decât în fotografii. Am văzut nişte poze de-ale tale.
Oare ar fi putut fi ceva mai jenant de-atât? se întrebă Cilla când Ford îi făcu cu ochiul şi se strecură rapid afară.
- Deci aţi cunoscut-o pe bunica mea.

-Aşa este. M-am îndrăgostit de ea de prima oară când am văzut-o pe ecran la cinema. Nu era decât o fetiţă, iar eu nu eram decât un puşti, şi era cel mai dulce gen de dragoste între doi copii. Nu-ţi uiţi niciodată prima iubire.

- Nu, bănuiesc că nu.

-Uite-ţi ceaiul, scumpo. De nu stai jos?

- Sunt bine. Mulţumesc.

Se uită fix la paharul pe care i-l oferi Penny şi se întrebă cum anume să-l ia atâta timp cât cu o mână îşi ţinea bocceluţa de haine murdare, iar cu cealaltă îşi ţinea strâns prosopul.

-Oh, alea-s hainele tale murdare? Dă-mi-le mie. O să le arunc rapid în maşina de spălat a lui Ford pentru tine.

- Oh, nu, nu trebuie...

-Nu-i nici o problemă.

Penny le trase deoparte şi puse în mâna Cillei paharul rece.

-Tată, de ce nu-i arăţi Cillei fotografiile? Tocmai voiam să trecem pe la tine să o facem, continuă Penny din spălătorie. Ne-am oprit mai întâi să-l salutăm pe Ford. Dumnezeule mare! Probabil c-ai muncit pe rupte azi.

Aruncându-şi privirea în tavan, Cilla se trase mai aproape de blatul de bucătărie în timp ce Charlie deschidea albumul foto.

- Sunt minunate!

Nu trebui decât să arunce o privire, şi uită că avea pe ea numai un prosop, venind şi mai aproape.

-Nu le-am mai văzut pe-astea până acum.

- E colecţia mea personală, îi spuse el cu un zâmbet nostalgic. Asta de-aici? Bătu uşor cu degetul în partea de jos a unei fotografii. Asta-i prima pe care i-am făcut-o vreodată.

Janet stătea pe treptele verandei, lăsată uşor pe spate, relaxată şi zâmbitoare, în pantaloni de salopetă suflecaţi şi o cămaşă din stofă ecosez.

- Pare atât de fericită. Acasă la ea.

-Muncise împreună cu grădinarii - se plimbase prin grădini împreună cu ei, arătându-le unde anume dorea să îi fie plantaţi trandafirii şi aşa mai departe. A auzit că fac fotografii şi a întrebat dacă aş putea să vin, să fac unele cu

casa şi împrejurimile în timp ce lucrările erau aici în toi. Şi m-a lăsat să-i fac şi ei nişte fotografii. Aici este împreună cu copiii. Cea de aici ar fi mama ta.
-Da.
Strălucitoare şi fericită, se gândi Cilla, la fel ca fratele ei cu o soartă atât de crudă.
- Sunt cu toţii atât de frumoşi, nu-i aşa? Aproape că te dor ochii de-atâta strălucire.
- Ea strălucea. Da, chiar strălucea.
Cilla dădu paginile albumului. Janet, în diferite ipostaze: arătând minunat călare pe un cal auriu cu coada albă, rostogolindu-se pe pământ cu copiii ei, râzând şi bătând din picioare în heleşteu. Janet singură, Janet cu alte persoane. La petreceri organizate la fermă. Cu nume celebre şi cu persoane obişnuite.
- N-aţi vândut niciodată vreuna dintre aceste poze?
-în cazul ăsta n-ar fi vorba decât de bani. Charlie ridică din umeri. Dacă le-aş vinde, n-ar mai fi ale mele. l-am dat şi ei copiile celor pe care şi le-a dorit în mod special.
-Cred că s-ar putea să fi văzut câteva dintre ele. Mama are o mulţime de cutii pline cu fotografii.
Nu sunt sigură că le-am văzut pe toate. Era foarte fotogenică. Oh, asta! E favorita mea de până acum.
Janet se sprijinea de pragul uşii deschise de la intrarea în casă, cu capul înclinat într-o parte, cu braţele încrucişate. Purta nişte pantaloni negri simpli şi o cămaşă albă. Avea picioarele goale şi părul desfăcut. Pe verandă, florile se revărsau din ghivece, şi un căţeluş dormea făcut covrig chiar deasupra treptelor.
-A cumpărat căţelul de la familia Clinton. Penny se duse lângă tatăl ei şi îi puse o mână pe umăr. Familia mamei tale vitrege.
- Da, mi-a povestit despre asta.
-Janet a iubit câinele ăla, murmură Charlie.
-Trebuie să faci nişte copii şi pentru Cilla, tată. Pozele de familie sunt importante.
- Da, cred c-aş putea să fac asta.

- Bunicul o să facă nişte copii şi pentru Cilla, anunţă Penny când Ford intră cu geanta Cillei în mână. Are negativele.
- Aş putea să le scanez eu. Dacă ai încredere să mi le dai. Uite aici.
Ford îi dădu Cillei geanta.
- Mulţumesc. Simţind ezitarea lui Charlie, Cilla dădu uşor înapoi. Sunt nişte fotografii minunate. Mi-ar plăcea să mă uit şi la restul, însă trebuie să mă duc la spital. O să plec... Ridică geanta cu haine. Mă duc jos.
- Semeni mai mult cu ea decât mama dumitale, spuse Charlie când Cilla ajunse la uşă. Se vede în ochi.
Iar în ai lui se citea atâta tristeţe... Cilla nu spuse nimic, se strecură afară şi coborî în grabă scările.
Cilla execută şi ea un dans al bucuriei în gând în momentul în care primele plăci de gresie au fost puse în noua ei baie de la dormitorul matrimonial. Lăsă apa să curgă şi sări în sus în mintea ei pe primul şir de plăci de gresie din ceea ce avea să fie cel mai fabulos duş cu abur din întreaga lume - al ei.
Designul în alb şi negru şi stilul Deco cu accentele retro îi adăugau exact acea tuşă de eleganţă necesară. Stan, faianţarul, se uită la ea peste umăr.
-Cilla, trebuie neapărat să montezi odată aerul ăla condiţionat.
-Lucrăm la asta. O să se rezolve până la sfârşitul săptămânii, îţi promit.
Trebuia să fie pus în funcţiune până la sfârşitul săptămânii, se gândi ea. Exact aşa cum trebuia să fie livrat şi patul pe care îl comandase. Steve nu se putea recupera într-o casă cu temperaturi înăbuşitoare ca într-o saună, într-un sac de dormit.
Se întoarse la consolidarea scheletului pe care aveau să se fie ridicaţi pereţii toaletei din dormitorul principal. în vreo două săptămâni, se gândi ea, dacă totul respecta planificarea, urma să aibă două băi terminate, plus cea de- a treia, a patra şi baia de serviciu în curs de finalizare. Avea să fie pregătită pentru montarea rigipsului în biroul ei amenajat în pod, iar retencui- rea trebuia să fie aproape

gata peste tot. După aceea Dobby ar putea să înceapă să lucreze la medalioanele decorative de pe tavan. Ei bine, sigur că putea să în-ceapă lucrul la asta de îndată ce se hotăra ea asupra designului propriu-zis.
Uniformiza proeminenţele, în timp ce verifica planei- tatea cu nivela, făcu ajustările necesare şi bătu nişte cuie de fixare.
Şi, în câteva săptămâni, urma să-şi dea examenul de antreprenor în construcţii. Dar nu voia să se gândească acum la asta. Nu voia să se gândească că dacă nu lua examenul va trebui să îi ceară o slujbă unuia dintre propriii ei subcontractori până la sfârşitul anului. Dacă nu lua examenul, nu îşi putea permite să cumpere acea proprietate micuţă şi cochetă de pe drumul spre Village din care ea ştia că va face un proiect excelent, extrem de profitabil.
Dacă nu lua examenul, acesta avea să fie un alt eşec. Şi considera că deja îşi atinsese norma acceptabilă.
Gândire pozitivă, îşi aminti ea. Asta i-ar fi zis Ford. Nu avea nimic de pierdut dacă încerca.
- O să reuşesc, susţinu ea cu voce tare şi se trase înapoi din cadru dând din cap aprobator. O să dau gata examenul ăla. Cilla McGowan, antreprenor în construcţii cu licenţă.
Adunându-şi sculele, ieşi ca să verifice cum mergea treaba la scările exterioare ale biroului ei, pe drum arun- cându-şi privirea şi la cum se punea faianţa. Li se alătură celor din echipa de tâmplari în timp ce zugravii, lucrând pe noile ei schele, adăugau pe hambar primele tente de culoare roşie.
Aerul mirosea a pământ reavăn în jurul zonelor abia plantate şi a plantelor mai vechi ce reuşiseră a fi salvate. Trandafiri, hortensii, panseluţe şi nişte weigela, răsaduri noi de plante perene şi sezoniere, care înfloriseră deja într-o veselie.
Mai erau multe de rânduit, se gândi ea, mai erau multe de făcut. însă se înregistrase deja un progres. Vremea demolării trecuse. Venise vremea reînnoirii.
Se gândi la albumul foto al lui Charlie. Şi, oprindu-se o clipă din muncă, se duse în fugă în casă ca să-şi aducă aparatul foto pentru a surprinde momentul.

Oameni fără tricouri pe ei cu pielea lucindu-le de la transpiraţie şi cremă de soare cocoţaţi sus pe schele. Shanna în pantaloni scurţi, cu un tricou roz strălucitor şi o şapcă de baseball lucrând cu Brian la un gard de grădină scund, din piatră. Scheletul scărilor, veranda din spate pe jumătate terminată. Iar în faţa casei, veranda făcută complet.
Pentru un moment, cu ochii minţii, o văzu pe Janet, sprijinindu-se de rama uşii de la intrare, zâmbind.
-Ţi-am adus un cadou. Ford îi dădu una din cele două cutii de cola pe care le avea în mâini. Am trecut să-l văd pe Steve. Mi-a spus că-l pun pe picioare în câteva zile.
- îşi revine, mai are puţin şi-şi recapătă puterile. La fel ca ferma, se gândi ea. Mă tot agit să punem odată în funcţiune aerul condiţionat şi mai am şi un pat care trebuie să ajungă din clipă în clipă.
- Vrei să se refacă de pe urma unei fracturi de craniu într-o zonă aflată în construcţie? Tu auzi cum sună asta? întrebă Ford, bătându-şi uşor cu degetul în ureche.
Cilla ridică din umeri la adresa huruiturilor, a ciocă- nelilor şi bubuiturilor, a zgomotului de bormaşină.
- Pentru oameni ca mine şi ca Steve, asta-i muzică de cameră în toată regula.
- O să trebuiască să te cred pe cuvânt. însă ar putea foarte bine să stea la mine. Am deja patul şi aerul condiţionat în funcţiune. Şi televiziune prin cablu.
Ea luă o înghiţitură mare de cola, uitându-se la el.
-Tu chiar vorbeşti serios.
- Sigur că vorbesc serios. Mi-e milă de oricine nu are televiziune prin cablu.
- Da, îmi închipui. Dar n-o să-mi iei în custodie fostul soţ. El o să trebuiască să... Cine-o mai fi? se întrebă ea în timp ce un Lexus de culoare neagră întorcea cu grijă pe aleea ei.
- E o limuzină, comentă Ford. Mare.
-Nu ştiu cine-ar... Ei, rahat.
Ford îşi ridică sprâncenele în timp ce doi bărbaţi co- borâră din partea din faţă a maşinii.
- Prieteni de-ai tăi?

- Nu. Dar şoferul este Numărul Cinci al maică-mii.
-Cilla!
Mario, frumos ca păcatul, în clasicul stil italienesc, în pantofi sport Prada şi blugi Armâni, îşi întinse braţele spre ea şi îi zâmbi larg, larg de tot. Efectul mişcării lui graţioase fu stricat când se opri şi mai apoi făcu
un pas lateral ca să-l ocolească pe Spock, care îl amu- şina de zor.
Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, însă ea bănuia că erau întunecaţi şi strălucitori. Bronzat, cu mişcări agile ca de panteră şi cu părul negru revărsat, veni spre ea, o prinse în braţe, o îmbrăţişa plin de entuziasm şi o sărută pe ambii obraji.
-Uită-te la tine! Atât de în formă, atât de pricepută la toate.
- Chiar sunt. Ce faci aici, Mario?
-O mică surpriză. Cilla, acesta este Ken Corbert, unul dintre producătorii noştri. Ken, Cilla McGowan, fiica mea vitregă.
- Este o reală plăcere pentru mine.
Ken, scund şi slab, cu părul negru uşor grizonant la tâmple, scutură cu putere mâna Cillei.
-Sunt un mare fan de-al dumneavoastră. Aşadar... Măsură ferma din priviri. Acesta este locul.
- Este locul meu, spuse ea cu răceală. Ford, Mario şi Ken. îmi pare rău că nu pot să vă invit înăuntru. Suntem în plină construcţie.
-Asta văd şi eu. Zâmbetul lui Mario nu se diminuă absolut deloc. Şi aud.
- Spock, spune bună, se oferi Ford - după ce câinele terminase ce avusese de făcut cu cauciucurile maşinii. Vrea să vă dea lăbuţa, explică Ford, ca să se asigure că sunteţi nişte persoane prietenoase.
-Ah.
Mario studie câinele ezitând, în timp ce lua între degetul mare şi arătător lăbuţa oferită de câine.
Spock nu păru să fie prea impresionat.
Ken îi scutură laba lui Spock cu la fel de multă putere cum o făcuse şi cu Cilla.

- Ce zonă încântătoare, continuă Mario. Pur şi simplu încântătoare. Am venit cu maşina de la New York. Am avut câteva întâlniri acolo. Ce privelişte! Mama ta îţi transmite toată dragostea, adăugă el. Ar fi venit şi ea, dar ştii bine cât de greu îi este. Cu toate amintirile de-aici.
- E în New York?
-Intr-o scurtă călătorie. Abia dacă am avut timp să ne tragem sufletul. Montaje, repetiţii, întâlniri de afaceri, mass-media. însă eu şi Ken trebuie să te luăm de-aici, la un prânz întârziat sau pentru ceva de băut. Unde putem să te ducem?
-Nicăieri, însă mulţumesc oricum. Acum lucrez.
- Nu ţi-am spus? Mario scoase un hohot de râs viguros în timp ce Spock se aşează în fund şi se uită fix la el cu ochii plini de suspiciune. Cilla este cea mai uimitoare femeie. Cu atât de multe talente. Poţi să te opreşti o oră, cara.
- Chiar nu pot. Mai ales dacă-i vorba despre a apărea în spectacolul mamei, l-am spus şi ei că nu mă interesează.
- Noi suntem aici ca să te convingem că de fapt te interesează. Dacă vreţi să ne lăsaţi un pic singuri, îi spuse Mario lui Ford.
- Nu, el n-o să plece de-aici. Cilla îl arătă cu degetul pe Ford. Nu o să pleci.
- Cred că nu.
Iritarea îi închise pentru scurt timp gura lui Mario. Mârâitul plin de nemulţumire al lui Spock îl făcu să se uite la câine cu o anumită îngrijorare.
-Ai şansa să faci istorie, Cilla. Trei generaţii cântând împreună. Ai văzut-o pe Celine împreună cu Elvis? Avem exact aceeaşi tehnologie. Putem s-o aducem pe Janet pe scenă cu tine şi Bedelia. Un spectacol extraordinar, live.
- Mario...
- înţeleg că nu te trage inima să te implici în toate seriile de duete împreună cu mama ta, deşi poţi să-ţi spun - aşa cum o va face şi Ken - ce-ar însemna asta pentru show şi pentru tine. Pentru cariera ta.
- Reclama şi promovarea sunt deja în linie dreaptă, începu Ken. Aproape că putem garanta vânzarea integrală a biletelor în toate locurile unde o să aibă loc spectacolele.

După care mai e vorba şi de transmisiunea prin cablu, de CD-uri, de DVD-uri. Pieţele străine deja forfotesc de nerăbdare. Am putea fi în măsură să încheiem o înţelegere să mai ataşăm un al doilea CD, un pachet special, pentru tine, solo. De fapt, eu şi Mario cochetăm cu ideea unor videoclipuri. Şi ai dreptate, Mario, filmările aici ar adăuga un mare plus.
-Aţi fost foarte ocupaţi, nu-i aşa? Vocea Cillei era în aceeaşi măsură blândă şi clară ca mârâitul lui Spock. Şi totodată v-aţi irosit timpul în zadar. Nu. îmi pare rău, Ken, nu cred că Mario a fost destul de clar. Nu caut să fiu convinsă sau readusă la viaţă sau promovată în vreun fel. Nu-i treaba ta să vorbeşti cu producătorii, promoterii, cu cei care fac reclamă despre mine, îi spuse ea lui Mario. Nu eşti nici agentul, nici impresarul meu. Eu nu am nici agent, nici impresar. Eu sunt cea care se ocupă de treburile mele. Şi asta-i exact ceea ce fac acum. Case. Eu fac case. Bucuraţi-vă de peisaj pe drumul de întoarcere.
Ştia că Mario va veni după ea. Chiar în momentul în care se întorcea să plece, îl auzi strigând-o pe nume. Şi îl auzi pe Ford vorbindu-i lui Ken şi surprinse doza suplimentară de prosteală din vocea lui:
- Spock, stai pe loc. Aşadar aţi bătut tot drumul de le New York City?
- Cilla. Cara. Lasă-mă să...
- îndrăzneşte să mă atingi, Mario, şi-ţi jur că te pun la pământ.
- De ce eşti aşa supărată? Din vocea lui răzbătea un amestec de părere de rău şi nedumerire. Asta este o şansă extraordinară. Eu nu fac altceva decât să-ţi urmăresc interesele.
Ea se opri brusc, luptându-se cu nervii pe cale să izbucnească.
- S-ar putea ca tu chiar să crezi sincer asta. Dar eu pot să-mi urmăresc singură interesele şi fac asta de o bucată bună de timp.
- Scumpo, ai fost impresariatâ în mod greşit. Altminteri ai fi o mare vedetă în ziua de azi.

-Aş fi putut fi un star dacă aş fi avut talentul şi aptitudinile necesare. Ascultă bine ce-ţi spun: nu vreau
să fiu nu ştiu ce mare vedetă. Nu vreau să urc pe scenă. Nu-mi doresc genul ăsta de slujbă. Nu-mi doresc genul ăsta de viaţă. Sunt fericită aici, Mario, dacă asta contează pentru tine. Sunt fericită cu ce am şi sunt din ce în ce mai fericită cu ceea ce sunt.

- Cilla, mama ta are nevoie de tine.

- Hai nu-ncepe cu de-astea.

Se întoarse într-o parte dezgustată.

- Ea ţine morţiş s-o facă. Şi cei care o susţin ar fi atât de mulţumiţi să includă partea asta în spectacol. Ea e atât de...

-Nu pot s-o fac, Mario. Şi n-o s-o fac. Nu încerc s-o fac pe imposibila şi inabordabila. Nu pot şi gata. Nu am chestia asta în sânge. Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine înainte să vii încoace şi să-l aduci şi pe el. Şi ar trebui să mă asculţi când spun nu. Eu nu sunt Dilly. Nu mă prostesc, nu mă joc. Iar ea şi-a epuizat deja toate argumentele care ar mai fi putut să mă facă să mă simt vinovată faţă de ea. Nu fac asta pentru ea.

Faţa lui, vocea lui nu exprimau nimic acum în afară de tristeţe:

- Eşti foarte dură, Cilla.

-OK.

- Este mama ta.

-Asta aşa este. Ceea ce mă face pe mine oare ce? Să vedem... Fiica ei. Poate că de data asta - de data asta - ar putea să se gândească şi ea la ce am eu nevoie, la ce vreau eu. Ridică o mână. Crede-mă, dacă o să mai spui ceva, indiferent ce, n-o să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. Rezumă-te la ce-ai spus deja. Eşti suficient de deştept pentru asta. Spune-i maică-mii că n-am nici un fel de resentimente, că-i urez noroc. Şi vorbesc serios când spun asta. Dar asta-i tot ce pot să-i ofer.

El clătină din cap aşa cum ar fi făcut un om mare în faţa unui copil supărat. Se îndepărtă în pantofii lui ireproşabili şi se urcă împreună cu Ken în limuzina cea mare cu care veniseră, după care se îndepărtară.

Ford veni agale spre ea, uitându-se lung la hambar în timp ce Spock se freca de picioarele Cillei.
- Roşul ăla o să arate bine.
- îhm. N-ai de gând să întrebi ce-a fost toată faza aia?
-Am prins ideea de fond. Ei vor, tu nu. Ei au insistat, tu n-ai cedat. Ei te-au enervat, ceea ce este în regulă. Insă în cele din urmă toată tărăşenia asta te-a întristat. Ceea ce nu mai este în regulă. Aşa că nu-mi pasă de ei sau de ce anume vor ei. Nu pot decât să spun să-i ia dracul şi că roşul ăla arată bine pe măsură ce este întins pe hambar.
Asta o făcu să zâmbească.
- E foarte bine să te aibă omul prin preajmă, Ford. Se aplecă şi îi ciufuli blana lui Spock. Pe amândoi. Pe vremea când eram în L.A., aş fi plătit câteva sute de dolari pentru genul ăsta de terapie.
- O să te taxăm. între timp, de ce nu-mi arăţi ce se întâmplă azi pe-aici?
- Hai pe capul faianţarului. Până acum este favoritul meu.
îl luă pe Ford de mână şi intrară în casă.
capitolul 14
Când Cilla îi arătă lui Dobby modelul pe care îl voia pentru medalioanele de tavan, omul se scărpină în barbă. Iar ea văzu cum buzele i se încreţesc la colţuri.
- Ceva în formă de trifoi, spuse ea.
-Am băut la vremea mea câteva beri de ziua sfântului Patrick. Ştiu că-s frunze de trifoi.
-Am tot încercat cu alte simboluri. Mai formale sau mai subtile, mai elaborate. însă m-am gândit, la naiba cu astea!, îmi plac frunzele de trifoi. Sunt simple şi norocoase. Cred că Janet s-ar fi dat în vânt după ele.
- Da, cred că da. Ei păreau să-i placă lucrurile simple atunci când stătea pe-aici.
- Poţi să le faci?
- Nădăjduiesc că da.
-O să vreau trei. Ideea în sine îi dădea ameţeli ca unei puştoaice. în plus, trei este un număr norocos. Unul pentru sufragerie, unul pentru dormitorul principal şi unul aici în camera de zi. Trei cercuri din frunze de trifoi pentru

fiecare. Nu mă aştept neapărat să văd uniformitate, ci mai degrabă simetrie. O să las asta pe seama ta, spuse ea când el dădu aprobator din cap.

- îmi place să lucrez în locul ăsta. Am senzaţia că mă întorc în timp.

Se aşezară la o masă improvizată, făcută dintr-un placaj pus peste două capre de tăiat lemne. Ea îi adusese şi lui un pahar de ceai şi băură împreună în timp ce Jack termina ultimele reparaţii la tencuială.

-Ai văzut-o pe-aici, când venea să stea la fermă?

- Câteodată. Avea întotdeauna o vorbă de spus pentru toată lumea. îţi zâmbea cu zâmbetul acela al ei şi îţi spunea „bună, ce mai faci“.

- Dobby, în acele ultime zile când a fost ea aici, existau cumva zvonuri despre ea cum c-ar fi... prietenă cu un bărbat de-aici, cu un localnic?

- Vrei să spui să fie înamorată de unul?

„înamorată1*, se gândi Cilla. „Ce mod frumos de a o spune. “

- Da, asta vreau să spun.

Ridurile şi cutele de pe faţa lui se adânciră când începu să cumpănească acest aspect în minte.

-Nu pot să spun aşa ceva. După ce-a murit şi toţi reporterii ăia au dat buzna aici, unora dintre ei le făcea plăcere să spună asta. însă ei spuneau tot felul de lucruri, şi majoritatea n-aveau nici pe departe ceva în comun cu adevărul.

- Ei bine, eu am nişte informaţii care mă fac să mă gândesc c-a fost înamorată de cineva. Foarte înamorată. Poţi să te gândeşti la cineva cu care ea să-şi fi petrecut timpul în ultimul an, în ultimul an şi jumătate? Venea destul de des pe-aici în perioada aceea.

-Aşa e, încuviinţă el. S-a spus, după ce-a murit băiatul ei, că are de gând să vândă locul ăsta. Că nu mai voia să vină aici. însă n-a vândut. Dar n-a mai dat petreceri şi nici n-a mai invitat alţi oameni. Nu şi-a mai adus niciodată fata aici - şi-aici ar fi vorba de mama ta - asta după câte am văzut sau am auzit eu. Din ce pot să-mi aduc cel mai bine aminte,

venea singură. Dacă cineva ar fi văzut-o cu vreun bărbat de pe-aici, crede-mă că nu le-ar fi tăcut fleanca.
- Pe vremea aia nu erau prea mulţi oameni prin jur care să trăncănească, comentă Jack în timp ce îşi aranjă mistria. Vreau să spun că nu erau atât de multe case în jurul fermei de-aici. Nu-i aşa, bunicule?
-Asta cam aşa e. Pe vremea aceea nu erau case pe câmpul de peste drum. Au început să le construiască, din câte bănuiesc, în urmă cu vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, când cei din familia Buckner şi-au vândut ferma.
-Aşadar, nu existau vecini în apropiere.
- Presupun că familia Buckner era cea mai apropiată. Cam la vreo patru sute de metri distanţă.
Şi acesta era un lucru interesant, hotărî Cilla. Cât de greu ar fi să ai o relaţie amoroasă secretă când nu erau nici un fel de vecini băgăcioşi care să tragă cu ochiul pe fereastră? Cei din mass-media ar fi reprezentat o provocare în plus, însă reporterii nu stăteau chiar şapte zile din şapte pe marginea drumului când Janet venea la fermă.
Potrivit celor citite sau auzite, Janet fusese expertă în a ţine secrete anumite părţi ale vieţii ei private. După moartea ei, faptele, concluziile eronate, zvonurile, secretele şi insinuările abundaseră din plin.
Şi cu toate acestea, se gândi Cilla, identitatea ultimului iubit al lui Janet rămânea necunoscută. Şi oare cât de mult, se întrebă ea, îşi dorea în realitate să facă lumină cu privire la acest aspect din viaţa bunicii sale?
Suficient de mult, admise ea. Răspunsul la această simplă întrebare putea în cele din urmă să îi clarifice cealaltă întrebare mai mare.
De ce murise Janet Hardy la doar treizeci şi nouă de ani?
Cilla descoperi că aducerea lui Steve acasă o umplea de emoţie, dar şi de spaimă. El era în viaţă şi considera că e suficient de întremat ca să părăsească spitalul. Cu numai două săptămâni înainte, ea stătuse lângă patul lui, încercând să-l facă să iasă din comă. Acum stătea lângă el în timp ce el studia casa de la fermă. Se sprijinea intr-un baston, avea o şapcă de baseball pe cap, ochelari fumurii la ochi şi hainele îi atârnau puţin de la cât slăbise în spital.

Ea dorea să-l bage mai repede în casă, în pat. Şi să-l hrănească cu supă.
Groaza venea din faptul că se tot întreba dacă era suficient de competentă ca să-l îngrijească.
-Nu te mai holba atâta la mine, Cili.
- Probabil c-ar trebui să intri în casă, să nu te bată soarele.
-Am stat deja prea mult înăuntru, ferit de soare. Mă simt bine aici, afară. îmi place hambarul. Hambarele ar trebui întotdeauna să fie roşii. Unde mama naibii este toată lumea? Este miezul zilei şi nu-i nici o camionetă, n-aud nici un zgomot.
- Le-am spus tuturor muncitorilor să nu mă includă în programul lor de azi. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de puţină linişte şi pace.
-Iisuse, Cilla, când am vrut eu vreodată linişte şi pace? Tu eşti cea care a vrut asta.
- Bine, eu am vrut să fie linişte şi pace. Acum mergem în casă. Arăţi cam slăbit.
- Cam asta e, zilele astea. Mă descurc, se răţoi el când ea dădu să îl apuce de braţul liber.
Reuşi să urce scările de unul singur şi să parcurgă veranda.
încruntătura îi dispăru când intră în casă şi îşi aruncă privirea în jur.
-Tencuiala arată bine. Fiindcă ai desfiinţat uşa aia de-acolo şi ai lărgit deschiderea propriu-zisă, totul este perfect. Spaţiul este mult mai fluid acum.
- Mă gândesc să folosesc zona aia ca pe un spaţiu în care să-ţi petreci timpul mai ales dimineaţa. Are o lumină foarte plăcută. După care mai târziu, dacă o să mai am chef, aş putea să adaug un solariu, cu jacuzzi, câteva aparate de fitness şi nişte plante frumoase. Undeva spre finalul renovării.
- Fii amabilă.
Şi fiindcă auzi încordarea din vocea lui, aproape că dădu să-l bage cu forţa în pat. în schimb, abordă o tactică diferită. Primul pas era să îl ducă la etaj.

-Am făcut o grămadă de lucruri la etaj. Dormitorul principal e chiar aproape de final. Şi trebuie să-l vezi. Treptele acestea fură mai lungi. Ea simţi cum partea lui mai slăbită, cea stângă, începe să tremure în timp ce urcau pe scări.
-Ar fi trebuit să acceptăm oferta făcută de Ford. Te-ai simţi mai bine şi mai confortabil la el acasă.
- Pot să urc nişte nenorocite de trepte. Mă cam doare capul, asta-i tot. Şi asta e ceva normal câteva zile.
-Dacă vrei să te întinzi.... Am pastilele tale chiar aici.
- Nu vreau să mă întind. Nu încă.
îi împinse într-o parte mâna pe care i-o oferea ea. Din nou, o parte din încordarea de pe chip i se atenuă în momentul în care studie noul spaţiu alocat dormitorului.
-întotdeauna ai avut un ochi bun. Linii cursive, lumină ca lumea. Şi un super dressing, păpuşă.
- Cel mai bun prieten al unei fete. Am încropit ieri partea cu sertare şi tot tacâmul. Deschise uşa şi făcu un gest teatral, larg.
- Lambriuri din lemn de cedru. Bună treabă.
-Am învăţat de la cei mai buni.
El se întoarse într-o parte şi se duse şchiopătând uşor spre baie, însă ea îi văzuse deja privirea din ochi.
- Ce este? Ce este în neregulă?
-Nimic. Are un aer sexy, de primă clasă, spuse el despre baie. Stil Deco. Cărămizi de sticlă pentru peretele duşului? Când te-ai hotărât să faci asta?
- O schimbare de ultim moment. Mi-a plăcut efectul şi felul în care arată cu plăcile albe şi negre. Renunţă şi doar îşi sprijini fruntea pe umărul lui. Te rog să-mi spui ce-i în neregulă.
- Dacă nu o să mai pot să fac niciodată asta? Dacă n-o să mai pot să mânuiesc sculele şi uneltele? îmi trebuie mai mult timp de gândire acum, iar durerile astea de cap aproape că mă dărâmă.
Ea îşi dori să-l oprească, să-l îmbrăţişeze, să se ghemuiască la pieptul lui ca să-l aline. în schimb, îl apostrofă aparent iritată.

- Steve, e prima ta zi în care ai ieşit din spital. Ce credeai, c-ai putea să ieşi afară cu vreun ciocan în mână?
- Ceva de genul.
-Te-ai pus pe picioare. Poţi să vorbeşti cu mine. Doctorul a spus că o să dureze ceva timp. Exact cum a spus că deja ai avut parte de-o recuperare surprinzătoare şi există toate motivele să credem că o să-ţi revii complet.
-Ar putea să dureze luni întregi. Chiar şi ani. Şi nu pot să-mi aduc aminte. O doză de teamă se adăugă frustrării sale evidente. Fir-ar să fie, nu pot să-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat în noaptea aia după ce-am plecat de-aici. Nu-mi amintesc că m-am dus la bar sau c-am fost în oraş, sau că am condus-o pe Shanna acasă, aşa după cum spune ea. Totul parcă mi-e şters din minte. Nu-mi amintesc să mă fi suit pe motocicletă. Nu-mi amintesc să mă fi gândit c-aş putea s-o pun cu Shanna, tipa cu ochii ăia mari căprui şi un fund beton. Următorul lucru pe care mi-l amintesc eşti tu ţipând la mine şi faţa ta aplecată peste a mea. Tot ce-a fost între momentele astea două a dispărut. Pur şi simplu a dispărut.
Ea ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi fost nici o problemă.
- Dacă o să uiţi ceva, atunci asta ar fi noaptea aceea.
El îi zâmbi uşor:
-Tu chiar eşti o afurisită de rază de soare, nu-i aşa? O să mă bag în pat pentru o vreme, o să iau nişte medicamente şi o să încerc să dorm.
- O idee foarte bună.
El o lăsă să îl sprijine, să-i preia greutatea şi să-l conducă spre camera de oaspeţi. După care se opri în pragul uşii. Pereţii erau vopsiţi într-un albastru odihnitor, fără accente puternice, la fel cum erau şi lam- briurile. Ramele originale din lemn de nuc, curăţate şi restaurate cu propriile ei mâini, încadrau ferestrele. Parchetul strălucea, cu o nuanţă profundă, bogată şi lucioasă. Tăbliile din fier de la ambele capete ale patului, cositorite, se asortau cu cuvertura matlasată simplă, cu alb şi albastru, cu covorul cu steluţe având o bordură de culoare albastră. Nişte margarete albe ieşeau înalte şi vesele dintr-o vază de cobalt de pe măsuţa din faţa ferestrei.

- Ce naiba-i asta?
- O surpriză. Cred că măcar pe alocuri aranjamentul e mult mai atrăgător decât o cameră de spital.
-Eo cameră minunată. Chiar şi când o împunse cu un deget, plăcerea strălucea pe faţa lui. Cum de ţi-a trecut prin cap să termini podeaua numai într-o singură cameră?
-Mă gândesc că-i plăcut să vezi o cameră terminată sau aproape terminată. Mai am nevoie de nişte tablouri pe pereţi şi trebuie să montez şi restul decora- ţiunilor de lemn, dar altfel totul pare în regulă. Şi ia uită-te aici.
Deschise un şifonier vechi şi scoase la iveală un televizor cu ecran piat.
- Ai şi cablu.
îi zâmbi larg.
-Televiziune digitală, la insistenţele lui Ford. Baia este şi ea terminată. Şi arată bine dacă este să mă întrebi pe mine.
Steve se aşează pe marginea patului.
-Dacă faci reabilitarea casei aşa o să dai peste cap tot programul.
- Nu mă grăbesc.
Ea îi turnă un pahar dintr-o carafă pe care o pusese pe noptieră, după care scoase flaconul cu pastile.
-Dă-l peste gât, pe urmă te dezbrăcăm şi în pat cu tine.
în ochii lui se zări o sclipire aproape insesizabilă.
- Pe vremuri te-ai fi băgat şi tu cu mine, păpuşă.
- Asta era pe vremuri.
Se aplecă pentru a-i scoate pantofii.
-Vreau ca muncitorii ăia să se întoarcă mâine aici.
- Cine te-a făcut şef de şantier?
Ridicându-se, ea îi făcu un gest să-şi ridice braţele, însă zâmbi în timp ce îi scotea bluza.
- O să se întoarcă. Voiau să-ţi organizeze o petrecere de bun venit. Cu bere şi sendvişuri. Am reprimat din faşă ideea. Bănuiesc că n-ar fi trebuit s-o fac.
- Nu cred că-s gata să petrec.
El se lăsă pe spate, astfel încât ea putu să îi scoată blugii.
- Ziua în care sunt cu o femeie care mă dezbracă şi nu vrea să-i retumez această favoare nu este ziua ideală pentru o petrecere.

- îţi dau o săptămână. Incapabilă să se abţină, îl mângâie pe obraz. Am auzit cum le-ai vrăjit pe toate asistentele de la spital.
- Era de aşteptat. L-am sărit pe Mike. îi zâmbi cu un zâmbet palid. Nu c-ar fi ceva în neregulă cu asta.
Ea pregăti rapid patul, îl ajută să se bage cu grijă în el, trase jaluzele, îi luă şapca de pe capul ras. Imaginea calotei netede, mutilată de linia formată de copci, o răscoli dureros cu un fior pe care îl resimţi parcă în toate celulele corpului ei.
- O să mă duc jos să mă ocup de nişte hârtii. Dacă ai nevoie de ceva nu trebuie decât să strigi. Dacă vrei să te uiţi la televizor, uite telecomanda. Orice ai vrea, Steve, sunt aici.
- Doar de câteva ore de somn pentru moment.
-OK.
îl sărută pe frunte, după care ieşi fără zgomot afară. Rămas singur, el se uită fix în tavan. Şi, oftând, închise ochii.
Cilla îşi luă laptopul afară ca să lucreze. Deşi în prima oră se duse pe furiş de două ori până sus să verifice ce face Steve, apoi se concentră pe inventarierea chitanţelor şi calcularea diferitelor proiecţii de costuri. Când auzi scrâşnetul pietrişului pe alee, îşi ridică privirea şi îi văzu pe Ford şi pe Spock.
- Bună, vecino! strigă el. Bănuiesc că, dacă stai aici afară, eroul nostru proaspăt reîntors e bine.
- Doarme. Se uită la ceasul de la mână. Dumnezeule, cum de s-a făcut ora cinci?
-Pământul se mişcă pe orbită în jurul soarelui în timp ce se învârte simultan în jurul propriei axe, aşa că...
- Deşteptule!
- Da, eu-s ăla. Şi că tot veni vorba. Scutură geanta pe care o ducea în mână. Am ceva pentru Steve. Nişte DVD-uri, că ştiu că i-ai pus toate cele în cameră.
Cilla îşi înălţă capul.
- DVD-uri? Porno?
Sprâncenele lui Ford se uniră brusc.

-Porno este un cuvânt atât de dur. Aşa şi sună când îl rosteşti. Silabele alea scurte şi parcă răstite. Spi- der-Man, setul cu trei filme. Mi s-a părut ceva potrivit. Şi încă alte câteva care implică femei goale şi motociclete, pe care le-aş numi distracţie pentru adulţi. Spock le-a ales pe-astea.
Ea îşi coborî privirea spre câine, care îşi înclină capul într-o parte părând complet inocent.
- Sunt sigură că Steve o să le aprecieze.
- Spock crede că Sleazy Rider a fost foarte subestimat.
- O să-l cred pe cuvânt.
Ea auzi prima paşii şi sări în picioare. Deschise larg uşa de plasă în momentul în care Steve se întinse să facă acelaşi lucru din interior.
-Te-ai trezit. De ce nu m-ai chemat? N-ar fi trebuit să cobori treptele de unul singur.
- Sunt bine. N-am nimic. Ford.
- Mă bucur să te văd ieşit din spital.
- Chiar mi-e bine. Bună, Spock. Salut, băiete.
Se aşeză pe unul dintre scaunele de plastic de culoare albă, mângâind câinele, care îşi pusese labele din faţă pe genunchiul lui Steve.
-Arăţi mai bine acum, decise Cilla.
- Pastile magice şi somn. Dorm ca un copil de trei ani zilele astea, dar se pare că funcţionează.
- Probabil că ţi-e foame. Ce zici dacă mă duc să-ţi fac ceva de mâncare? Ceva de băut? Mă duc să-ţi...
-Cili. Dădu să îi spună să nu se deranjeze, după care se răzgândi. Mda, nu mi-ar strica un sendviş sau ceva de genul. Dar nu mâncare de spital sau nu ştiu ce mâncare de fiţe. Poate poţi să pregăteşti ceva pentru noi toţi.
- Desigur. Lăsaţi-mă câteva minute, sunt gata imediat.
Când ea dădu buzna înăuntru, Steve clătină din cap.
-A luat-o complet razna, frate.
- Zi mersi că am convins-o să nu-ţi aducă o oală de noapte în cameră.
-Iţi rămân dator. Ce-ai în geantă?
Ford i-o dădu, iar după o privire rapidă, Steve îi zâmbi larg:

- Acum mai stăm şi noi de vorbă. Mulţumesc. Ia ascultă, trebuie să fac mişcare. Mergi cu mine la o plimbare pe-aici, prin jur?
-OK.
Ford aşteptă până când Steve coborî singur pe scări, după care se îndepărtară amândoi de casă.
-Te preocupă ceva?
- O grămadă de rahaturi, frate. Am momente pe care nu mi le amintesc şi altele pe care le văd încă în ceaţă. Poliţiştii n-au descoperit nimic, nu-i aşa?
-In câteva cuvinte, cam asta ar fi concluzia.
- Din câte se pare, a fost genul de chestie care nu se întâmplă decât o singură dată. Pur şi simplu ghinion. Vreau să spun că nu s-a mai întâmplat nimic de când...
-Nu.
Steve se uită îndelung la profilul lui Ford.
-Mi-ai spune fără menajamente dacă ar fi ceva?
Ford se gândi la portiera de la camioneta Cillei, însă alungă asta din minte.
- N-a mai intrat nimeni prin efracţie în hambar, n-a creat nimeni nici un fel de probleme la casă.
-Tu ai stat aici cât am fost în spital. Am auzit ceva despre asta.
- Hei. în sacul meu de dormit.
- Deci, nu te-ai culcat cu Cilla?
- Nu încă, ca să fiu mai precis.
- Dar îţi place şi eşti în continuare interesat de ea. Uite ce e, sigur că e treaba ta şi treaba ei şi toate aiurelile alea care se spun de obicei, însă întreb fiindcă trebuie să ştiu dacă o să ai grijă de ea când plec.
Ford se opri în momentul în care Steve făcu asta.
-Te duci undeva?
- Ei nu i-am spus încă nimic. Aveam de gând s-o fac când ne-am întors de la spital, însă Dumnezeule, ea a pregătit camera aia pentru mine! Mi-a pus până şi flori. Oh, şi mulţumesc că ai insistat pentru faza cu cablul.
- Era firesc.
Dând din cap aprobator, Steve porni din nou.

- Ideea e c-ar fi trebuit să plec, să mă întorc săptămâna trecută, cel mai târziu. Planurile s-au schimbat din cauza operaţiei pe creier. Aş mai sta dacă aş crede că ea mai are nevoie de mine ca să supervizez lucrările sau dacă aş putea să-i dau o mână de ajutor. Dar poate să-şi poarte de grijă de una singură, asta-i cât
se poate de adevărat, însă... La naiba, poate că-i vorba de experienţa prin care am trecut, de faptul c-a fost cât pe ce să mor. Indiferent cum ar fi, vreau să mă duc acasă. Vreau să stau pe plajă, să mă scald în razele soarelui. însă am nevoie să ştiu că cineva are grijă de ea şi o apără.
- O apăr eu, Steve.
Steve se opri să se uite la hambar.
- Mi-a spus că tu ai cumpărat vopseaua. în timp ce eu încă eram în comă. Dădu din cap cu mulţumire. Eşti grozav, Ford. Nu eşti absolut deloc genul pe care ea în mod normal l-ar lăsa să se apropie de ea. Este vorba doar de timp. îi plac lumânările. Asta când îţi iese pasienţa, adăugă Steve. îi place să aibă o grămadă de lumânări în jur. N-o deranjează nici muzica. Nu are nevoie de ea, aşa cum se întâmplă cu unele, dar îi place. Cu luminile aprinse, cu luminile stinse, se simte bine oricum ar fi. Dar chiar ia în serios treaba cu lumânările.
Ford îşi drese vocea.
- Apreciez toate aceste mici ponturi. Cum te întorci în L.A.?
- Doctorul vrea să mă vadă vineri, aşa că o să rămân până sâmbătă. Am un prieten în New Jersey care vine încoace cu rulota. O să mă ia pe mine şi motocicleta şi o s-o pornim spre coasta de vest. Ei să nu-i spui nimic, OK? Vreau să-i spun eu însumi.
Cilla fluieră de pe verandă:
- Hei, băieţi, nu vreţi să mâncaţi?
Răspunsul lui Spock fu să fugă spre ea ca şi cum ar fi avut scăpărici în călcâie.
-Munţii sunt super, comentă Steve în timp ce se întorceau. Ăsta este unul dintre motivele care au împins-o spre est. Mi-a spus că în mijlocul munţilor i se pare că e acasă. Mie?

Mi-e dor de ocean. îl înghionti pe Ford cu cotul. Şi de femeile în bikini foarte, foarte mici.
Cilla dormi prost, cu o ureche ciulită, ca să-l audă pe Steve, şi cu mintea preocupată cu faptul că el plănuia să plece nu peste mult timp.
Cum putea să aibă grijă de el dacă el se afla la aproape cinci mii de kilometri distanţă?
Abia ieşise de-o zi din spital şi plănuia să facă o călătorie aşa de lungă, în care să străbată ţara la propriu. Intr-o rulotă? Aducea atât de mult cu stilul lui, se gândi ea în timp ce se zvârcolea şi se întindea la loc pe spate. întotdeauna trebuia să se mişte, să nu stea niciodată într-un singur loc prea mult timp. De aici venea şi chestia cu casele pe care le cumpăra ca să le renoveze şi mai apoi să le revândă, îşi reaminti ea. Nu trebuie să te stabileşti într-una anume dacă tot continui să le schimbi.
însă el n-ar fi ascultat nici un fel de considerent pe tema aceasta. Iar faptul că intr-adevăr abia ieşise din blestemăţia aia de spital făcea imposibilă orice fel de constrângere mai fermă din partea ei. Cine avea să verifice ce face de trei ori pe noapte aşa cum făcuse ea? Şi el fusese în regulă când o făcuse. Dar dacă n-ar fi fost?
Ea se zvârcoli din nou, îşi lovi perna cu pumnul. Şi renunţă. Oricum era cât pe ce să se crape de ziuă. Avea să se ducă să mai verifice din nou ce face după care voia să coboare şi să facă nişte cafea. Era momentul ei de linişte afară înainte ca echipele de lucru să înceapă să se adune.
în momentul în care îl auzi pe Steve sforăind înainte să ajungă la uşa camerei lui, se duse direct spre bucătărie ca să pună de cafea. în câteva luni, se gândi ea, va avea o bucătărie adevărată. Cu echipamentele şi aparatele electrocasnice vechi recondiţionate, cu blaturi şi dulapuri de bucătărie. Cu veselă adevărată. Şi a naibii să fie dacă nu se va răsfăţa cu un espressor fiţos.
Poate că avea să înveţe cu adevărat să şi gătească. Era absolut convinsă că Patty putea să o înveţe nişte chestii elementare. Nimic fantezist şi de mare excepţie în arta culinară. încercase să facă asta şi dăduse greş în mod spectaculos. Nu avea nevoie de nimic altceva decât de un

sos de roşii simplu, pentru paste, sau carne cu cartofi. Sigur că putea să înveţe şi cum se prepară un piept de pui. Asta îndată ce casa avea să fie terminată, îşi promise în sinea ei. îndată ce avea să-şi ia licenţa de antreprenor în construcţii, urma să-şi pornească propria afacere şi să-şi stabilească propria rutină. Urma să înveţe să gătească în loc să trăiască în continuare cu sendvişuri, supă la cutie şi mâncare de luat la pachet.
Se duse cu cafeaua afară, inspirându-i aroma, în timp ce primele raze de lumină palidă se întindeau pe deasupra noii sale grădini, pe deasupra pământului proaspăt săpat. Sorbi încetişor din ceaşcă în timp ce ceaţa se ridica de pe heleşteul ce aştepta încă să fie ^curăţat.
în fiecare zi, se gândi ea. Voia să facă asta în fiecare zi. Să iasă din casa ei în lumina blândă şi adormită a zorilor şi să vadă ce tot ce se putea vedea, tot ce făcuse acolo. Tot ce îi fusese dat.
Indiferent cât îi plătise mamei sale pentru locul acesta, pentru viaţa asta, nu conta. în lumina aceea blândă şi adormită, ştiu că tot ce putea să vadă, să miroasă şi să atingă era de fapt un cadou din partea bunicii sale pe care nu o cunoscuse vreodată.

Probabil că şi ea îşi băuse cafeaua în timpul unei plimbări matinale, se gândi Cilla în timp ce cobora de pe verandă. Se spunea că era o persoană matinală, obişnuită cu ritmul trepidant şi solicitant al filmărilor. începute adesea în zori. Şi prelungite adesea până în zori, admise Cilla. însă aceasta era altă latură a acestei femei. Fata petrecăreaţă, regina Hollywoodului, vedeta care bea prea mult şi care se baza mult prea mult pe pastile.
în dimineaţa aceea liniştită, Cilla îşi dori compania lui Janet Hardy care se îndrăgostise de această părticică de Virginia. Care adusese acasă o corcitură de căţel şi pusese să i se planteze trandafiri sub geam.
Hambarul cel mare şi roşu o făcu să zâmbească în timp ce se plimba în jurul casei. Banda de culoare galbenă a poliţiei dispăruse, iar lacătul era ferm la locul lui. Iar Steve, se

gândi ea, sforăia în frumosul pat de fier forjat din camera la fel de frumoasă de la etaj.
Coşmarul se încheiase. O persoană în căutare de vechituri valoroase şi care se panicase. Poliţia credea că aşa stăteau lucrurile, aşa că cine era ea ca să se împotrivească? Dacă ea dorea să rezolve un mister de ordin personal, acesta avea să fie legat de autorul scrisorilor din interiorul lui Gatsby. Şi astfel, urma să pună la locul ei altă piesă din acest puzzle numit Janet, pentru propria cunoştinţă. Propria istorie.
Lumina începea să crească în intensitate pe măsură ce ea se apropia de partea din faţă a casei. Cântecul păsărelelor îndulcea aerul în aceeaşi măsură în care o făceau parfumul trandafirilor şi al pământului proaspăt săpat. Rouă îi gâdila răcoritor picioarele goale. Ii făcea o plăcere mai mare decât putea spune să ştie că mergea pe propria proprietate, prin iarba plină de rouă, îmbrăcată în tricou şi pantaloni de pijama din bumbac.
Şi că nimănui nu-i păsa de asta.
îşi termină cafeaua pe veranda din faţa casei, uitân- du-se peste pajiştea de dinaintea ei.
Zâmbetul îi păli încetul cu încetul, transformându-se într-o încruntătură nedumerită în timp ce scruta cu privirea zidul de piatră din faţă.
Unde erau copăceii? Trebuia să poată vedea vârfurile arcuite ale cireşilor de acolo, de pe verandă. în timp ce încruntătură i se adâncea, îşi puse cana pe balustradă şi coborî scările ca să meargă de-a lungul peluzei pe lângă poteca din pietriş.
După care o luă la fugă.
- Nu. Fir-ar să fie, nu!
Copăceii ei zăceau pe fâşia îngustă de verdeaţă dintre zidul de piatră şi marginea drumului. Trunchiurile lor subţiri purtau urmele vizibile ale unui topor. Probabil că nu durase mult ca să fie doborâţi, se gândi ea în timp ce se aplecă să-şi treacă degetele peste frunze. Cel mult trei sau patru lovituri de topor.

Şi nu ca să fie furaţi. Săpatul ca să ti scoată din pământ ar fi durat mai mult şi ar fi necesitat un surplus de efort. Ci ca să fie distruşi. Să fie ucişi.
Josnicia actului de vandalism îi strânse stomacul într-un amestec de amărăciune şi furie. Nu fusese nici un căutător de vechituri, se gândi ea. Nici copii. Fusese avertizată că din când în când copiii obişnuiau să mai lovească în cutiile poştale înşirate de-a lungul drumului. Copiii nu îşi luau răgazul necesar să ciopârţească nişte copăcei ornamentali. Ea se ridică pentru a trage prelung aer în piept şi se uită la ciotul rămas în pământ al unuia dintre copăceii răpuşi. îşi ţinu respiraţia. Tremura din tot trupul, din cauza aceleiaşi combinaţii de amărăciune şi furie.
Nişte vopsea neagră pângărea zidul vechi de piatră cu acest mesaj hidos:
DU-TE ÎNAPOI LA HOLLYWOOD TÂRFĂ!
TRĂIEŞTI CA O JAPIŢĂ, MORI CA O JAPIŢĂ
- Lua-te-ar dracu', îşi spuse ea în barbă. Fir-ai să fii, Hennessy, şi lua-te-ar dracu' de o mie de ori!
Impulsionată de un val de furie, acum, furie adevărată, se duse valvârtej spre casă ca să sune la poliţie.
Cu ochii injectaţi, Cilla îi avertiză pe toţi membrii echipei de lucrători că oricine îi va spune ceva lui Steve despre povestea cu copacii şi zidul din piatră va fi concediat pe loc. Fără nici un fel de excepţii, fără nici un fel de scuze. îi ceru lui Brian să se ducă înapoi la pepinieră. Voia să fie plantaţi alţi doi copăcei şi îi dorea plantaţi chiar în ziua aceea.
Până la ora zece, când poliţiştii veniseră şi plecaseră, sigură de faptul că ameninţarea ei va fi crezută şi că echipa de lucrători îl va ţine pe Steve ocupat înăuntru, în casă, se duse cu zidarul ca să cureţe zidul din piatră.
Ford o văzu frecând zidul când ieşi afară cu o cană de cafea în mână. Şi văzu mesajul împroşcat pe el. Aşa cum făcuse şi ea mai devreme, îşi lăsă cafeaua pe balustrada verandei şi o luă la fugă spre ea în picioarele goale.
- Cilla.
- Să nu-i spui lui Steve. Asta-i primul lucru. Nu vreau să-i spui o vorbă lui Steve despre asta.

-Ai sunat la poliţie?
- Au fost deja aici. Nu că mă aştept să aibă vreun rost. Probabil c-a fost Hennessy, trebuie să fi fost nemernicul ăla. Dar dacă nu-i descoperă vopsea neagră şi aşchii din lemn sub unghiile lui nenorocite, ce-o să poată face în privinţa asta?
- Lemn...
Văzu cioturile copăceilor şi înjură.
- Stai puţin. Stai să mă gândesc.
-N-am timp. Trebuie să curăţ de tot mizeria asta. Nu pot să risc să sablez cu nisip piatra asta. Este prea rugoasă. Ar strica piatra în sine, mortarul, ar putea face la fel de mult rău ca şi vopseaua asta idioată. Soluţia asta chimică este cea mai bună alternativă. Probabil că o să trebuiască să revopsesc tot zidul, dar e tot ceea ce pot să fac.
- Să freci zidul din piatră cu o perie?
- Exact.
Atacă în forţă litera T din TÂRFĂ ca şi cum ar fi atacat un duşman de moarte.
- Nemernicul ăla n-o să scape uşor cu asta. N-o să-mi murdărească şi nici n-o să-mi strice ce este al meu. Nu eu conduceam blestemata aia de maşină. Nici măcar nu mă născusem, pentru numele lui Dumnezeu.
- Iar el are cam optzeci de ani dacă e să fim sinceri. Mi-e cam greu să mi-l imaginez ciopârţind şi punând la pământ nişte copaci şi scriind pe un zid din piatră în miez de noapte.
-Atunci cine altcineva? Continuă în şoaptă spre Ford: Cine altcineva mă urăşte pe mine sau locul ăsta aşa cum o face el?
-Nu ştiu. Dar ar fi bine să încercăm să aflăm.
- Asta-i problema mea.
-Nu te prosti.
- Este numai problema mea, zidul meu, copacii mei. Eu sunt japiţa.
El îi înfruntă privirea pătimaşă cu o uitătură calmă, imperturbabilă.
- în momentul de faţă nu te-aş contrazice cu privire la ultima remarcă, însă ce să spun despre restul? Prostii. Nu

vrei să-i spui lui Steve, bine. Am prins ideea. Dar eu nu plec de-aici. Eu nu mă întorc nici la L.A., nici în altă parte.
Ford o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Eu sunt aici şi aici rămân. Să mă ocup de chestiunea asta.
- Şi eu încerc, la rândul meu, să mă ocup de asta şi de faptul că cel mai bun prieten al meu pleacă când abia dacă poate merge mai mult de cinci metri odată, încerc să mă ocup de faptul că vreau să-mi fac o viaţă pe care nu mi-am dat seama că mi-o doresc până acum câteva luni. Nu ştiu de cât de multe altele mai pot să mă ocup.
- O să trebuiască să-mi faci şi mie loc. îi încadră faţa cu palmele şi o sărută apăsat Mai ai o perie?

capitolul 15

Cilla trudi la operaţiunea aceea îndelungată şi dificilă cea mai mare parte a zilei, cu excepţia pauzelor făcute pentru a se ocupa de munca deja programată. Se concentra în primul rând asupra obscenităţilor, întrucât oamenii încetineau sau pur şi simplu opreau pe drum ca să comenteze sau să pună întrebări.
La un moment dat în timpul operaţiunii, furia cumplită şi arzătoare ce pusese stăpânire pe ea se mai domoli transformându-se într-o simplă frustrare. De ce trebuise nemernicul ăla să scrie atât de mult?
Se apucă din nou de treabă a doua zi dimineaţă, înainte să sosească zidarul sau oricine altcineva din echipa de lucrători. Doi copaci noi îi flancau intrarea. Acum se gândea la ei mai degrabă ca la un simbol sfidător decât ca la un ornament menit să placă privirii. Şi asta îi asigură energia necesară să continue.
- Bună.
Ea îşi ridică privirea şi îl văzu pe Ford, îmbrăcat cu nişte pantaloni de sport ponosiţi şi un tricou, stând pe marginea opusă a drumului cu Spock cu o bandană roşie pe cap, ffemătând de nerăbdare, însă stând ascultător la picioarele sale.
- E cam devreme pentru tine, îi răspunse ea.
-Am pus ceasul să sune. Probabil că-i vorba de iubire. Vino până aici un minut.
- Sunt ocupată.

-Când nu eşti? Scumpo, mă oboseşte şi numai simplul fapt că te privesc. Haide, acordă-ţi un minut. Am şi cafea.
Ridică una din cănile uriaşe pe care le ducea cu el.
Pusese ceasul să sune, şi, deşi ea, una, nu prea ştia ce să creadă despre asta, îi era datoare. Şi pentru timpul pe care i-l alocase cu o zi înainte, chiar şi după ce ea fusese grosolană cu el şi îl tot repezise. Puse jos peria aspră şi traversă drumul.
El îi dădu cafeaua şi făcu un gest amplu spre gardul din piatră în timp ce ea îl mângâia pe Spock.
- la citeşte de-aici. Cu voce tare.
Ea ridică din umeri, se întoarse şi chiar în momentul în care luă o înghiţitură lacomă din cafea simţi în gât cum o străbate un fior uşor de râs.
- Du-te la Hollywood, trăieşte ca o piţă.
- Ca o piţă, se gândi el cu voce tare. Pot să folosesc asta. Mi se pare că tipul ăsta a încercat să te rănească şi să te intimideze, iar tu i-ai răspuns ridiculizându-1. Foarte bine.
- Da, este o expresie ridicolă, deşi seamănă cu „piţi“. Bănuiesc că asta constituie un plus. Aproape c-am luat-o razna. Nu trebuie să te implici din nou în asta
şi azi, Ford. Cum o să mă faci o zeiţă războinică dacă nu te ocupi de altceva decât de ştersul de graffiti de pe ziduri?
- Proiectul acela decurge destul de bine. Pot să-ţi ofer vreo două zile înainte să mă întorc la treabă. Spock abia aşteaptă să fie ceea ce Brian şi Matt numesc un câine de povară. O să se ducă pur şi simplu peste drum să petreacă nişte timp cu băieţii. De aici şi bandana.
- Ştii, probabil că o să fac sex cu tine şi fără oferta de muncă manuală.
- Nu pot decât să sper. îi aruncă un zâmbet degajat, fără nici un fel de insinuări. Ştii că m-aş fi oferit să muncesc chiar dacă n-aveai de gând să faci sex cu mine.
Gânditoare, ea luă o gură de cafea.
- Bănuiesc că asta ne face să fim chit. Mă descurc mai bine când suntem pe picior de egalitate. Bine.
Porni să traverseze drumul la loc, iar el şi Spock îşi potriviră pasul alături de ea.

-Tata a auzit despre asta şi m-a sunat aseară. Că ce-ar putea el să facă? Cum ar putea să mă ajute? Că de ce nu m-aş duce să stau la ei o vreme, până când poliţia rezolvă cazul şi află cine a făcut asta? Ceea ce, după câte se pare, hmm, n-o să se întâmple vreodată. După care m-a luat şi maică-mea vitregă la telefon. Vrea să mă ia la cumpărături.
- Ca să-ţi iei nişte piatră nouă pentru un alt zid? După ce îl cureţi, o să fie OK şi ăsta.
-Nu, nu-i vorba de zid. îi trase un pumn uşor în joacă, după care îi dădu mănuşile de protecţie. Patty, Angie şi Cilla iau la rând magazinele de firmă. De parcă dacă o să mă duc să caut nu ştiu ce oferte de sezon o să-mi rezolve problema.
- Să înţeleg că nu te duci?
- N-am timpul sau dispoziţia necesară să caut pantofi sau o rochie de vară sexy.
- Pantofi roşii, rochie albă. Scuze, adăugă el ca răspuns la privirea ei imperturbabilă. Când mă gândesc la ceva, vizualizez în acelaşi timp imaginea.
-Aha. Ideea este că, probabil, nu sunt obişnuită cu oamenii care îmi oferă ceva - timp sau companie sau ajutor - fără să-mi ceară ceva în schimb.
-Ce păcat, probabil asta înseamnă să trăieşti ca o piţi.
Ea râse şi începu să frece vopseaua.
- Du-te şi joacă-te, îi spuse el lui Spock, care o zbughi spre casă cu bandana lui cea roşie.
- încerc să învăţ să accept ofertele fără cinismul meu persistent şi atât de sâcâitor. O să dureze ceva timp.
El munci în linişte câteva momente.
- Ştii ce văd când mă uit încoace?
- Camionete, un ditamai containerul de gunoi, o casă ce trebuie neapărat văruită?
- Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită.
- Cum? Unde? De ce?
-Mai întâi, risc să-mi ştirbesc statutul de bărbat recunoscând că în copilărie mi-au plăcut genul acela de poveşti, la fel de mult ca şi Cavalerul întunecat, X-Men şi-aşa mai departe. Şi să nu pierdem din vedere versiunea beton a celor de la Disney, cu Maleficent în postura unuia

dintre cele mai infame personaje ale tuturor timpurilor. Oricum...
El ridică din umeri în timp ce ea continua să-l privească fix.
- Ştii cum diabolica Maleficent a aruncat vraja şi a înconjurat castelul cu hăţişuri gigantice de măceş, cu acei spini imenşi. Cum l-a transformat într-un loc întunecat şi neprimitor ce închisese înăuntru atâta amărăciune şi, ei bine, frumuseţe.
-Da.
-Eroul a fost nevoit să se lupte şi să se chinuie să-şi croiască drum printre spini şi tot felul de capcane, asta însemnând o grămadă de riscuri şi de eforturi, însă când şi-a atins ţelul, castelul a revenit la viaţă. Şi, după cum ştii, pacea s-a instaurat în regat.
Ea freca gardul din piatră cu peria de sârmă.
- Trebuie să sărut prinţesa?
-OK, deja am vizualizat o nouă imagine. Interesant. Există nişte imperfecţiuni în ceea ce priveşte metafora în sine, însă, în esenţă, castelul adormit, căzut în capcana vrăjii are nevoie de un erou ca să-l trezească. Unora le place să aibă un rol în asta. Iar altora... Atinse cu peria o literă E, mare şi neagră. Altora le place să-ţi strice planurile.
- Descopăr că sunt fascinată de un bărbat care recunoaşte că îi plac poveştile cu zâne şi care foloseşte verbul „a ştirbi" şi care fără nici o jenă îşi permite să vizualizeze imagini cu fete care sărută alte fete. Văd că eşti un tip cu extrem de multe straturi, Ford.
- Eu şi Shrek suntem nişte straturi de cepe în toată regula.
O da, se gândi ea. Se îndrăgostea de el, şi asta încă foarte rapid.
Se opri în momentul în care camioneta lui Buddy parcă în dreptul lor. Instalatorul scoase capul pe geam afară şi îi privi încruntat.
- Ce mama dracului mai înseamnă şi asta?
- După cum spune Ford, înseamnă că unor oameni le face mare plăcere să-ţi strice planurile.
-Ai naibii copii. N-au pic de respect.

-Nu vreau ca Steve să audă despre asta. Are şi-aşa destule pe cap. Trebuie să vorbesc cu tine despre ventilaţia de la cabina de duş cu aburi. Am mai aruncat o privire aseară şi... chiar trebuie să mă duc să rezolv asta cu Buddy la faţa locului, îi spuse ea lui Ford.

- Du-te. Mă ocup eu de asta ceva timp.

-Mulţumesc. Ia-mă şi pe mine, Buddy.

Se sui în camionetă, iar în timp ce Buddy întorcea pe aleea ce ducea spre casă, încercă să îşi imagineze casa ca fiind Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, cu aproximativ jumătate dintre tufişurile de măceş, pline de spini, tăiate. Ford munci serios întreaga zi înainte să se retragă de la munca pur fizică şi să se concentreze asupra casetelor şi a creioanelor de desen. Povestea îl stârnise un pic, dar considera asta ca fiind un lucru bun. Urma să editeze partea scrisă mai târziu, pe seară, ca să se potrivească cu noile imagini şi cu acţiunea care îi veniseră în minte.

Ca să facă asta, avea nevoie să lase totul să fiarbă la foc mic. Să înceteze să se mai frământe în privinţa asta în timp ce lăsa ideea să dospească. Ceea ce pentru procesul de creaţie însemna că probabil era timpul pentru o bere şi un scurt joc la PlayStation.

La parter, deschise uşa de la intrare ca să arunce o scurtă privire la ceea ce numea în gând Lumea Cillei înainte să se ducă înapoi în bucătărie. îl văzu pe Steve venind agale pe alee, cu bastonul într-o mână şi un bax de şase beri în cealaltă.

- Asta-i ceea ce eu numesc o sincronizare excelentă.

Lângă Ford, Spock sărea de mama focului în sus, extatic.

-Am evadat. Temnicera mea a trebuit să se ducă după nişte provizii, aşa că i-am furat berea şi-am şters-o.

-Cine te-ar putea condamna?

Ford luă berea şi îi indică un fotoliu.

- Doctorul mi-a dat undă verde. O iau din loc mâine.

Se aşeză, cu un şuierat zgomotos de la efort, după care îl scărpină pe Spock pe cap.

- O să-mi lipseşti.

Ford scoase capacele la două beri şi îi întinse una lui Steve.
- O să încerc să vin înapoi la toamnă, dacă o să pot. După felul în care ea se agită acum, o să termine treaba aici.
Ford se uită nesigur peste drum.
- Dacă spui tu.
-Acum, în bună măsură, îi cam stau în drum.
- Ea nu vede lucrurile aşa.
Steve luă o gură mare de bere.
- M-a muştruluit de mi-au mers fulgii fiindcă am fost sus în pod ca să stau cu băieţii. Voia să mă pună într-un balansoar ca pe bunicul ei şi să-mi dea un pantonar de culori să mă joc cu el. Iisuse, următorul lucru de pe listă o să fie cuvintele încrucişate sau mai ştiu eu ce rahat de genul ăsta.
-Ar putea fi mai rău. Te-ar putea pune să tricotezi.
Mormăind, Steve se uită încruntându-se spre gardul din piatră de peste drum.
-Tu ce crezi despre ce s-a întâmplat acolo?
- Poftim?
-Nu te mai prosti. N-am creierul complet varză. Tipii din echipa de construcţii flecăresc ca nişte fete. Am auzit că nu ştiu ce nemernic a scris ceva pe zid. Am auzit aproximativ şase variante despre textul în sine, însă toate au cam aceeaşi idee de bază.
- Cred că un nenorocit a mâzgălit zidul de piatră şi că individul are un caracter cât se poate de josnic. Ar putea să fie acelaşi care ţi-a făcut şi ţie felul sau poate că nu. Ea crede că-i hodorogul ăla de Hennessy.
- Şi tu nu.
- Hodorog este termenul definitoriu în această privinţă. Pe de altă parte, nu pot să mă gândesc la cineva care să aibă ceva împotriva ei cu excepţia lui. Iar el este un tip dur. Este foarte firav şi slab din cauza vârstei, dar dur.
- Dacă aş fi fost sută la sută pe picioarele mele - sau într-un procent apropiat -, aş fi rămas. Insă în momentul de faţă nu prea i-aş fi de ajutor. îşi ciocni uşor sticla de berea lui Ford. Ceea ce înseamnă că totul rămâne în seama ta, Sparky, şi a căţeluşului tău.

-Am prins ideea.
- Îhî. Steve luă o altă gură de bere. Aşa mă gândeam şi eu.
Ea nu plânse când Steve se urcă pe scaunul din dreapta al rulotei, în ziua rece şi umedă de sâmbătă. Se stăpâni să-i facă orice fel de sugestie pentru a-l convinge să mai aştepte până când vremea se va mai îmbunătăţi puţin pentru a porni în lunga călătorie în care avea să străbată ţara. în loc de asta, îl sărută de rămas-bun şi rămase pe loc, în ploaie, ca să-i facă cu mâna la revedere.
Şi se simţi oribil, dureros de singură.
Atât de singură încât se închise în casă. Ploaia tăie de pe listă plantatul şi vopsitul. Se gândi să îşi mute lucrurile în camera de oaspeţi pe care Steve tocmai o eliberase, însă asocie brusc acest gând cu ideea de treburi domestice. Ea voia să muncească, nu să facă menajul.
Porni radioul, dădu volumul foarte tare ca să umple toată casa cu zgomotul lui. Şi se apucă din nou de treabă, construind rafturile şi făcând cadrul pentru dulapul de depozitare din cămara de lângă bucătărie. Sarcina în sine nu era pe agenda de lucru pentru încă vreo câteva săptămâni, însă era exact genul de treabă care îi calma nervii şi o liniştea.
Măsură, făcu semne, tăie, se pierdu în ritmul lucrării de tâmplărie. Mulţumită din nou de ceea ce făcea, cântă împreună cu radioul în timp ce şurubelniţa ei electrică introducea şuruburi în lemn.
Dar aproape că îşi scăpă şurubelniţa electrică pe picior când se întoarse şi surprinse cu coada ochiului ceva mişcare.
- îmi pare rău! îmi pare rău!
Patty îşi aruncă mâinile în sus, ca şi cum unealta ar fi fost o armă încărcată.
- N-am vrut să te sperii. Noi am ciocănit, dar... E atât de multă gălăgie aici.
Cilla se duse se oprească radioul.
-Am nevoie de el tare ca să acopere zgomotul produs de unelte.

-M-am îngrijorat când n-ai răspuns la uşă şi mai era şi tot zgomotul ăsta, iar maşina ta este în faţă. Aşa că pur şi simplu am intrat.
-E-n regulă. Doar că m-ai luat prin surprindere. Apropo, care noi?
- Angie şi Cathy. Am încercat s-o luăm pe Penny, însă ea se ocupă de magazin. E-o zi de tot rahatul, aşa că ne-am hotărât să dăm iama în mall, după care să mergem la un film şi să încheiem ziua la un restaurant pentru cină. Am venit să te răpim.
- O, sună foarte fain. „Ca o tortură", se gândi ea.
-Apreciez gestul vostru, dar după cum vezi, sunt chiar în mijlocul acestei operaţiuni.
- Meriţi şi tu o zi liberă. Fac eu cinste.
- Patty...
-Nu-mi vine să cred... Cathy intră, se întrerupse şi rămase cu ochii mari la Cilla. Te-am invadat. Dumnezeule, arăţi de parcă ai fi din HGTV . Eu încep să mă agit cumplit numai la gândul că trebuie să bat un cui în perete ca să agăţ un tablou şi uită-te la tine.
- Sora mea, omul priceput la toate.
Plină de viaţă, îmbrăcată cu un hanorac roz, Angie îi zâmbea larg.
-Putem să aruncăm o privire? E-n regulă? Cea mai tare fază e ce se petrece la etajul unu.
- Desigur. E în plină desfăşurare, deşi mai sunt multe de făcut. De fapt, peste tot mai sunt multe de făcut.
-Mărturisesc că muream să arunc o privire pe-aici, în interior, de ani şi ani de zile.
Cathy se uită rapid în jur la pereţii goi, la podelele goale, la grămezile de cherestea şi mormanele de materiale de construcţie.
- Cum te descurci fără o bucătărie?
- Oricum nu sunt cine ştie ce bucătăreasă. Am dat la recondiţionat cuptorul şi frigiderul care erau aici - sunt pur şi simplu fabuloase. Tot procesul necesită timp, aşa că bucătăria este în coada listei de priorităţi. Ah, zona de servit masa este chiar acolo, aşa că planul este să am un

spaţiu complet deschis. Are lumină bună, o privelişte frumoasă...
- Grădina din spate arată atât de frumos! Patty veni mai aproape de uşile duble şi înalte din sticlă. Curtea asta interioară era aici?
-Avea nevoie de nişte schimbări, aşa că am repro- iectat-o. Grădinile au reprezentat o provocare. Fiul tău a făcut şi face o treabă foarte bună aici, îi spuse ea lui Cathy. Şi are un talent real pentru design în materie de peisagistică.
-Mulţumesc. Sigur că şi noi suntem de aceeaşi părere.
-Sufrageria dă înspre curtea interioară, iar partea din interior ce se extinde în zona aceasta am de gând s-o folosesc ca pe o zonă de relaxare cu canapea şi televizor în cadrul camerei de zi. Toaleta are faianţă nouă, accesorii noi. O să fac un dulap încastrat acolo, lângă intrare. Este o grămadă de spaţiu. Aranjamentul este foarte bun.
- îmi place că poţi să ieşi afară din fiecare cameră.
Angie se învârti în cerc.
Cilla le conduse la etaj, unde cele trei musafire neaşteptate admirară faianţa şi accesoriile băii terminate şi dormitorul principal.
- Nu ştiu ce-aş face cu o cabină de duş cu aburi, însă chiar mi-ar plăcea să am montat un sistem de încălzire pe sub plăcile de faianţă de la mine din baie. Patty îi zâmbi Cillei. Nu ştiu cum de te pricepi să faci toate astea şi cum de le înţelegi, însă cele două camere terminate sunt pur şi simplu nemaipomenite. Zici că-s decupate dintr-o revistă.
-Valoarea de revânzare o să urce brusc, comentă Cathy.
- Cred că ar urca, asta dacă mi-aş propune să vând.
- Scuze, nu-i vorba decât de influenţa soţului meu.
Cathy chicoti. Şi mai ştiu fără să mă întrebi că el ar vrea să fie primul anunţat dacă te-ai răzgândi vreodată cu privire la vânzare. Ce privelişte minunată! Pare atât de retrasă şi izolată, chiar şi cu celelalte case din jur. Admit că-mi plac avantajele şi siguranţa de a trăi mai aproape de oraş, dar dacă aş fi mai mult o fată de la ţară, acesta ar fi locul ideal.
- O simţi vreodată prin preajmă? Pe Janet?
-Angie.

La privirea încruntată a mamei sale, Angie clipi nedumerita.
- îmi pare rău. Nu se cuvine să întreb aşa ceva?
-Nu-i nimic, e-n regulă, răspunse Cilla. Câteodată, da. îmi place să mă gândesc că ea ar aproba ce fac, până şi schimbările pe care le fac. Chiar contează foarte mult pentru mine.
- Este atâta istorie în casa asta, adăugă Cathy. Toţi oamenii care au venit aici, petrecerile, muzica. Şi, pe urmă, tragedia. Toate astea fac din ea mai mult decât o simplă casă. Este o legendă, nu-i aşa? Mi-aduc aminte când s-a întâmplat. Eram însărcinată cu al doilea copil - în numai două luni, şi aveam stările acelea oribile de dimineaţă. Tocmai avusesem o repriză violentă de greţuri şi vărsături, iar Tom încerca să-i dea Mariannei - fiica noastră cea mare - să mănânce micul dejun. Ea nu era prea convinsă şi peste tot era plin de cereale. Vecina de lângă noi - Abby Fox, ţi-o aminteşti, Patty?
- Da. Dacă apărea undeva fie şi numai o fărâmă de bârfă, ea făcea ce făcea şi afla mult mai multe.
- Ştia prima tot ce mişcă, şi nici de data asta n-a făcut excepţie de la regulă. A venit la noi şi ne-a spus. Eu am izbucnit în lacrimi. Bănuiesc că din cauza hormonilor. Mi s-a făcut iarăşi rău şi mi-amintesc cum Tom ajunsese la capătul puterilor încercând să descopere cum putea să se ocupe de mine şi de copil în acelaşi timp. A fost o zi îngrozitoare. îmi pare rău. Clătină din cap. Nu ştiu ce m-a apucat să vorbesc despre asta.
-Cred că asta este, casa te determină s-o faci, spuse hotărâtă Patty. Haide, Cilla, du-te, spală-te şi vino cu noi. Ploaia şi vremea mohorâtă o să ne întristeze. Şi nu acceptăm nici un refuz.
Ea presupuse că li se alăturase întrucât erau trei contra una şi fiindcă povestea lui Cathy într-adevăr o întristase. O surprinse că se bucurase de timpul petrecut la mall, de sala de cinema unde văzuse un film romanţios şi lacrimogen sau de restaurantul unde băuse mărgărită şi mâncase salată Caesar cu pui la grătar.

în toaleta de la restaurant, Angie i se alătură ca să îşi aranjeze părul şi să-şi împrospăteze rujul de pe buze.
- Nu a fost chiar Rodeo Drive, vreun film în premieră sau cină în cel mai fiţos loc posibil, dar a fost o zi ca lumea, ce zici?
- Eu m-am distrat. Iar Rodeo Drive nu era în nici un caz locul unde să mă duc în mod obişnuit.
-Al meu ar fi, dacă aş locui în California. Chiar dacă n-aş putea decât să mă uit lung la vitrine şi să am fantezii cu ceea ce văd acolo. Ţie, pe bune, nu-ţi lipseşte deloc?
- Pe bune, nu-mi lipseşte, absolut deloc. Eu... Scuze, spuse ea când îi sună telefonul.
Scoţându-1, Cilla văzu numărul mamei sale pe ecran şi îl puse la loc fără să răspundă.
- Poţi să răspunzi. O să fac câţiva paşi.
- Nu. Este genul de apel care în mod garantat o să-mi strice buna dispoziţie şi ameţeala subtilă dată de mărgărită. Faci asta des? Adică să ieşi cu mama ta într-o zi ploioasă de sâmbătă?
- Cam da. E plăcut şi amuzant s-o am prin prejmă, întotdeauna am încercat să ne facem timp să ne petrecem câte-o zi împreună, şi de când m-am dus la facultate, facem tot ce ne stă în putinţă să reuşim asta când vin acasă. Uneori mai luăm şi nişte prietene cu noi, alteori suntem numai noi două.
- Eşti atât de norocoasă.
Angie îşi puse o mână pe braţul Cillei.
- Ştiu că ea nu e mama ta, dar ştiu şi că îi face multă plăcere să fie prietena ta.
- Chiar este prietena mea. Doar că nu ne cunoaştem foarte bine una pe cealaltă.
- încă?
- încă, încuviinţă Cilla şi reuşi s-o facă pe Angie să zâmbească.
Când ajunse acasă, Cilla îşi verifică rapid căsuţa vocală. Avea două mesaje de la Ford, observă ea - probabil din intervalul în care îşi oprise telefonul la film - şi unul de la mama ei.

îl ascultă mai întâi pe cel lăsat de mama ei. Acesta era lung, după cum era de aşteptat, acoperind întreaga gamă de la dispreţ, şi desconsiderare, şi răceală până la indignare furioasă, cu un uşor tremur al vocii înlăcrimate undeva între.
Cilla îl şterse şi ascultă primul mesaj al lui Ford: „Bună. Maică-mea s-a decis să facă spaghete şi chiftele şi mi-a spus să trec pe la ei să mănânc şi să-mi aduc un prieten. Tu n-ai răspuns la uşă şi acum nu răspunzi nici la telefon. Aşa că mă întreb dacă ar trebui să mă îngrijorez, să-mi văd de-ale mele sau să fiu gelos ca un nebun fiindcă ai fugit cu nu ştiu ce mascul feroce pe nume Antonio. Oricum ar fi, dă-mi un telefon ca să ştiu."
Ascultă şi cel de-al doilea mesaj: „Ignoră mesajul anterior. Tata s-a întâlnit din întâmplare cu tatăl tău, aşa că distrează-te cu fetele. Ah, ăsta a fost termenul folosit de tatăl tău. Fetele. O să ratezi nişte chiftele al naibii de gustoase".
-Dumnezeule, eşti atât de drăguţ, murmură Cilla. Iar dacă n-aş fi atât de obosită, aş veni până acolo şi m-aş arunca pur şi simplu pe tine.
Căscând, urcă treptele cu două pungi mari de cumpărături în mâini. Sus o aştepta un pat adevărat, îşi aduse ea aminte. Putea să se întindă pe o saltea adevărată cu cearşafuri la fel de adevărate. Unde să se cuibărească, să doarmă cât voia de târziu. Ideea îi sclipea în minte în momentul în care intră în baia camerei de oaspeţi.
Şi se simţi de parcă ar fi fost trăsnită. Podeaua ei minunată era distrusă - plăcile de gresie erau ciobite, sparte, uşor înălţate de la crăpăturile lungi, ce se întindeau dintr-o parte în cealaltă. Noua chiuvetă în formă de amforă zăcea spartă în bucăţi împrăştiate peste tot pe jos. Şocată, se trase înapoi clătinându-se, scăpând sacoşele din mâini. Conţinutul acestora se risipi în timp ce ea se întorcea, cu un pumn parcă răsucindu-i-se în stomac, ca să fugă la baia dormitorului principal, proaspăt faianţată.
Unde o întâmpină aceeaşi distrugere lipsită de orice fel de sens.

Totul făcut cu un baros, se gândi ea, poate un târnăcop. Cineva lovise, spărsese, fărâmiţase plăcile de faianţă, cărămizile de sticlă, pereţii. Ore şi ore de muncă, pur şi simplu distruse.
Cu o senzaţie ca de gheaţă răspândindu-se în jurul pumnului pe care îl simţea în continuare răsucindu-i-se în stomac, se duse jos la parter şi apoi afară în ploaie ca să dea deja obişnuitul telefon la poliţie.
-A intrat prin uşa din spate, îi spuse Wilson. A spart geamul, a băgat mâna şi a descuiat. Se pare c-a folosit uneltele dumneavoastră - acel ciocan-baros cu mâner scurt şi târnăcopul - ca să facă toate nenorocirile astea. Cine ştia că ieşiţi în oraş seara?
- Nimeni. Nici măcar eu n-am ştiut că o să ies în oraş. A fost un impuls de moment.
-Şi maşina v-a rămas aici, complet la vedere din drum?
-Da. Am lăsat lumina aprinsă pe verandă şi încă două lumini înăuntru - una sus, una jos.
- Şi aţi spus că aţi plecat de-aici cam pe la două după-amiaza?
- Da, cam pe-atunci. Ne-am dus la mall, la film, am luat cina. M-am întors cam pe la zece şi jumătate.
-Cele trei femei cu care eraţi ştiau că în aceste circumstanţe casa avea să fie goală?
- Exact. Vecinul meu ştia, întrucât m-a sunat în timp ce eram plecată. Tatăl meu ştia şi părinţii vecinului meu. Presupun că soţul doamnei Morrow ştia sau ar fi putut să ştie acest lucru. în esenţă, domnule detectiv, în mare măsură, oricine avea vreun interes să cunoască unde sunt ar fi putut să ştie sau să afle.
- Domnişoară McGowan, o să vă sugerez să vă achiziţionaţi un sistem de alarmă.
-Asta îmi sugeraţi?
-Această zonă nu este prea dezvoltată şi, în parte, ăsta-i farmecul ei. Sunteţi relativ izolată aici, iar proprietatea a fost în mod repetat ţinta unor acte de vandalism. Facem şi noi ce putem. însă, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş luă măsuri să-mi protejez proprietatea.
- Să fiţi sigur că o să le iau.

Cilla se ridică brusc în picioare când auzi vocea lui Ford, ridicată de frustrarea evidentă, certându-se cu unul dintre poliţiştii care patrulau acum pe proprietate şi în preajma casei.

- Este vecinul meu. Aş vrea să i se permită să intre.

Wilson dădu semnalul aferent. Un moment mai târziu, Ford intra în grabă.

- Eşti rănită? Eşti bine? îi prinse faţa în mâini. Acum ce s-a mai întâmplat?

- Cineva a intrat în timp ce eu eram plecată. A făcut praf cele două băi de la etaj.

- Domnule Sawyer, unde aţi fost în această după-amiază şi seară, între orele două şi unsprezece?

- Detective Wilson...

-Este în regulă. Ford luă mâna Cillei şi i-o strânse ferm. Am fost acasă, unde am lucrat până la ora patru. Nu m-am dus decât să cumpăr nişte vin şi nişte flori pentru mama. Am luat cina la părinţii mei, am ajuns acolo cam pe la cinci. M-am întors acasă, nu ştiu, pe la nouă, poate nouă şi jumătate. M-am uitat puţin la televizor şi am aţipit pe canapea. Când m-am trezit, am urcat scările ca să mă duc în dormitor, la etaj. M-am uitat spre uşa de la intrare de aici - acum este deja un obicei pentru mine - şi i-am văzut pe poliţişti.

-Doamna McGowan a declarat că aţi ştiut că nu este acasă.

- Mda, am sunato să o invit la cină la părinţii mei. Nu, mai întâi am venit până aici să o invit. Ea n-a răspuns şi m-am îngrijorat puţin ţinând cont de ce s-a întâmplat până acum. După care am sunato. Şi la puţin timp după aceea am vorbit cu tatăl meu; mama voia să mă opresc pe drum şi să iau nişte lapte. I-am spus că încerc să dau de Cilla ca s-o invit şi pe ea, iar el mi-a spus că s-a întâlnit cu tatăl ei şi că ea a ieşit în oraş cu prietenele.

- La ce oră aţi venit încoace?

-Aăă, cam pe la trei, poate puţin după, bănuiesc. M-am dus până la hambar când n-ai răspuns, dar lacătul era la locul

lui şi am dat ocol casei. Am fost puţin îngrijorat. Totul părea în regulă. Pe unde au intrat?
- Pe uşa din spate, îi spuse ea.
-Uşa din spate era intactă când m-am plimbat în jurul casei. Cât de rău este?
- Suficient de rău.
- Poţi să repari tot ce-au stricat. Se întinse după mâna ei. Ştii tu cum.
Ea clătină din cap şi se duse să se aşeze pe trepte.
- Sunt obosită. După ce îşi frecă faţa cu mâinile, le lăsă să îi cadă în poală. Sunt obosită de toate astea.
- De ce nu te duci la mine, să tragi un pui de somn? O să rămân eu aici, aşa că o să fie cineva în casă.
-Dacă o să plec, n-o să mă mai întorc. Trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să văd dacă mai contează să stau aici. Asta fiindcă acum, chiar în momentul acesta, chiar nu ştiu.
-O să stau eu cu tine. Iau sacul de dormit. Aveţi de gând să lăsaţi vreun poliţist aici? îl întrebă Ford pe Wilson.
Wilson dădu din cap aprobator.
- O să lăsăm o maşină cu staţie radio şi doi poliţişti afară. Doamnă McGowan? Nu ştiu dacă asta vă schimbă în vreun fel modul în care vă simţiţi, însă toată treaba asta începe să mă enerveze.
Ea îi răspunse lui Wilson cu un oftat:
- Nu sunteţi nici pe departe singurul.
în timp ce Ford se ducea până acasă să aducă şi câinele, Cilla fixă o foaie de placaj peste geamul spart de la uşa din spate - ca un fel de simbol. în acel moment, nu era sigură dacă era un simbol al faptului că se apăra sau, dimpotrivă, că fusese înfrântă. Când puse jos ciocanul, nu mai simţi altceva decât o oboseală brutală.
-Nu trebuie să dormi în sacul de dormit. Este un pat mare, iar tu eşti un tip prea decent ca să încerci ceva în aceste circumstanţe. Şi ideea este că nu vreau să dorm singură.
- OK. Haide. O să le dăm de cap mâine.
-Individul ăsta a folosit propriile mele scule ca să distrugă totul.
îl lăsă pe Ford să o conducă prin casă şi în sus pe scări.

- Intr-un fel sau altul asta înrăutăţeşte lucrurile.
în dormitor, ea îşi scoase pantofii. După care îşi scoase cămaşa. Şi oricât de istovită era, nu avu cum să nu se simtă înduioşată şi amuzată când Ford îşi drese vocea şi se întoarse cu spatele.
Spock, pe de altă parte, îşi înălţă capul şi - dacă asta era posibil în cazul unui câine - o privi cu dragoste.
- Măcar n-a făcut praf şi vasele de toaletă, spuse ea în timp ce se schimba într-un tricou cu bretele şi pantaloni de pijama de bumbac. Nu ştiu dacă şi-a pierdut energia şi puterea sau ştia că faianţa, chiuvetele şi peretele din cărămizi de sticlă erau per total mult mai scumpe şi vor necesita mai mult timp şi efort să fie înlocuite. Ar cam fi avut dreptate în privinţa asta. însă nu trebuie să te duci afară dacă vrei să faci pipi.
- Sunt bine, mulţumesc.
-Acum poţi să te întorci.
Ea se aruncă în pat, fără să se mai deranjeze să-i scoată cuvertura.
-Nu trebuie să dormi cu hainele pe tine. Nu ştiu dacă eu sunt la fel de decentă ca tine, dar sunt al naibii de obosită ca să m-apuc de ceva acum.
Crezând-o pe cuvânt, el se dezbrăcă aproape de tot, rămânând în boxeri, după care se întinse pe pat, lăsând suficient de mult spaţiu între ei.
Ea se întinse şi stinse lumina.
- N-o să plâng, spuse ea după câteva momente de tăcere. însă clacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să mă ţii puţin în braţe.
El se apropie de ea, se întoarse, după care, petre- cându-şi braţul în jurul ei, o trase în spate şi o lipi de corpul său.
- E mai bine?
-Da.
Ea închise ochii.
- Nu ştiu ce să fac. Ce vreau, ce-mi trebuie, ce-ar trebui, ce n-ar trebui să fac. Pur şi simplu nu ştiu.
El o sărută pe creştet şi gestul acesta simplu, fără cuvinte, o făcu să simtă un nod în gât.

-Indiferent ce şi cum o fi, o să-ţi dai tu seama la un moment dat. Ascultă, a început din nou să plouă. E un zgomot aşa plăcut la ora asta din noapte. Este ca un fel de muzică. Poţi să stai aici aşa, întinsă, şi să asculţi muzica.
Iar ea ascultă muzica, aşa cum se auzea ea peste şi în jurul casei pe care ajunsese să o iubească. Şi cu braţul lui încolăcit în jurul ei, epuizată, se cufundă într-un somn adânc.
Aflaţi finalul acestei
extraordinare poveşti în partea a doua
a romanului Tributul.

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fem Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes

38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, Înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă

77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fem Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă

116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă 47. Bloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
53. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
54. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei

155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartiand, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului

194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia

Cele mai apreciate titluri din colecţia
Iubiri de poveste:
Prizonierul dorinţelor mele, Johanna Lindsey
îndrăgostită de soţul potrivit, Victoria Alexander
Arta iubirii, Christina Dodd
A ta până în zori, Teresa Medeiros
Un târg potrivit pentru un duce, Sarah MacLean
Ducele nopţii, Elizabeth Hoyt
Cum să cucereşti un Diavol, Vicky Dreiling
Un sărut de neuitat, Teresa Medeiros
Flăcări şi gheaţă, Johanna Lindsey
Nouă reguli de nesocotit, Sarah MacLean

Fost copil-minune al micului ecran, Cilla McGowan decide să-şi schimbe viaţa şi să se dedice activităţii preferate - să restaureze şi să redea farmecul unor case lăsate în paragină. Iar ultimul ei proiect se află în Virginia, la domeniul ce aparţinuse odinioară bunicii ei. Actriţă şi cântăreaţă, o adevărată legendă a Hollywoodului, Janet Hardy a dus o viaţă strălucitoare, dar a murit în mod misterios cu mai bine de trei decenii în urmă. Lansându-se în proiect cu toate forţele şi hotărâtă să nu continue tradiţia idilelor dezastruoase ale femeilor din familia ei, Cilla încearcă să reziste farmecului vecinului ei, Ford Sawyer, un bărbat cu totul deosebit de cei cunoscuţi până atunci. In plus, realitatea de la fermă nu se dovedeşte tocmai prielnică noului început pe care îl caută Cilla. Un teanc de scrisori nesemnate ascunse în pod indică o relaţie

de dragoste secretă pe care bunica ei o avusese în ultimul an al vieţii - şi care poate fi factorul declanşator al unui lung şir de şicane şi atacuri asupra Cillei. Iar dacă ea şi Ford nu reuşesc să descopere la timp cine se află în spatele acestora, se poate ca şi ea, la fel ca bunica ei pe vremuri, să aibă un sfârşit tragic.
Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.